

AKİF PİRİNÇCİ

FRANCIS

FELIDAE II

GÜNCEL YAYINCILIK: 82
Roman:3

ISBN 975-8020-90-0
Francis/Felidae II
Akif Piriñci

•

Kitabın orijinal adı: Francis

Kapak: Talip Aktaş

•

Birinci Basım: Ocak - 2001

•

Ofset Hazırlık
Güncel Yayıncılık Ltd.

Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit

© 1999 by Wilhelm Goldmann Veriag, München
© Güncel Yayıncılık Ltd.Şti.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

GÜNCEL YAYINCILIK LTD. ŞTİ.
ÇatalçeşmeSok.No:19 Kat, 3
Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0 212 511 22 37, Fax: 0 212 522 86 68
e mail: kontiki@turk.net

AKİF PİRİNÇCİ

FRANCİS

FELIDAE II

Türkçesi: Özden Karadana/Mahmure Kahraman

GÜNCEL YAYINCILIK

Kedilere ithaf edilmiştir-
ister hayvan olsun, ister insan olsun.

"İnsanlar yüzünden yine dünyayı lanetlemek istemiyorum, çünkü insanın yüreği çocukluğundan itibaren kötü düşünceler üretir. Daha önce yaptığım gibi bir kez daha tüm canlıları yok etmek istemiyorum."

Kitabı Mukaddes, Evrenin Oluşumu, 8, 21. Tufan

İçindekiler

Birinci Bölüm.....	6
İkinci Bölüm.....	13
Üçüncü Bölüm.....	30
Dördüncü Bölüm.....	48
Beşinci Bölüm.....	63
Altıncı Bölüm.....	79
Yedinci Bölüm.....	94
Sekizinci Bölüm.....	113
Notlar.....	120

Birinci Bölüm

Onlar buna evrim diyorlar... Bu gezegende güçlülerin daha güçlü olmasını sağlayan, güçsüzleri güçlülere kayıtsız şartsız boyun eğmeye zorlayan gizli bir mekanizmanın çalıştığını söylüyorlar. Bu bir doğa yasası, buna karşı direnmek de akılsızlık olur diyorlar. Güçlü, hayatta kalacak, güçsüzüyse yeryüzü er ya da geç yok edecektir -onlar buna evrim diyorlar.

Peki, kim bütün bu güçsüzler ve yok olmaya mahkûm edilenler? Onların adları ne? Cinsiyetleri nedir? Onlar da aynı o seçilmişler gibi bu dünyanın bir parçası değiller mi? Yoksa onların adları, türleri ve sonuçta hiçbir önemleri yok mu, onlar, kesin olarak mutluluğu getirecek olan mükemmelliğe ulaşma yolunda birer ara varlık mı? Doğa kavramının ardında gizlenen üzücü gerçek bu mu? Değişmez yasa bu mu yoksa?

Onlar buna evrim diyorlar... Ben buna cinayet diyorum!

Ve işte hep sürüp giden bu cinayetten önümüzdeki haftalarda ben de payıma düşeni yeterince alacaktım. Ama bunun öncesinde, bu yılın ilkbaharında henüz hiçbir şeyden habersiz, salondaki sarı renkli goblen kanepeye uzanmış yatıyordum. Eski binanın yenilenen ön cephesini, son yıllarda giderek pencereleri de kapatmaya başlayan büyüklük budalası bir sarmaşık tümüyle işgal etmişti. Bu nedenle, parlayan birer mızrak gibi yaprakların arasından odaya girmeyi başaran tek tük güneş ışığından biri, uyum içinde yaşamının yarattığı o huzur anında bir spot ışığı gibi kafama vuruyordu. Ben biraz pinekleyerek biraz da dünyanın bu garip gidişatıyla ilgili felsefe yaparak kanepeye görkemli bir biçimde uzanmıştım, rahatlıktan çıldırmak üzereydim. O muhteşem bölüğümle, gerçekten de yaşamımda aradığım her şeyi bulduğumu düşünüyordum. İşte burada yatıyorum, sevgi ve güven içinde... Yaklaşmakta olan yazın getireceği, evin arka cephesindeki dolambaçlı bahçelerde yaşanabilecek heyecanlı maceraları özlemle beklemekteyim.

Bu yeşil ortam, suni göletlerin üzerindeki Japon tarzı süs köprülerinden ve elle döşenmiş doğal taşlı yollardan oluşan bir Babil Tasarımı uğruna sahip olduğu mütevazı mutluluğu çoktan feda etmişti. Kısacası, eskiden öğrenci olan yaşlılar ve erken emekliler bu ferah yerden tümüyle kovulmuş, onların yerini çöpleri ayıklayan, her şeye ve herkese karşı imza toplayan, çift isimleri garip etki uyandıran bireyler almıştı. Bahçe işleri yaparken yarı aç Asyalılar gibi kenarları saçaklanmış hasır şapkalar taksalar da, bu onların sefalet içinde yaşadıkları anlamına gelmiyordu kesinlikle. Durum bunun tam tersiydi. Onların aşırı doymuş olmaları, doğrudan doğruya az rastlanan türlerin ortaya çıkmasına neden oldu ve onlar da sürüler halinde bu modası geçmiş sığınakları işgal ettiler ve onların yanında, günümüzde iç mimarların tasarımlarında, olağanüstü mekânların en vazgeçilmezleri olan *bizler* vardık.

Hayat arkadaşım, moda akımlarını bir şebeğin Dow Jones endeksindeki dalgalanmaları izlediği yoğunlukta izlese de, benim bundan daha iyi bir durumda olamayacağım bir gerçektir.

Hayat arkadaşım diye kendinden söz ettiğim -adı Gustav Löbel'dir- bu kişi hakkında öncelikle söylenebilecek tek iyi şey onunla aynı mamayı yemiyor olmamız, dolayısıyla benim mama kabı önünde bazı onur kırıcı paylaşım mücadeleleri vermek zorunda kalmayışımdır. Bu adam, Fil Benjamin Blümchen ile Doctor Doolittle'in garip bir karışımıdır. (Sonuncusu, onun kendi kendisiyle yaptığı karmakarışık konuşmaların, bendeniz ile yaptığı "sohbetler" olduğunu iddia etmesi ile ilintilidir). Bu iki ayaklı uçan balonu en basit ev işlerinde izlemek bile kahkahalara yol açabilir. Ama yüz kırk kiloluk, kırk dokuz yaşındaki bir heriften bu kadar beceriksizlik beklenemeyeceği için, bu durum çabucak kızgınlığa dönüşür. Yoksa siz makarna pişirirken burun kemiğini kıran, avuç içlerini yakan birine daha önce hiç rastladınız mı? Bu olayı ayrıntıları ile anlatmaya gerek yok. Sadece sessiz bir filmde herhangi bir kareyi anımsamanız yeter- Günlük yaşamın bazı kötü durumları koreografik bir uyarlama olarak bir

kaosa dönüşür. Gustav gibi beceriksiz karakterlerdeki bu karmaşık durum kolaylıkla "Acil Servis" programına konu olabilir.

Birkaç yıl öncesine kadar gelirinin büyük bir kısmını, kadın dergilerine "Thalila" adıyla yazdığı kısa romanlardan sağlıyordu. Orada üretilen değersiz şeyler karşısında gerçekten yaratıcılık patlaması anlamına gelen bir takma addı bu. İnsanları aptallaştıran bu tip romanların aldığı örnek hep aynıydı: Sekiz çocuklu bir anne, kapsamlı bir muayene bahanesiyle kendisine narkoz vererek birçok kez tecavüz eden, cinsiyetini değiştiren, kefalet karşılığı serbest kalabilmek, bir gün sonra da Nobel ödülünü alabilmek için, daha sonra mahkeme önünde hiç utanmadan, bunların güldürücü gazın etkisiyle olduğunu iddia eden Bela Lugosi görünümündeki bir jinekologa, cinsel soğukluk şikayetiyle başvurur. Anladınız mı? Dürüst olmak gerekirse, Gustav'ın bu işten zevk almadığı kesindi. Bu onun ekmek parasını kazandığı bir işti. Bir Ejiptoloji profesörü olarak sefil yazarlığının yanı sıra, kendi alanında tam bir otorite olmayı başarmıştı. Başlangıçta bu pek fark edilemedi, ama sonradan sansasyonel yayınlar sayesinde gitgide daha çok saygı görmeye başladı. Nihayet kayıvalideleri tarafından eziyet gören yeni evlileri tamamen bir kenara bırakıp kendini sadece sevgili mummylarına ve bana adayabildi.

Bu bizim ilişkimizin daha huzurlu bir hal aldığı anlamına gelmesin. Yeni bitirdiği o baştan savma yapıt için alacağı paranın, bir sonraki elektrik faturasını karşılayıp karşılamayacağı işkencesinden kurtulmuş olarak, oldukça fazla boş vakte sahip olduğu için, bana karşı yeni baba olmuş biri gibi davranıyordu. Sanki anne rolünü üstlenmek için mutlak kaçamaklarında aldığı kötü içkinin ve feminist cepheden gelen anlaşılmasız taleplerin etkisiyle güzelim mesleğini bırakmıştı. Onun eskiden bana gösterdiği aşırı ilgi, birçok kez, niçin sarılıp yumulacağı bir battaniye yerine beni seçtiği konusunda kara kara düşünmeme neden olmuştu. Ama şimdi sürüp giden bu abuk sabuk, bebek gibi konuşmalar ve hep daha lezzetli yiyeceklerle kandırılmaya çalışılmam gerçekten sinirime dokunuyordu. Kadın bedeninin yuvarlak hatlarını çıplaklık kültürünü işleyen filmlerden, kadın psikolojisini ise bir zamanlar yazı yazdığı dergilerden öğrenen, yaşamında başarısız olmuş bu insan için ben, bir ikame işlevi görüyordum, evet, ikame etmekten başka bir işe yaramıyordum. Garip yaşamı yüzünden en alışılmamış ritüellere yönelen -binlerce pipo ve tütünle birtakım sinir bozucu boş çabalamalar gibi- ve geceleri yapılan özeleştirinin insanı fazlasıyla üzmesi nedeniyle günü en az iki şişe Fransız şarabıyla bitiren bir münzevinin sevgi gereksinimini ikame eden bir şey. Hiçbir zaman dünyaya getirilmeyen çocuklar ve hiç kapıyı çalmayan dostlar için bir ikame aracı.

Neredeyse kel kafalı, ortopedi tarihinin en kötü kamburuyla malul, yaş dönümüne girmiş, melankolik su aygırlarının bakışlarına benzeyen bakışıyla bu dokunma sapığı, cinsel tacize uğrayan sekreterlerin Kari May'ı olmaktan vazgeçmesiyle, benim için daha büyük bir bela olmaya başlamıştı. Aşırıya kaçmayan tüy bakımına diyeceğim yok, ama yaşlı bir profesörün berbat edilmiş yaşamında denge unsuru olma düşüncesi beni üzdüğü kadar öfkeliendiriyordu da. Tabii şimdi haklı olarak benim bu boğucu sevgiden niçin bunalmadığımı ve bir gece pilimi pırtımı toplayıp birkaç kapı ötedeki, yoğun iş temposu olan yuppiye taşınmadığım sorusu akla geliyor. Onun düzenlediği şampanya partilerinde benim Le Corbusier şezlongda oturup sadece kendimi sergilemek dışında bir sorumluluğum olmayacaktı böylece.

Kalmam için az da olsa önemli nedenlerim vardı. Öncelikle eğitim düzeyinin yüksek olması meselesi. Gustav insan olarak tam bir ahmak olabilirdi, ama bilim ve kültür alanında entelektüel ufku oldukça genişti, benim gibi Schopenhauer'in karanlık dehlizlerine kendini bırakmamış olsa da, zaman zaman felsefe konusunda da bu böyleydi. Dikkatlice ifade edecek olursak, tabii ki bundan hoşlanan türdeşlerim de vardır. Ama ben çocukluğumda, onun omuzuna oturup okuduğu kitaplara göz gezdirmekten ne büyük bir haz aldığımı ve bu yolla kendi kendime okuma yazma öğrendiğimi, bunun sonucunda aynı şekilde bu tatlı bulaşıcı hastalığa yakalandığımı bugün bile çok iyi anımsıyorum. Ya da soğuk kış gecelerinde

şöminenin önünde oturup onun eski Dual pikabı ile kutladığımız o olağanüstü Mahler ve Wagner gecelerini. Doğrusu bizi birbirimize bağlayan şey, aslında entelektüel uyum ve alışkanlığın birleşimiymiş. İkimiz de, uygarlığın meydana getirdiği kültürel mucizelere tapıyor, ikimiz de türlü kılıklara bürünen şeytanların kapımızın önünde her gün yeniden yarattığı çirkinliklerden nefret ediyorduk. Tabii, alışkanlık duraklama anlamına gelir. Peki hangimiz dar görüşlülük eğiliminin yaşlanınca inatçı bir virüs gibi varlığımızın her hücresine girdiğini gerçekten kabul etmek istemez?

Kültür burjuvazisinin Oliver Hardy'si ile birlikte yaşamayı haklı gösterebilecek başka bir şey daha var mıydı acaba? Belki de sevgi? Eh, buna açık bir yanıt vermek zor. "Sevgi..." diye başlayıp"... rağmen gülmektir" gibi açımlayıcı türde sözde bir kanıt sunan, hemen bunun altında da el ele tutuşmuş çıplak bir çiftin bıktırıcı şirinlikteki pozuyla bir karikatürün yer aldığı esprili özdeyişler vardır. Ama ben sevgi olgusunun böyle açıklanabileceğini düşünmüyorum. Sevgi, çoktan sönmüş olduğu düşünülen bir volkanın aniden püskürüp bizi o akıl almaz gücüyle şaşkına çevirdiği an fark ettiğimiz, yerkabuğunun altındaki lâv akıntısı gibi bir şeydir. Ama ben "sahibim" Gustav ile aramızdaki sorunlu ilişkiyi açıklayıp açıklayamayacağını bilmediğim halde, dolaylı anlatımlarla konu dışına çıkıyorum. Yani bizim gibi, eski olduğu kadar yıpranmış da olan bir çift ile ilgili sevgi üzerine yapılan duygusal çözümler öykünün bu bölümünde henüz önemli değil.

Sevgide her şey planlanandan farklı gelişir. Tıpkı yaşamda hemen her zaman olduğu gibi. Eğer ben, o unutulmaz günün öğleden sonrasında, yaşamımın birkaç saniye içinde değişeceğini bilseydim, herhalde Gustav ile ilgili eleştirilerimi bu denli abartmaz, aksine onu salt nostaljiyle anardım. Ah evet, o budala Gustav'ımı özleyecekmişim meğerse. Daha fazlası da var, onu öylesine sevmeyi öğrenecektim ki, onun sevgisinin kurbanı olmak üzere on yıllık bir sözleşmeyi lafı hiç uzatmadan imzalayabilecek hale gelecektim. Çünkü akıl ile donatılmış bir canlının aklını başına getirebilecek tek şey, zaman içinde elde ettiği hoşlukların kaybedilmesidir. Kısacası, hâlâ fazlasıyla iyi bir durumdaydım.

Köklü dönüşüme değinmeden önce, yukarıda betimlenen cennetteki gizli değişimlerle ilgili son bir bilgi vermeme izin verin. Doygun bir hoşnutluğa rağmen benim gibi duyarlı bir ruh, kentteki havanın uzun zaman önce değişmiş olduğunu hissedebilirdi. Semtimizde ki evlerde yapılan hırsızlıkları ya da pek saygın komşumuz dış hekiminin villasında bile günün birinde cereyan edebilen bazı anlamsız şiddet taşkınlıklarını gittikçe daha sık duyuyordum. Yırtık pırtık giysiler içinde, alkollü bir halde bazı insanlar ellerinde plastik torbalarıyla huzurun kalesi olan evlerimizin etrafında dolaşıyor ve orijinaline sadık kalınarak yapılan ceviz kapılarımızın zilini çalıp dileniyorlardı. Kim bilir, benim gibileri pençelerinin arasına alsalar ne yaparlardı? Çünkü okudukları tek kitabın, "Evcil Hayvanları Pişirme El Kitabı" gibi çekici başlıkları taşıyan başvuru kitaplarından biri olma olasılığı çok yüksekti.

Bir diğer uygunsuz şey de cansızlar dünyasından geliyordu. Tavşanların bu dünyanın en doğurgan yaratıkları oldukları doğru değil.

Çelikten ve plastikten canavarlar, üreme konusunda onların çoktan önüne geçtiler. Artık, eski zamanlarda olduğu gibi, kentte keyifle bir tur atmak, karşıda oturan ukala yaratıkla güzel güzel kavga etmek ya da eski yosunla kaplı bir duvarın korunmasına katkıda bulunmak için onu doğal yöntemlerle ıslatmak öyle kolay değildi; her an son model bir arabanın kaportasına, hatta daha da alta suretinizin çıkacağı bir amblem olma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyordunuz.

Yaşam kalitesinin düşmesini bir tek ben değil, buna yol açanlar da açık bir biçimde fark etmişlerdi, öyle ki, o umut dolu "Country" sözcüğü gittikçe çok daha fazla önem kazanmıştı. Kentten kaçmak, parola buydu, ancak insanlar bilinçli olarak aldatılıyorlardı. En sıcak buğday renkleriyle bir günde en az sekiz kez gündeğümü ve günbatımının gerçekleştiği köy yaşantısı, televizyondaki Cornflakes reklamlarında hiç bitmeyen bir piknik havasında gösteriliyordu. Ben bile yavaş yavaş bu tür yanılsamalardan zarar görmeye başlamıştım. Artık düşlerimde,

sabahın şafak vaktinde yeşil çimenlerin üzerinde dolaşıyor, Gustav'ın kendi elleriyle sağdığı kocaman bir kâse süt ile birlikte nehir kıyısında tanımadığım mevcut balıklardan süratle tıkmıyordum. Hayallerimin Disney çiftlik ülkesinde temiz havadan, yuva (mutlaka çiftliğimizdeki bacanın tam üstüne) yapan kuşların taze yumurtalarından ve erkek deliliğiyle kızgınlık döneminde kendinden geçmiş her dem taze kızlardan başka bir şey olmayacaktı, miki farelerse hiç görülmeyecekti, zira onları düşümde bile yemek midemi bulandırır. Böylesi hayallerle, kötü kentten bana kadar gelen dehşet uyandırıcı haberlere karşı silahlanmış oluyordum. Mizah seven bazı herifler tarafından kışlarına demir çubuk sokulan erkek ve kız kardeşlerimle ilgiliydi bu haberler.

"İsteğin doğasında acı vardır: Gerçekleşmesi çabuk doyum sağlar: Hedef yanıltıcıdır: İstenilen şeye sahip olmak çekiciliği yok eder: Bir gereksinim olan istek başka bir biçimde yeniden ortaya çıkar: Eğer çıkmazsa o zaman ruhsuzluk, boşluk ve cansıkıntısı kendini gösterir, bunlara karşı verilen mücadele, sefaletle karşı verilen mücadele kadar ağır ve zahmetlidir." Schopenhauer bu noktada yanıyordu! Çünkü kent yaşamına elveda deme arzum nihayet gerçekleştiğinde, kesinlikle, ruhsuzluk, boşluk ve cansıkıntısı değil, dehşetin ta kendisi baş göstermişti. Voilâ! * Bu, kâbusa dönüşen bir düşün gerçek öyküsü...

Görünüşün aksine, insanlara göre bende daha hafif olan uyku (1), bizi bir yandan huzurlu bir sıcaklık içinde sallayıp öte yandan yavaş yavaş bunaltan boğucu bir rüzgâr gibi geçip gitmişti. Küçük dünyam ve onun içinde çok büyükmüş gibi görünen sorunlarla ilgili karışık düşünceler uykumu zehirlemiş ve bundan genellikle her öğle şekerlemesine eşlik eden kaçınılmaz kötümserliğin acı içkisini damıtmıştı. Yine de uykumu almıştım ve aydınlık dünyaya bir göz atma cesaretini gösterebilirdim. Belki de hemen buzdolabına koşmalıyım; sol patimin tırnaklarını beyaz lastiklere takıp kendimi yavaşça geriye çekerek kapının açılmasını sağladıktan sonra, taze İtalyan salamını keyifle mideye indirmeliyim. Buzdolabının kapısını açma numarasının üzerinde ne kadar durulsa azdır, çünkü birçok meslektaşım küçücük kollarının kas gücüyle bu denli sıkı kapatılmış bir kapının açılmayacağını dikkate almayıp hırsla kapılarak, heyecandan kapıyı çiziyor veya kapıya zarar veriyordu. Başarılı olmak için sadece, pençeleri rampa kancası, bedeni tümüyle çekici araç ve elleri de çekiç gücü olarak kullanmak gerek. Ve tabii, kapıyı kapatmayı da unutmamalı!

Anlayacağınız gözlerimi açtım.

Tam burnumun önünde bir yüz gördüm. Bazen uykunun sinsî bir yanı vardır, kişi uyandığını düşünür, oysa düş aldatmacası devam etmektedir. Ben şimdi bunun böyle bir şey olduğunu zannediyordum. Gördüğüm şey, ne kendi deneyim dünyama, ne de içinde deneyimler edinmek istediğim dünyalara aitti. Beni çoğunlukla, insanları pop kültürünün, özellikle de sinema dünyasının yanardöner tiplerine benzetmekle, bu nedenle de anlattığım konuyu başkalarını etkileme hevesiyle yanlış yansıtmakla suçladılar. Pekâlâ, düzeleceğime söz veriyorum -ama Hollywood tarzı son bir benzetmede bulunmama izin verin, çünkü bu sefer çok yerinde olacak. Yüzümün otuz santim uzağında duran kadının yüzü John Crawford'un tıpatıp bir kopyasıydı. Diva'ninkiler gibi onun kaşları da, kalın, kömür siyahı birer yay gibiydi. Bu kaşlar maskeyi andıran, tehditkâr ifadeli, aşın boyanmış kirpikleri ve tenis topu iriliğindeki gözbebeklerinin üzerinde tüm ağırlığıyla yayılıyordu. Besbelli, ağır makine yapımı ile ilgili bir mühendislik bürosunda tasarlanmış, dört köşe çenesiyle tüm yüz ifadesi, itfaiye kırmızısına boyanmış dudaklarında yoğunlaşıyordu. Dudakları ruj kalemiyle normal çevresinin iki katı büyütülmüştü ve bu ona, canı sıkılan askerlerin jet uçaklarının ön kısmına yaptıkları korkunç köpekbalığı ağzı görünümünü veriyordu. Yıldızla arasındaki tek fark, hayli kırışmış saçlarıydı, ama onlar da orijinaline uygun bir biçimde saç spreyi kasırgalarıyla beton gibi kalıba alınmıştı.

---

* Metinde Fransızca: "İşte!" anlamında, (ç.n.)

O bana bakmıyor, gözlerinden kıvılcımlar saçıyordu, sanki o buz grisi gözlerinden binlerce şimşek bana doğru çakıyordu. Bir çita, kayaların arasına sıkıştırdığı antilop yavrusuna nasıl bakarsa, o da aynı kibirle, bir bakıma tiksinererek, belki de benimle ne yapacağını iyice tartarak, kuşkulu tepkilerimi gözlemliyordu. Antik bir opera eserinde sevinç çılgınlıklarıyla misilleme yapan bir tanrıçayı rahatlıkla oynayabilecek bu tuhaf yabancının, gerçeğin ta kendisi olduğunu artık yavaş yavaş anlıyordum. Ve birden bir peygamber kehanetiyle onun benim gelecekteki ortamımı temelden değiştireceğini kavradım. O eski güzel günler sona ermiş, acı dolu olanları gelip çatmıştı.

Gustav neredeydi? Ne olmuştu? Yaşlı bir Arap kadının parfümüyle yıkanmış izlenimi uyandıran, çok az dişilik unsuruna sahip o nikotin kaplı dişleriyle, bir canavarı anımsatan bu kadın kimdi? Derimi yüzüp daha sonra kendisine kırklı yılların modasına uygun bir şapka yaptırmak amacıyla beni hipnotize eden bir cadı mı? Bütün bu izlenimlerle, aklım karmakarışık bir halde tüylerim diken diken olup bıyıklarım titrerken, o hiçbir şeyin farkına bile varmadan nefretle kafasını sallayıp içime işleyen şu cümleyi söyledi:

"Bunun tüyleri dökülüyor!"

Bir işaretti bu. Yılanı andıran bu kişiye ilişkin tüm önsezilerimi ve endişelerimi doğrulayan -sanki doğrulanmaya ihtiyacı vardı da- bir işaret. Tıpkı ölüm hücresinde yatan zavallının üzerine papazın yaklaşan gölgesinin düşmesi gibi. Bunalıma girmenin ve ümitsizliğe kapılmanın bir anlamı yoktu; buna karşı savaşmak, rakibin benden edindiği ilk izlenime yeni bir ayrıntı daha eklemek gerekiyordu. Doğruydum, yaşlı Francis'in tüyleri hafiften dökülüyordu. Ama bu onun birazdan başına gelecek olan saç dökülmesinin yanında hiçbir şeydi.

Kuvvetli arka bacaklarım, beni çelik bir sapan gibi kanepenin üzerinden doğruca onun yüzüne fırlattı. O sanki, bir top güllesi yemiş gibi, tiz sesler çıkararak arkaya doğru sendeledi. Sahibinin yaşını göz önünde tutarak, cildinin daha kuru olacağını düşünmüştüm. Ön ayak tırnaklarımın, büyük krom bir çatalın dişleri gibi, kolayca ona batmasına hem şaşırılmış, hem de sevinmişim. Onun cırtlak çılgınlığının beni ferahlatacak şekilde birkaç desibel daha yükselmesini sağlamıştı bu. Ve sonra kafasını olduğu gibi arkaya atarak bana büyük bir iyilik daha yapmış oldu. Şimdi onun çirkin suratında durup asıl estetik ameliyatına başlayabilecektim artık.

Ama bayan rakibim görüldüğü kadar zararsız değildi. Ya paniğin yol açtığı bir tepkiyle ya da bu tür vuruşlar, gördüğü çamur güreşi eğitiminin repertuarına girdiğinden, beni yıldırım hızıyla iki tarafımdan tutup kaburgalarımı sıktı ve soluğumu kesmeyi denedi. Ama ben ustalıklıca ellinden kaçmayı başardım, tıslayarak yapış yapış olan saçlarına dolanıp çıldırmış bir pamuk yolma makinesi gibi onları yoldum. Kanlar havaya fışkırırken, göz ucuyla Gustav'ın havasızlıktan boğulmak üzere, çaresizlik içinde kapının önünde el ve kollarıyla çırpındığını gördüm. Kıpırmızı yüzü, bir felaketten Ödö kopmuş gibi açılmış gözleri, sessiz çılgınlık atan ağzı, kafamı karıştırdı. Benim için endişeleniyor gibi görünmüyordu. Tanrım, sonuçta ben de özellikle onun annesi olan hanımefendinin kafasında oturmuş modellik yapmıyordum herhalde!

Cadı bu kargaşada yapabileceği tek doğru şeyi yaptı. Boğuk bir sesle polisten ve itfaiyeden yardım, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nden de askeri müdahale kararı isteyerek, kendini arkaya doğru attı. Bense öylesine şaşkına dönmüştüm ki, bir an önce uzaklara gidip biraz olsun kafamı toparlamak istiyordum. Bu yüzden, o yapmacık tavırlı, yakından bakıldığında sanki tam zamanında bayılmış şüphesi uyandıran bu kişinin yanından uzaklaşıp travma geçirmekte olan hayat arkadaşımın bacaklarını açarak oluşturduğu alt geçide doğru koştum. Sonra, sadece kapının kenarından sol tarafa doğru keskin bir dönüş yapıp koridora çıkmam gerekiyordu, o zaman, açık olacağını umduğum sokak kapısından dışarı çıkıp kurtulabilirdim.

Biz herhalde dünyanın en hızlılarıyız. Beden uzunluğu ve ağırlığına oranla en hızlı Ferrari bile bizimle boy ölçüşemez. Çevremde hareket halinde olan her şeyi en yavaş ağır çekim kaydıymış gibi gösteren muazzam bir start gerçekleştirdim. Ama bilindiği gibi, zekânın şimşekleri daha hızlıdır. Gustav'ın bacaklarına kadar gitmem için gerekli olan bir saliselik süre içinde yakın geçmişle ilgili birkaç aydınlatıcı düşünce yıldırım hızıyla aklımdan geçti, birdenbire meselenin sırrını çözdüm...

Bu cadı Gustav'ın annesi değildi. Bana Ödül vermek amacıyla "Yılın Pençesi" yarışmasından gelen jüri üyesi bayan da değildi. Anımsamalar, anımsamalar, anımsamalar... Ah, benim o zavallı çok yalnız arkadaşım, birkaç hafta önce gecenin en olmayacak saatinde bir sokak ötedeki meyhaneden dut gibi sarhoş, başkalarını düşünmeksizin yüksek sesle içli bir valsi, tabii ki tamamen yanlış söyleyerek dönmemiş miydi? İşe bak ki üzerine sinmiş mide bulandırıcı ağır bir kadın parfümünün kalmasıyla hem de! Aslında o meyhaneye pek sık gitmezdi ve gittiği zaman da gece yarısından önce mutlaka eve dönerdi, çünkü içki içenlerin en hüznüsü yalnız içenidir. Ayrıca bu sefer garip bir gururla tüm evi dolaşmış, adeta kendinden geçerek bir fiçıyı andıran beden yapısıyla, primabalerinlerin süzüle süzüle uçar gibi yürüyüşlerini taklit etmişti. Neredeyse gülme krizi geçiriyordum. Kendini yatağa atmadan ve morfin verilmiş bir bebek gibi mutlu mırıltılarla uykuya dalmadan önce, megaloman baron tavrıyla göğsünü şişirip gömlek, pantolon ve hatta iç çamaşırlarını sağa sola savurarak soyunmuştu. (Donu Nefertiti heykelinin alçı kopyasının üzerine düşmüştü.) Gustav bu tür kendini küçültmeleri hiçbir zaman bu derece abartmadığından, ben bu davranışından alkol canavarının sorumlu olduğunu düşünmüştüm.

Dahası, o bundan sonraki haftalarda başka bir alemdeymiş gibi özlem dolu iç çekmelerle saatlerce çalışma odasında oturup, kendi eliyle yaptığı hamur kâğıtlara mektuplar yazmamış mıydı? Kendime bu mektupların kime gönderildiğini sormalıyım. Çünkü onları zarflara koyduktan sonra, onlara can vermek istercesine kendinden geçerek zambak tabakasını yalamıştı. Telefonda konuşurken durup durup "Ah öyle mi!" ve "Yok ya!" ünlemlerini araya sokmak gibi iğrenç bir alışkanlığı olması, beni her seferinde cinayet işleyebilecek bir ruh haline soktuğundan, her zamanki gibi konuşulanlara yine kulak vermemiştim. Ama buna rağmen, o konuşmaların bazılarında sesinin dalgalanarak, alışılmış homurtulu tonunun gülünç bir biçimde kadife gibi yumuşamasından, hatta baygın bir hale gelmesinden ve "sen" ve "biz" gibi sözcüklerin acayip uzatılarak telaffuz edilmesinden huylanmam gerekirmiş. Ve cehaletimin en uç örneği olarak, bir de Gustav'ın tümüyle değişen, ta 1985 yılından itibaren hissedilebilen bunaklığına bir yanılgı sonucu yorduğum giyim tarzından bahsetmeliyim. Bazen kanarya sarısı yazlık bir takım, bazen kabarık kollu bir ipek gömlek söz konusu olabiliyordu -elbette bunların hepsi birer zevksizlik örneği, ama özellikle bu belirtilerin üzerinde durulmaması benim analitik olması ile ünlü zekânın zayıf düşmüş olduğunu gösteriyordu.

Almıştık başımıza belayı: Bu yaşlı eşek âşık olmuştu! Ve iş bununla da bitmiyordu. Bu sürtüğün, bir zamanlar sonsuza dek sürecekmış gibi görünen beraberliğimizin kutsallığını bozmasına bile izin veriyordu. Kıskanmak mı? Hiç alakası yok! Ama bu hüznü anda ilişkimizin bir daha hiç eskisi gibi olamayacağını anlıyordum.

Bacaklarının arasından kaçmaya çalışırken, Gustav umutsuz bir çabayla beni yakalamaya çalıştı. Ama niyeti ciddi olamazdı, çünkü onu deniz kazalarında hiç kuşkusuz bir can simidi gibi suyun üzerinde tutabilecek olan devasa göbeği, bu tür çevik reflekslere izin vermezdi. Ben köşeyi dönmeden önce ve dönerken, aklımdan onun elinden kurtulduğum, ne yazık ki sonsuza dek kurtulduğum geçti.

Son gördüğüm şey parlayan bir dağdı. Bu dağ, üzerinde "Kennedy Airport" ya da "Sydney" gibi, insanda, dünya görmüşlük izlenimi uyandıran çıkartmalar yapıştırılmış, üst üste konmuş alüminyum valizlerden oluşuyordu. Bunlar çalışma odasından içeri sızan güneş ışığını yansıtıyorlardı. Demek ki durum farklıydı! Romeo'nun evine yapılan bir kerelik bir

nezaket ziyareti değildi söz konusu olan, Jüliet bütün işletmeyi devralmak istiyordu anlaşılan. Öfkeden kriz geçirmeme vakit kalmamıştı. Kaçma refleksi ve hayal kırıklığı beni öylesine bir sürat çılgınlığına sokmuştu ki, aniden önüme bir duvar çıkacak olsa, bu öldürücü tempoyla onu hiç zorlanmadan deler geçerdim herhalde. Ama zengin bir hayal gücünün ürünü benzetmeler düşünüp bulmak başka bir konu, onlar gerçekleştiğinde onlarla yüzleşmekse apayrı bir konuydu. Duvar, valiz dağı biçiminde vardı zaten. Fren yapmayı denemedim bile, kaderimdeki bu değişikliği daha detaylı bir biçimde ele alamadan, dikine, üst üste konmuş valizlerin en muazzamına kafamla önden çarptım. Bu, beynimin uyanırken son faaliyeti olarak bana bir mezar taşını çağrıştırdı, üzerinde Schopenhauer'in çok güzel bir sözünün yazılı olduğu kendi mezar taşımı: "Gerçek şudur: Biz çaresiz olmalıyız -ve zaten öyleyiz!"

İkinci Bölüm

Baygınlığımı bir süre korumalıydım, çünkü hiçbir baygınlık günlük yaşamda hoşla giden tüm alışkanlıkları aniden bırakmak kadar kötü olamazdı. İflah olmaz bir bekârın, yakından bakıldığında ancak cennet diye adlandırılabilircek yaşamına ilahi ceza gibi giren dışı bir varlıktan daha çok zarar verecek hiçbir şey olamaz. Bir politikacı gibi ifade etmek gerekirse, Gustav'ın ve benim özgürlük, eşitlik ve kardeşlik, ama en önemlisi de huzur temeline dayanan birliğimiz, yönetimi tüm zulüm yöntemleriyle zorla ele geçiren totaliter biri tarafından yok edilmiş ve en ufak suçun bile acımasızca cezalandırıldığı bir terör rejimine dönüşmüştü. Asıl trajedi ise ahmaklığın zirvesinde bulunan hayat arkadaşımın direnme konusunda pek işe yaramamasıydı.

Tam yeniden ayılmıştım -ikisinin beni hemen çöpe atmayıp yatak odasındaki yatağa yatırmış olmalarına şaşırdım- o an uzaktaki savaş alanlarından, bizim yeni generalimizin adı bir stratejiyle gücü nasıl ele geçirdiğini duydum. Bu kadın her şeyi olağanüstü buluyordu, sadece olağanüstü, bir yük treninin bitip tükenmeyen fren düdüğünü anımsatan sesi kulaklarıma geliyordu -ama acaba Gustav beyaz badananın evi ne kadar steril gösterdiğini fark etmiş miydi? Tipik erkek! Duvarın rengi ile kişisel mutluluk arasındaki psikosomatik etkilerimden bihaber. Kadın, kayısı pembesi renge boyanmamış bir evde asla yaşayamazmış. Ya o duvardaki varakla süslenmiş Babil frizinin kopyası -aman Tanrım! Bir müzede mi yaşıyorduk? Bir "Lichtenstein" çok pahalı olabilir, ama aynı zamanda bir yatırımdır da. Zevkler ve renkler elbette tartışılmış, ama çalışma odası da sanki Kalküta'daki bir rehineci dükkânının havasını yansıtıyormuş. Kaos sözcüğü bile bunu ifade etmek için yetersiz kalmış. Onun, belgelerin tümünü sistemli bir biçimde düzenleyebilmesi için, Gustav'ın hemen kente gidip bir yığın dosya alması gerekmiş. Onun, eviyedeki yarısı yenmemiş pirzelayı görmediğini zannediyorsa yanıliyormuş. Et ile beslenmenin insanı öldürebileceğinden haberi var mıymış peki! İşte böyle, artık sadece beslenme alışkanlığımız değildi değişecek olan. Ve şu... hayvana gelince, "en düşük zekâlı" canlı varlıklara bile bazı sorumluluklar düşmeliymiş. Hayır, biraz önceki olay yüzünden herhangi bir intikam duygusu beslemiyormuş, ama sonuçta Gustav Tarzan, o da Jane hiç değilmış ve gelecekteki yaşamını evcil hayvanların koruyucu meleği olarak geçirmeye hiç niyeti yokmuş. Samimi olması gerekirse, köpekleri daha fazla seviyormuş...

Cennetdeki günlerimin sayılı olduğunu anlamam için başka tehditlere gerek var mıydı? Herhalde vardı! Çünkü bir felaketin kabul edilmesiyle birlikte, genellikle pek içten olmayan uzlaşma da doğar. Memeli hayvanların beyni, en çaresiz durumlarda bile olumlu bir şeyler bulmaya çalışacak biçimde yaratılmıştır. Bu gibi durumlarda, gırtlığına kadar battığın felaketi görmezden gelebilmek için göz yuvalarında göz yerine patates olması gerekse bile, biz hep iyimser palyaçoymuz oynarız. İnsan kendi kendini kandırmaya ve o belayla uzlaşma yolları aramaya başlar. Ben de böyle yapıyordum. Hiçbir yemek pişirildiği kadar sıcak yenmiyor, diye düşündüm -bu, ilk düzey kaybımı başlatan popülerliğe şaşırtıcı bir kayıttı. Evet, savaş robotlarının duygu dünyası olmasa da, ben onun duygularını anlamaya çalışıyordum. Bir kadının bir erkek olmadığını acımasız bir mantıkla saptamıştım, o, hayat arkadaşı konusundaki küflü anlayışını, yemek masası üzerindeki harika çiçeklere, birlikte yapılan paskalya gezintilerine ye ancak mezarda son bulacak olan giyim ve saç kesimi ile ilgili eleştirilerine dahil ederken, cinsinin zavallı bir temsilcisi olmuyor muydu? İtiraf edeyim, Gustav, beceriksizin teki gibi, bir öğrenci odasında etrafa zehirli kokular saçan kirli çoraplar ve içine hazır yemeklerin konduğu alüminyum ambalajlar arasında yaşayan, hormonları fazlaca çalışan yirmi yaşlarında bir delikanlı değildi. Buna rağmen, yıllar geçtikçe nasırlaşmış erkek gruplarında söz konusu olan belli bir renksizlik, bizim uygar birlikteliğimizde de

kendini göstermeye başlamıştı. Peki, seven bir kadının varlığı bu kusursuz işleyen, ama yalnızlığın ortaya çıkardığı binlerce kalıp yüzünden zamanla insanı fosilleştiren bu monotonluğa yeni bir soluk ve güneş ışığı getiremez miydi? Bunu bütün ciddiyetimle sordum kendime... Ama hemen ardından: Hayır! diye haykırdım. Aman Tanrım, mutlaka ağız spreyi kullanan bu cadalozun zavallı arkadaşına okuduğu beddua, şimdi beni de mi etkileyecekti? Besbelli beni divanîharp kararıyla kurşuna dizdirmeyi düşünen böylesine huysuz bir baş belasını, özverili yeni evli biri gibi tasarlamak nereden aklıma gelmişti?

Endişelerim sonraki günlerde doğrulanacak, hatta beklentilerimin de ötesine geçecekti. İşte fotoğrafik belleğimin yakın desteğiyle oluşan öfkenin sanal günlüğünden özetler.

1. Gün

Kötü kadın uyurken sanki King Kong'un kafesinden gelen canhıraş seslere benzer gürültüler çıkardığından bütün gece gözümü kırpmadım. Acaba sadece beni kızdırmak için mi horlamasını böylesine abarttığını düşündüm. Bir karar veremedim. Aptal adam da horluyor. Ama onun yorumu daha çok Grisly ayılarının kış uykusu sırasında çıkardıkları rahatlatıcı gaz çıkarma seslerini andırıyor, öyle ki ben bunda hep uyku kalitesini artıran, sakinleştirici bir yan bulmuşumdur. Ama şimdi bu iki zırlıtı, korkunç bir düete, hatta kızışmış yabani boğaların sesleriyle rekabet edebilecek bir korku senfonisine dönüşüyordu.

Kötü kadın, erken uyanmaktan asla ödün vermeyen biri -kötü insanları ayırt etme konusunda iyi bir ipucu- itfaiye kırmızısı eski çalar saati, şeytanın suç ve günaha çağrısı gibi çalmaya başladığında, o yatağında dimdik oturmuş oluyor. Anlayacağınız, uyanması bile bir hayli gürültülü. Vücut yapısı fena değil, buna rağmen yıpranmış izlenimi uyandırıyor, sayısız zorlu diyetlerin yarattığı, güç bela kamufle edilmeye çalışılan bir enkaz. Aptal adamı da kendisi gibi erken kalkmaya ve birlikte kahvaltı etmeye zorluyor. Bu kahvaltı Vatikan'da İsa'nın göğes çıkış ayını gibi uzun sürüyor ve huşu içinde kutlanıyor. Aptal adam bu esnada uyanmış görünmek için elinden gelen tüm çabayı gösteriyor. Başka bir seçeneği de yok zaten. Bu Arkeopteriks'in* üzerimize sağanak gibi yağdırdığı gevezeliklerle sabah meditasyonu yapmak mümkün olamaz zaten.

Zevk ve sefa içinde geçen yaşamımla ilgili hüznü anılar. Karanlık güçten önceki günlerde, güne sevgi gösterileriyle başlanırdı, ancak birbirine saygı duyan ve esin kaynağı olabilen çiftlerin arasında gelişebilen bir sevgi. O günlerde, önce benim için bir kutu yaş mama açılır, buna ek olarak birkaç parça ciğer kızartılıp mama kabıma konur ya da ayrı bir küçük tabakta balığın yanında çırpılmış yumurta servisi yapılırdı. Yeni yapılmış kahvenin kokusu keyifli mutfağımıza yayılır ve Gustav zengin kahvaltısını tıknırken, masadan istemeyerek bazı nefis yiyecekler tam benim kocaman açılmış ağzıma düşüverirdi. Bunlar neşe ve sevgi dolu günlerdi. Ama bugün... Dikkat çekebilmek için birçok kez onur kırıcı bir halde miyavlamak zorunda kaldım. Ya bu kötü kadının karşıdakini ipnotize eden zırvaları ona sorumluluklarını unutturmuştu ya da o beni eskiden olduğu gibi yaşamının odak noktası yapmaktan çekiniyordu, çünkü bunun sonucu herkes için tehlike oluşturan bir kıskançlık olacaktı. Eğer bu doğruysa, ben sadece onu yıllarca yanlış tanımakla kalmamış, aynı zamanda kendimi de kandırmıştım. Ve bu üzücü, çok daha üzücü bir şeydi.

Bir kalp kınlıyor...

2. Gün

Aptal adam işi gereği tüm gün dışarıdaydı. Bu sayede kötü kadının özel şeylerine göz atma olanağını buldum. Kendimi insan sarraflığı konusunda Einstein gibi hissediyorum, çünkü tüm değerlendirmelerim doğru çıktı. Kendini fanatik bir vejetaryen gibi gösteriyor (bunun nedeni bir muamma; çünkü o, Tanrının zengin tarlalarında yetişen her tür meyve ve

---

* Arkeopteriks: Sürüngenlerle kuşların ara formu. (ç. n.)

sebzeyi yüz maskesi olarak ziyan ederek, gidermeye çalıştığı kırıksıklıklarından daha çok nefret ediyor hayvanlardan), ama ben onun, kendisine öğle vakti büfeden beş tane şiş kebab getirtip bunları bir yamyamın vahşi açgözlülüğüyle nasıl yediğine tanık oldum. Onu izlediğimi fark edince, arkamdan en büyük boy saç köpüğü kutusunu fırlattı.

Çikolata da yiyor. Çok sıkı kalori hesabına göre hazırlanan pişme yemeklerini pişirmek için fazla zaman harcasa da, sık sık aniden ortaya çıkan tatlı krizlerine giriyor. Bir mayın tarlası, daha doğrusu gizli bir alkoliğin hazineleri gibi evin en kuytu köşelerinde çikolata tabletleri sessizce bekliyor, yukarda sözünü ettiğim şiddetli arzular söz konusu olunca da, o ne istediğini bilerek hedefine yöneliyor. Ayrıca belleğini de kutlamak gerekir, en zeki köpek bile gömdüğü bu kadar çok kemiğin yerini anımsayamaz. Alt dişlerini çikolataya geçirdiği andaki yüz ifadesi, şiş kebab alemindeki iğrenç suratını hiç aratmıyor.

İğrenç alışkanlıklarının haddi hesabı yok: Ciddi tarihçiler günümüzde telefonun özellikle insanların kadın türü için icat edildiğini biliyorlar. Dişinin, iletişim tekniğinin bu kazanımına duyduğu neredeyse cinsel yakınlık, insanın davranış özelliklerini araştıran her bilim adamı için zengin bir bilim alanı oluşturuyor. Ama araştırma konusu olanlar arasında da gerçek olimpiyat şampiyonları var. Kötü kadın süre konusunda tüm rakiplerine fark atıyor. Konuşma yarışmasında kesin altın madalya alabilir. Sadece can sıkıntısından kaynaklanan, adres defterinden gelişigüzel numara seçilerek yapılan konuşmaların zekâ yoksunluğu ve bununla ters orantılı süresi konusunda kimse onunla boy ölçüşemez. Bu noktada, örneğin beş mark seksen feniklik bir plastik küpenin satın alınması gibi sıradan olayların metafizik ayrıntılarına giriliyor veya erkeklerle en masum karşılaşmalar bile, Kral Arthur'un ve yuvarlak masa şövalyelerinin Şehrazat'la karşılaşması kadar abartılıyor. Hayalimde çoktan beri Dagobert Amca'nın görünümüne bürünmüş olan sabırlı kontör memuru, bugün yaşamındaki en büyük başarıyı elde etmiş olmalıydı. Çünkü o, sayısız konuşmalarından birini, bir saati aşkın bir süre Florida'daki bir kız arkadaşı ile yapmıştı. Hepsinin faturasını da aptal adam ödüyordu, ona boşuna aptal adam denmiyordu herhalde.

Cinayet planları şekilleniyor...

3. Gün

Birbirine bütünüyle zıt iki gözlemde bulundum. Geceleyin gizli hışırtılar ve kıs kıs gülmeler, öyle ki, bu canavar yetmiyormuş gibi Tanrının bizi bir de hayaletlerle cezalandırdığını düşündüm. Durum hiç de böyle değildi. Sevişiyorlardı! Bu eşsiz olayı inceden inceye gözden geçirmek için hemen yatak odasındaki komodinin üzerine atladım. Aptal adamın garip anatomisi dikkate alındığında, pek de sorunsuz bir olay değildi. Hayretler içinde kaldım; kuş tüyü yorgan birçok şeyi örttüğünden esaslı bir inceleme olanağı bulamasam da, her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Yine de buradaki en önemli olgular: 1, Gerçekçi olmayan şehvet dolu seslere göre değerlendirilecek olursa, olayın akışındaki en büyük katkıyı kötü kadın sağlıyordu. Yaptığı orgazm numarasıysa soytarıllık düzeyindeydi. Bu derece inilti sağanağının gerçek olup olmadığını ancak Bay Richard Gere'in kulakları ayırt edebilir, ama aptal adaminkiler bu seferki yaşamında asla. 2. Bu oyundan büyülenmiş olsa da, aptal adamın her an kalp krizi geçireceği konusunda ciddi endişeler var. Birkaç kez (aptal adam uzaktan kumandayla yanlışlıkla ticari kanallardan birini açtığında) Homo masculinus'un çiftleşme anındaki homurtularını izleme olanağı bulmuştum ve bu konuda biraz bilgi sahibiydim. Üstteki tombulun mutluluk hırıltıları bana daha çok yeterince narkoz verilmemiş bir ameliyat kurbanının çıkardığı acı sızlanmaları anımsatıyordu. Tiyatronun tamamı boyunca zevkin mi yoksa utancın mı sesleri egemen oldu, ayırt etmek güçtü. Görünüşte sevgi söz konusu olsa bile, bu nahoş bir olaydı! Buna rağmen türdeşlerim üreme konusunu ne kadar kayıtsızca ele alıyorlar. Onlar bunu hayatta öğrenemeyecekler! Sadece bilimsel merakım yüzünden kötü kadın tarafından yeniden top ateşine tutuldum. O, tek taraflı boşalmadan sonra, benim öğrenme isteği ile yanan bakışlarımı görünce cırtlak

sesiyle bağırarak, krom peçeteliği alıp dopingli gülleri Romen sporcunun bilek gücüyle bana doğru fırlattı. Bu sefer de isabet ettiremedi, ama geçen seferkinden çok daha ufak bir farkla; arkamdaki komodinin üzerinde duran ayna kırıldı ancak. Aşağılık, histerik budala!

Hemen ertesi sabah alternatif program. Bir ilkbahar gecesinde edilen yeminler günlük yaşamın gerçekleriyle nasıl da çelişiyor. Anlaşıldığı gibi onun benim egemenlik alanımda direktmesi gittikçe daha belirgin bir hal alıyordu. Aptal adam yaşamında yaptığı en büyük hatayı yavaş yavaş anlıyor gibiydi -ama artık geç kalmıştı, çok geç! Üçüncü dünya savaşı, kahvaltı sırasındaki gerilimlerle patlak vermişti. O, evin döşemesi, parasal yatırımlar ve yaşam biçimiyle ilgili "fikirlerini" eyleme geçirme konusunda kesin kararlı. Ne de olsa eskiden iç mimarmış. Ve psikolog. Ve sanatçı. Ve... Acaba şimdi neydi diye düşündüm. Muhtemelen bir duldu! Ben atlamaya hazırlanırken, bahçedeki tüm sevimli kuşları korkutan o cırtlak sesiyle, aptal adamdan bütün evi kendi zevkine göre restore etmesini talep ediyordu. O buna karşı çıktığı an -herhalde dejenere olmuş hücrelerinde bir miktar erkeklik hormonu kalmıştı- tartışma bizi silip süpürebilecek bir çılgık kasırgasına dönüştü. Gustav'ı atomlarına ayırabilecek silahlan, örneğin bir füzeatan, ya da benzeri bir silahı yoktu elbette. Bu nedenle türü için en etkin savaş aracını seçti: Ağlamaya başladı. Bu Gustav'ı anında durdurdu ve o, çiftlerin kafalarında imzaladıkları hayali anlaşmayla ölüm kararını imzalamış oldu. Kadın için her şeyi, her şeyi yaparmış, yeter ki bu yürek parçalayıcı ağlamasını kessinmiş, böyle söylüyordu tuzağa düşürülen. Ve kadın iyi bir hamle şansı elde ettiğinden, iç çekme ve hıçkırıklar arasında garip bir biçimde, Gustav'ın eski beyaz pamuklu donlarını lütfen atıp yerine modern ve renkli yenilerini alması gerektiğiyle başlayan birkaç başka isteğini daha sıraladı. Eh, eğer bunlar böylesine üzücü şeyler olmasaydı, gerçekten komik olabilirdi. Ama oynadığı bu şeytan satrancında *bana* düşen rolün ne olduğunu düşündükçe gülemiyordum bile. Danışıklı dövüştü sonrakı barışmanın ardından yapılan kahvaltıda, düşünceye dalarak yedikleri yumurtalardan sonra (bundan sonra yumurtayı üst tarafından başlayarak kabuğunu soymak yerine, temiz bir bıçakla bir vuruşta ikiye bölmek konusunda onu uyardı), başını yavaşça bana doğru çevirdi ve cellat oyunun baş aktörüne nasıl bakarsa öyle bana baktı; acı ve şefkat karışımı bir tebessümle. Ve o anda birdenbire savaşın çoktan kaybedildiğini, benim de Vaat Edilmiş Toprakları sonsuza dek terk etmem gerektiğini anladım.

Günlüğün sonu.

Belki son bir şey daha. Adı ne miydi? Onun adını söylemeye bile cesaret edemiyorum, ama bunu yapmak zorundayım, buna mecburum: Francesca!

Aşağılık bir yalan benim göç etmeme yol açtı. Gustav ve hımmm o kişi çöpe atılacak mobilyaları seçip evin altını üstüne getirmek için türlü türlü aptallıklar yaparken, onun sürekli şu anlaşılmaz lafı ettiğini duydum: "Fındıkları yok etmemiz gerek!" Önceleri neden söz ettiğini ve bunun benimle bir ilintisi olup olmadığını düşünmedim bile. Bildiğim, Gustav'ın hiç fındık yemediğiydi, ben de öyle. Acaba hangi fındıklardan bahsediyordu? Gittikçe daha çok kullanılmaya başlanan bu lafın hep benim önümde söylendiğini fark ettiğimde, olay endişe verici boyutlar kazanmaya başladı. Yavaş yavaş, ama mutlaka üst dudağını burun köküne doğru kıvrıp suçlayıcı bir biçimde gözlerini bana dikerek, havada sanki iğrenç bazı kokular varmış gibi yapmacık tavırlar takınıp iç çekerek (yine ne var?): "Fındıkları yok etmek gerek!" dedikçe tüylerim daha çok ürperiyordu. "Fındıklar" ile bendeniz arasındaki ilinti günden güne daha anlaşılmaz bir hal aldığından, fındıkların sırrı beni fazlasıyla meşgul ediyordu. Bu ilintinin ne olabileceğini kavrayamıyordum. Bu nedenle, ikisi evde yokken, sakın bir zamanda tuvaletteki lavabonun kenarına oturdum ve aynada kendime bakıp zekâmın tüm keskinliğini kullanarak düşündüm. Kendimde fındığa, daha doğrusu fındıklara benzer bir şey bulmaya çalıştım, çünkü o fındık sözcüğünün sürekli olarak çoğul halini kullanıyordu. Ama hayır, aynada hiçbir şey görünmüyordu, en azından fındıklara benzetilebilecek bir şey yoktu. Belki de şey dışında -ama bu fazlaca abartılmış olurdu, bu saçma, gülünç, sadece gülünç değil, bu... (2)

Onların orada aynada, mutluluk ülkesindeki kutsal meyvelerin ve gücün, olağanüstülüğün simgesi gibi baldırlarımın arasından aşağıya doğru sarktığını gördüm, benim *findıklarım*! Tanrının lütfü olan üreme makineleri! Aynı anda sanki iki ayrı fotoğraf gibi bu görkemli tabloda, elinde aslında bir berber aleti tutan bir cerrahın silüetinin belirdiğini gördüm: Ustura! Doktorluk mesleğinin ürkütücü bir karikatürü gibi üzerinde kan kırmızısı bir önlük vardı. Yüzünü tanınmaz hale getiren bone ve ağız maskesi de kan rengindeydi. Bu korkunç tip, aslında tek bir adım bile atmadan gittikçe daha yakınlaşıyordu, ta ki iğrenç suratı aynayı tümüyle kaplayıncaya kadar. Nefesim kesildi. Keskin usturayı tutan el birden yukarı kalktı ve ameliyat maskesini yüzünden çekip aldı. Hz. İsa ve Meryem Ana! Bir zıpkınla atılan saçak buzlan gibi masum varlığımı delip geçen bakışlarıyla Francesca'ydı görünen. O cadı, kötü kadın, canavar, findıklarımı istiyordu!

Korkunç hayalet tarafından şoka uğratılmış bir durumda lavabonun kenarından aşağıya atlayıp güneşin aydınlattığı salona doğru yürüdüm. Orada, daha sonraki günlerde Francesca'nın emri üzerine çöpe atılacak olan, sevdiğim goblen kanepeye çıkıp kafamı toplamak için iyice silkelendim. Deli gibi çarpan kalbimle yastığın üzerinde rahatlamaya çalışırken, böylesine barbarca bir organ kesiminin gerekli olduğuna Gustav'ı onun nasıl inandıracağını düşünmeye başladım. Elbette ben de ay'da yaşamıyordum ve benim gibilerin yüzde doksanının tümüyle findıksız, mantıkımızda turladığını biliyordum. Cerrahi müdahaleden sonra onların yüzleri genellikle, oturdukları eve ne olur ne olmaz diye bir de genelev dahil eden Hintli bir şarlatanın çileci çömezlerine özgü o kendinden geçmiş ifadeyi taşıyordu. Onlar sadece testislerini değil, sanki cesaretlerini ve macera yaşama arzularını, en kötüsü de kalplerini yitirmiş gibiydiler. Bunların dışında onlarda zaman zaman nedensiz yere korkunç saldırganlıklar ortaya çıkabiliyordu, sanki bu kaybı ilk kez, çiş yaparken yerdeki çişin yansımada görüp fark etmiş gibiydiler. Ama yaşamlarına anlam katan tek şey, kaybolan geçmişin ardından üzülen, emekliye ayrılmış sınır askerleri gibi pencere kenarlarında ve duvarlarda oturup bölgeyi kontrol altında tutmaktı. Kızgınlık dönemindeki bir kraliçenin tesadüfen yanlarına gelerek, onların donuklaşmış gözleri önünde şehvetli iniltileyle yerlerde yuvarlandıkları gibi bir durum olursa, birden sanki tarih öncesi çağlardan gelen sessiz bir çağrının yankılarını duyuyormuş gibi çocuksu bir heyecana kapılırlardı. Bu felaket durumu anlatırken gösterişli protestolara neden olmamak için, kilo kaybetmiş türdeşlerimin arasında istisnaların da olduğunu görevim gereği eklemek istiyorum. Ama izninizle, sonuçta cinsel organların kesilmesi, çürük bir dişin çekilmesiyle aynı tutulamaz herhalde.

Peki, iğrenç plan nasıldı acaba? Bu cadı, Gustav'ın o çok sevdiği Francis'ini bir sepete koyup, dolgun bir ücret karşılığında Francis ile findıklar arasında sözcüğün tam anlamıyla final cut'u* gerçekleştirecek baytara götürmesini sağlamak için hangi hileye başvuracaktı acaba? Çünkü o güne kadar Gustav onlardan hiç rahatsız olmamıştı. Tam aksine benim, bahçelerde neslimizin tükenmemesi için bir savaşçı gibi görevlerimi yerine getirmemden hoşlanırdı, belki de üreme konusunda onun başarısızlığını telafi ettiğim için. Bunun yanıtı çok basitti. Belli ki Gustav onunla sevişmek ihtiyacında olduğu bir anda, Francesca bu alığa bizim gibilerin eve pis koku yayan bombalar döşediği masalını anlatmıştı. Ama ortada kokan bir şey olmadığından, mutlaka Gustav'ın koku alma duyusundan endişe edip kendininkinin ödül alacak kadar hassas olduğunu vurgulamıştır. Varılan sonuç 1+1= 2 gibi mantıklı bir şeydi: Findıklar yok edilmeliydi!

İleride olabileceklerin belirsizliği içinde uyuyakaldım. Üzerime kurşun ağırlığında bir uyku çöktü, uyandığımda çoktan gece olmuştu. Kendimi arızalı bir basınç odasından bin bir güçlkle kurtulmuş gibi hissediyordum. Her uzvum öylesine uyuşmuştu ki, ilk anda kuyruğumun ucunu bile kıpırdatamayacağımı düşündüm. Güçlkle bu felçli halimden kurtuldum, ayağa kalktım ve kariyerimde daha önce olmadığı kadar kabardım. Bu arada

---

* Nihai kopuş ya da nihai kesim, (ç.n.)

dışarıda, şırıltısı huzur veren bir ilkbahar yağmuru başlamıştı. Ama daha sonra yeniden her şeyi anımsayıp panik içinde bacaklarımın arasına baktım. Odanın karanlık olması nedeniyle mücevherlerimi ilk anda göremedim ve bir an için çıldıracağımı düşündüm. Ama daha sonra onların sıcaklığını, ağırlığını ve bir de o krallara özgü ihtişamını hissettim ve yeniden kendimi topladım.

Duvar saatinin ibreleri, üçü yirmi geceyi gösteriyordu. Öğleden sonraki korkunç olayların beni uyuşturduğu öylesine açık ki, ne sevgililerin geldiğini duydum ne de akşam yemeğini yeme ihtiyacını hissettim. Ama vakit hayli geç olmasına rağmen yatak odasından sesler duyulmaktaydı. Yere atılan bir örtü kadar sessiz, kanepeden aşağıya atladım ve yatak odasının kapısına yaklaştım. Kapının önünde durup kulak kabarttım. Orada kavga filan yapılmıyordu, daha çok bir savaşın sona erdirilmesinden sonra kazanan ve kaybeden arasında yapılan dehşet verici bir müzakereydi. İlginç bir konudan söz edilmekteydi, son konuştuklarına bakılırsa; konu evcil hayvanların kısırlaştırılmasının faydaları ve zararları etrafında dönmekteydi. Üstün güç, bir kez daha böyle bir "sağaltımın" avantajlarını sayıp döktü, amaç asla kaybedeni ikna etmek değildi, çünkü zaten savaştan önce belirlenen görüşlerin sıralanması, her zaman için politika gereği idi. Gustav, kendisine uygun olsa da olmasa da, sonucu kabullenmek zorundaydı. Bizim türümüze şefkatli bir bakışla yaklaşan tüm uzmanlık kitaplarında bulunabilecek her türlü saçmalık kadının dilindeydi. Sonuçta söz konusu olan en önemli şey, bizim kendimizi iyi hissetmemizdi; arkasından gelecek şeylerse, pırıl pırıl bir ev, saatler süren kızışma miyavlamalarından ve istenmeyen yavruların banyo küvetinde iğrenç bir şekilde boğulmasından korunmak gibi, *sadece* insanın yararına gelişen durumlardı. Bu kadar yalan karşısında duyduğum tiksinti beni kusturabilirdi. Orada, ölüm döşeğindeki kral şiş göbek gibi karanlıkta yatan Gustav, sonu gelmeyen yorucu bir Şayet-Ama durumu ortaya koymakla meşguldü, ta ki buz kraliçesi Francesca, yepyeni cinayet işleme gerekçeleriyle, onun düşüncelerini dumura uğratıncaya kadar. Hatta daha da ileriye giderek, yeni ısmarlanan mobilyalarda tırmalama izlerinin olmaması için, tırnaklarımın çektirilmek zorunda kalınacağı harika bir yeni dünyanın ufukta belirmediğini müjdeliyordu. (3) Tanrım, beni daha başka hangi işkenceler bekliyordu acaba?

Şayet Gustav onurlu davranıp ciddiye alınacak bir karşı görüş ortaya koysaydı, hiç değilse olayı bir süre için sürüncemede bıraksaydı, en azından o gece, yolculuğa çıkmamış olacağımı itiraf etmeliyim. Sonuçta biz yıllarca, her şeyi söylemem gerekirse, doğduğumdan beri birbirine sadık iki dosttuk, bazı zor günleri beraberce atlattık, bazı mutlu olayları birlikte kutladık. Sevgi... Şu kötü dünyada sevgi diye bir şey yok mu? Güven diye bir şey yok mu? Oysa o beni bir zamanlar *gerçekten ve hakikaten* her şeyin üzerinde sevmişti...

Ama birbirlerine sarılmadan önce -inanılacak gibi değil- hem de bu muhabbetten sonra, iğrenç bir şekilde *sevişmeye* başlamalarından önce, o sadece "Tamam", "Hemen yarın" demez mi. Bunu üzerine onun yüzüne "Hain!" diye bağırarak isterdim, "Sen zavallı bir hainsin!" Bunu yapmadım. Neden? Köpekleri birbirlerini parçalamak üzere yetiştiren, bir ayının hassas burnuna halka takıp onları halkın çığlıkları arasında vahşice halkalarından tutup sürükleyen ve çaresiz bir ineği herkesin gözleri önünde kesmeyi erkekliğin zirvesi olarak gören yaratıklardan -kişisel istisnalar dışında- ne beklenebilirdi ki? Güven mi? Acıma mı? Saygı mı? Şeytan bile kanla imzaladığı anlaşmalara bağlı kalmaya özen gösterir. Oysa insan, bugüne kadar, her durumda bize bağımlı olduğu eski zamanlarda onunla yaptığımız sözleşmenin bir tek maddesini bile yerine getirmemiştir. Ya da benim iyi ve eski hocam Schopenhauer'i yine anmam gerekirse: "İnsan aslında vahşi ve korkunç bir hayvandır. Biz onu sadece uygarlık adı verilen zaptedildiği ve evcilleştirildiği bir dönemde tanıdık: Bundan dolayı onun doğasının zaman zaman hortlaması bizi korkutur. Ama bir gün bir yerde yasal düzenin kilidi ve zinciri kırılıp anarşi hakim olunca, onun gerçek kişiliği ortaya çıkar." Sadece o zaman da değil, özellikle bunu eklemem gerekiyor.

Küçük dostlarının yakında organının kesilmesi olayına duyarsız kalarak çiftleşmeye devam eden vahşi hayvanlara arkamı döndüm, mutfak ve tuvaletten geçerek pencerenin kenarına oturdum. Yağmurdan harap olmuş karanlık bahçeler, önümde uğursuz bir tehdit gibi uzanıyordu. Zaman zaman sıkıntıları olsa da, eskiden bana, olası dünyaların en iyisi gibi görünen bir dünyaydı arkamda kalan. Eğer zamanı gelmiş olsaydı, o dünyada ölmek isterdim. Beynimin bellek bölümündeki uzun zaman önce silmiş olduğumu sandığım sararmış resimler, laterna müziği eşliğinde gökyüzüne yönelmiş bereket boynuzundan çıkan çiçekler gibi ruhumdaki pencerenin önünden geçiyorlardı. Mutlu günlerimize belleğimdeki resmi geçit yaptırdım. Gustav'a duyduğum derin saygıdan dolayı, yakaladığım ilk fareyi hemen kurbanlık kuzu gibi, sadece yarısı yenmiş halde onun yazı masasının üstüne koyduğum kare de bu geçitte yerini aldı. Evet, ama ümitsiz zamanlarımız da olmuştu. En kara gecelerde yorganının altına girip gözyaşlarını postumla silerek onun derdine en etkili ilaç ben olmamış mıydım? Ayrıca o şakaymış gibi yapıp bir yandan da tüm ciddiyetiyle az sayıdaki birkaç dostuna beni hep "oğlum" diye tanıtmamış mıydı? Hangi lanet, benim babamı böyle büyümüşti de, yüreği aniden granite kesmişti?

Gözyaşlarını gözlerime hücum ediyor, ağzıma doğru koşup alt çenemden aşağıya damlıyordu. Yağmurun şakırtısı benim ümitsiz halime eşlik eden hüzünlü bir müzik oluşturuyordu, şayet alıp başımı gidersem her şeyi bırakmak zorunda kalacağımı birden apaçık kavradım. Gustav ertesi sabah mutlaka kayıp arama eylemine girişeceğinden, komşu mahallelerde yeni bir yuva bulmamın asla söz konusu olamayacağı ortadaydı. Hayır, çok uzağa gitmeliydim, ağaçların gövdelerine çakılan veya gazetelerde çıkan aranıyor ilanlarının ulaşamayacağı bir yere gitmeliydim, gerçekten kenti terk etmeliydim. Son zamanlarda kırlarda yaşamak için yanıp tutuşan sen değil miydin? diye çok da güvenilir bir adam olmayan Bay İymser soruyordu. Bu senin için bir fırsat! Düşüncelerinde ciddi olup olmadığını ya da gizlice kakhaha krizine tutulup tutulmadığını söylemek zor. O zaman, dikkatli bir ifade kullanmak gerekirse, yemek alışkanlığını biraz değiştirmek zorunda kalacağını anlıyorsundur umarım, diyerek devreye Bay Kötümser girdi. Hepsinden önemlisi de yiyeceklerin miktarıydı -onu da bulabileceğini varsayarsak! Bu adam oldukça ciddi görünüyordu, yine de biraz ilgisiz hatta her şeyi ağırdan alan bir yanı vardı, sanki olayların değişmesini istemiyormuş gibi.

Onların tartışmasında sorun bir kez daha konuşulup işin tadını kaçırma tehlikesi ortaya çıkmadan önce, beni fındıklarımı kırmakla tehdit eden bayanın portresi koyu kırmızı cerrah önlükleri içinde gözümün önüne geldi ve kararı kabullenmem kolay oldu. Feleğin sillesi, ya sineye çekilmeli ya da rahatlık sunağında bazı şeyler çelikten bir, savunma uğruna feda edilmelidir, kendin de dahilsindir buna. "Doğuştan gelen sadece bir yanılgı vardır, o da, mutlu olmak üzere burada bulunduğumuzdur." Bunu bir keresinde kim söylemişti? Evet, kim acaba!

Gelecekte benim mırıltılarının duyulamayacağı, şu an yaşadığım eve özlem dolu son bir bakış, bana, şimdiye kadar hiç tanıma fırsatı bulamadığım annemin memelerinden daha çok ümit vermiş olan benim sevgili paslanmaz çelik mama tabağımla son bir veda meditasyonu, aklımda hep olağanüstü denecek kadar saf kalmış olan Gustav'a (tabii ki beyninin yıkanmasından önceki Gustav'a) son bir elveda, haydi, kaçma vakti geldi. Sağ ön patimle, yüzümün tüylerindeki gözyaşlarımı sildim, hıçkırıklarımı bastırdım ve özgürlüğe açılan ilk adımı attım. (4).

Karanlığın yüreğine yaptığım gezi, basit bir sıçrama ile başladı. Kendimi, pencereden balkona, oradan da terasın alçak trabzanlarına bıraktım. Duvarların üst tarafında zik zak çizen koşu yolunun üzerinden, bahçelerin çitlerindeki gizli ve sadece benim bildiğim geçitlerden geçerek çabucak rododendron ve süs çalılıklarının bulunduğu bakımlı cangıla vardım. Buradan, binadaki delikten caddeye açılan yolu gözüm kapalı buldum. Az önce bahçelerden geçerek geldiğim dolaşık yola paralel kaldırımda kısa mesafeli bir koşu; birkaç saniye içinde yeniden az önce terk ettiğim evin önündeydim. İnsanların esneme yeteneği acınacak ölçüde geri kalmış kemik ve kas yapıları, görünüşe göre onlara sadece, kendi gövdesinin ağırlığı

altında inleyen tufan öncesi lokomotif gibi belirlenmiş hatlarda gidip gelme olanağı sağladığından, insanlar kapılara, merdiven basamaklarına ve düz yollara alışkindırlar. Atletik açıdan yeterli olamayışları, bu dünyadaki birçok olimpiyatta modern ölçüm cihazlarıyla hassas bir şekilde kaydedilse de, hatta televizyonda canlı yayınlar yapılsa da, sonunda acınası sonuçlar, kupalar ve madalyalarla ödüllendirilse de, tüm bunların hepsi çok üzücü. İyice düşündüğümde, aslında onlardan sadece bir konuda zayıf olduğumuzu görüyorum, o da bir şeyde sebat etme yeteneği. Ama, herhalde bedensel yapı bakımından birçok şeyden mahrum olan insanın bu durumuna katlanabilmesi için, böyle bir şeye ihtiyacı olmalı.

Gittikçe şiddetlenen yağmur bu arada beni adamakıllı ıslatmıştı. Başımı eski binanın birinci katına kaldırdığımda, daha şimdiden bir yabancılaşmanın söz konusu olduğunu şaşkınlıkla gördüm. Çünkü muhteşem yapının karanlıkta gürleyen gökyüzüne yükselmesi, cephe boyasının çürümekte olan bir canlının derisi gibi sıvası görününceye kadar dökülmüş olması, üst tarafında süsler bulunan pencerelerin, yorgun düşmüş bir başın oyulmuş gözlerini anımsatmasıyla artık her şeyin benim için yabancı olduğunu hissettim. Sanki bu evde hiç oturmamıştım, orada hiç arkadaşım olmamıştı, ne bir sevinç ne de bir üzüntü paylaşmıştım. Bina, aniden lüks bir restorasyon arzusuyla kıvranan sıradan bir eski sandığa dönüşmüştü. Böylesi daha iyiydi, neden dersiniz, artık bir de soğan formundaki muhteşem cumbanın ve saçakların altında yetişip bu dünyanın tüm kötü ruhlarını uzak tutan bazalttan oluşmuş cin kafalarının ardından gözyaşı dökmem gerekmiyordu. Açık konuşmam gerekirse, zaten evimden ve dar kalıplar içindeki yaşamımdan sıkılmıştım.

Bahar yağmuru yazın ilk işaretlerini verirken, ben kaldırımda küçük adımlarla yürümeye devam ettim, bir tarafa sapmadan, dümdüz. Sudan hoşlanmadığımız hiç de doğru değil. İnsanların aksine, hep temiz olduğumuz için, banyo yaptırılmak istemeyiz. Etrafta sık sık gezintilere çıkmış olduğumdan, yakın çevreyi elbette iyi tanıyordum. Ama bu kez burası bana hiç bildik bir yermiş gibi gelmedi. Tam tersine, gerçekten yabancı ve tehlikeli görünüyordu. Eski, şirin sokak lambaları bile niyetlerinin ne olduğu belli olmayan, kazık gibi boylarıyla dikilmiş beceriksiz casuslara benziyorlardı. Üzerindeki ince su tabakasıyla dalgalanan asfalt, bilinmezliğe açılan bir yokuştur, her an sona erecek ve insanı kederlerin en derin uçurumlarına fırlatacağı gibi bir hali vardı. Aslında avucumun içi gibi bildiğim çevre, şimdi bana birdenbire neden bu kadar korkunç görünüyordu? Bunun, çatırdayan şöminenin önündeki yumuşak koyun postuna geri dönmenin artık mümkün olmadığını bilmemle bir ilgisi yoktu. Adisin, adi diye, kendi kendime küfrettim, cehennemden daha yüz metre ileriye gitmiş değilsin, ama tüm burjuva saçmalıkları seni yine kısıracına almış durumda. Hanım evladı aptal seni, parlayan gökkubbede ikiz güneşler gibi doğacak olan fındıklarına konsantre olsan daha iyi olur!

Kötü hava gittikçe şiddetli bir fırtınaya dönüşürken, kafam böyle şeylerle dolu, sağa sola bakmadan mekanik bir şekilde yürüyordum. Eğer bir sıkıntın varsa, tüm aksilikler vakit geçirmeden topluca arka arkaya gelir, eğer hiçbir şeyden yoksun değilsen de, yaşama dair hoş şeylerle fenalık geçirinceye kadar şımartılırsın, bu basit gerçeği doğa yasası olarak açıklasam acaba Nobel Ödülü alır mıyım? diye bu arada kendi kendime sordum. Çünkü, neden tam da şimdi, şanlı kaçışımın en başında, kötü bir denizci filminin çevrildiği ortamda bulmuştum kendimi? Postum, yağmur suyunu tamamen çekmiş olduğundan ve ıslak tüylerim bir sansarınki gibi vücuduma yapıştığından, görünüşe bakılırsa her zamanki halimin yansıması şimdiden feda etmiştim. Birisi beni bu şıklık içinde görse, benim hangi türe ait bir canlı olduğumu saptamakta herhalde güçlük çekerd. Gökyüzünde durmadan şimşek çakıyordu ve şimşegin bir anlık ışığı, tufanı tüm boyutları ile gözler önüne seriyordu. Sağanak, alıp başını gidercesine dalgalanan örtü şeklinde yere iniyordu. Yoldaki su dikkat çekecek kadar yükseldi ve birazdan küçük bir akıntı halini alacak seviyeye ulaştı. Her yanda, kapanmamış pencere kepenkleri, kulakları sağır edercesine duvarlara çarpıyor, ağaçların dalları koparak caddeye düşüyor, kuvvetli rüzgârın etkisiyle çöp tenekeleri devriliyordu ve otomobillerin damlarına

düşen yağmur damlalarının gürültülü şakırtısı, gittikçe yükselen bu seslere uygun ritimde bir fon oluşturuyordu.

Olduğum yerde durup düşünmeye başladım. Acaba kendimi burjuva hayatından uzaklaştıracak startı vermek için daha uygun bir zaman seçemez miydim? Çamaşır makinesinin tamburunda uyumaktan hoşlanan ve eğer uyanabilirlerse kendilerini yılanbalığı zannettikleri çoraplar, denizanası zannettikleri külotlar ile dolu büyüleyici sualtı dünyasında bulacak olan şu yaşlıtlarının görüntüsünü almadan kendimi bir evin sundurmasına atmam belki de akıllıca olacaktı. Tabii daha da iyisi, hızla Gustav'ın dünyasına geri koşup bir kurulanma molası vermek ve fırtına dindikten sonra tazelenen gücünle bir kere daha kaçmaya yeltenmek olurdu. İyi niyetleri boşa çıkarmak olsa da, ben son olasılıkta karar kıldım. Bunu söylemesi kolay, ama geri dönüş planımı uygulamaya koymakla da başıma yeni bir iş çıkarmıştım: Bu arada ümitsizce yolumu kaybetmiştim. Bulduğum sokak, eski evlerin bulunduğu semtteki diğer sokaklardan hiç farklı değildi. Ayrıca yağmurun oluşturduğu sis perdesi, her evi, evlerin önündeki süslü parmaklıklı her bahçeyi ve her eski sokağı, buğulu dalgıç gözlüğünden bakıyormuş gibi bulanıklaştırmıştı. Önceleri yaptığım gizli gezintilerimde tabelalardaki sokak isimlerini aklımda tutmam gerekirmiş. Ama maalesef tutucu alışkanlıklarım nedeniyle hep cinsimize özgü teknikleri tercih etmiş ve arkadaşlarımdan geride bıraktıkları koku işaretlerinin yardımıyla, kent planını kafamda kokulara göre hazırlamıştım. Bu tür özel bir haritanın, böylesine esaslı bir yıkamada silinmesi de özel beceri gerektiren bir işti. Gerçi şu veya bu şekilde farklı bir binayı, bir parça aklımda tutabilmiş, birkaç önemli yol ayırımını hatırlayabilmişim, ama yön tayinine yarayan bu az sayıda güdük veri de, herhangi bir sokağın muhtelif görünümelerini bir araya getiren tek bir yumak haline gelmişti.

Kendimi kaptırdığım yolculukla ilgili aşırı coşkulu ruh halim, birkaç dakika içinde tümünden paniğe dönüşmüştü. Uğultulu fırtına sadece yollardaki pisliği değil, anne kucağına döner gibi Tanrının özgürdoğasına kabul edilecek Vahşi Francis'e ilişkin düşlerin tümünü de silip süpürmüştü. En çok özlemine çektiğim şey bir an önce eve gitmek ve kaloriferin petekleri arasında kıvrılmaktı, hem de birisi beni kızarmış et diye öğle yemeğinde sofraya getirinceye kadar. Gerçekçi olmak gerekirse, cinsellik her zaman için, hedeflenen şehvet duygusuyla kıyaslandığında, nadiren harcanan çabaya değen, sinirleri ve kuvveti tüketen, lanet bir iş değil midir? Hem dünyanın nüfusu yeterince fazla değil mi zaten? Tabii ki cinsel ilişki daha çok, usta işi bir kitabı okuyamayacak kadar aptal ve tembel olan, bunun yerine zorunlu olarak jenital organlarıyla ve bu organlarla gerçekleşen beyinden yoksun eğlencelere yönelen sıradan çağdaşlarının, hoşça vakit geçirmek için sahip oldukları repertuarın bir parçasıydı sadece. Evet, bu böyleydi, ben de şimdi findıklarımın vazgeçip yaşamımın sonuna kadar usta işi kitaplar okuyacaktım. Şimdi doğru evin yolunu tut artık!

Bir şimşek, ardından bir gökgürültüsü... Fırtınada esen rüzgârın bir anlık değişimiyle beliren parlak ışıktaki, yağmurun oluşturduğu sis perdesinin ortadan nasıl yırtıldığını ve geldiğimi zannettiğim arnavut-kaldırımın karanlık sokağın girişinin seçildiğini gördüm. Doğruca bir kavşağa çıkıyordu, aynı benim bulduğum sokak gibi biraz yokuştu. Şimşegin ışığı kayboluncaya kadar büyülenmiş bir halde yola doğru baktım. Bu bir kuruntu olabilirdi, ama ben gerçekten aşına bir yerle yeniden karşılaştığımı sanmıştım. Sokak, oturduğum yerden bakınca aksi yönde olduğundan, en kestirme yol, sokağı çaprazlama geçip kavşaktan sağa dönmektir. Burada sığ bir dere gibi asfalttan aşağıya akan suyun içinde, bata çıka yürüyecek olsam da, sonunda zahmete değecekti.

Burgaç oluşturan akıntının içine daldım ve sokağın ortasına varmak için acele ettim. Gerçi tam bir banyo yapmamın keyfini yaşamış olduğum kesin, ama benim durumumdaki biri için artık bunun bir önemi kalmamıştı. Hedefime yaklaştıkça sokağın köşesindeki lambanın alacakaranlık ışığında, kavşağın göbeğindeki kanalizasyon kapağının, sanki bir hayaletin eliyle yerinden oynatıldığını daha netlikle gördüm. Sokağın her iki yanındaki mazgallar, mutlaka akıntının azımsanamayacak bir bölümünü yutuyordu, ama yine de kanalizasyonda

böylesi şiddetli bir sağanak birikintisi, şurada burada aniden atık su püskürmesine ve kanal kapağının büyük basınç nedeniyle parçalanmasına yol açacak kadar tehlikeli durumlar ortaya çıkarabilirdi. Yani böylesi nahoş bir durumla yüz yüze gelmeden önce çabuk davranıp evin bulunduğu sokağa varmak yararlı olurdu. Bu düşüncelerin aklımdan geçtiği anda, sanki Atlantik Okyanusu'nun bizzat kendisi kente girmiş gibi arkamda dalgaların sesini ve gümürtüsünü duydum. Hızla etrafıma bakındım ve gürültünün nedenini bulmaya çalıştım. Büyük bir şaşkınlıkla sokağın tüm yüzeyini kapsayan, tahminen yarım metre yüksekliğindeki sel dalgasının köpükler saçarak ve gürleyerek köşeyi dönüp büyük bir hızla bana doğru geldiğini gördüm. Lanet olsun, sanki evrendeki tüm doğa felaketleri benim bağımsızlığa ilk adım atışımı beklemişlerdi! Yok yok, hepsi değil -birkaçı daha sırasını beklemekteydi. En iyi kaçma olanağını bulmak için, kafamı yeniden ön tarafa çevirdiğimde, kavşaktaki kanalizasyon kapağının, aşağıdan gelen basınç nedeniyle yeraltından yukarıya doğru nasıl fırladığını büyük bir korkuyla gördüm. Dehşet saniyelerinin yol açtığı felç, benim kötü yazgım oldu. Seyre dalınca zamanın çoğunu boşa geçirmiştim, hata yapıp sokağın ortasından kaçamadan, dalga beni arkadan yakalayıp yere fırlattı. Bir şekilde yeniden tutunmaya çalıştım, ama azgın suyun öfkesi, vücudumu hızla top gibi büküp tıpkı başıboş bir araba lastiği gibi öldürücü bir tempoyla beni önüne kattı. İşte şimdi çamaşır makinesi tamburunda uyumayı tercih eden türdeşlerimden hiç farkım kalmamıştı. Bu kötü durumda bana, su yutmaktan, çaresizlik içinde dört ayağımla çırpınmaktan ve dalganın kurbanının üzerinden yuvarlanıp gitmesini sürüklediği şeylerden biri olarak beni de arkada bırakmasını ümit etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Dalgaların kucığında attığım çok sayıdaki perende yüzünden sadece hayatta kalmaktan başka hiçbir şey düşünmeme rağmen, o arada kapaksız su akarına çok tehlikeli bir biçimde yaklaştığımı göz ucuyla fark ettim. Su akarı benim için müthiş bir sürpriz hazırlamıştı: Kahverengi çamur halindeki mide suyunu sanki atom bombası patlayınca oluşan mantar şeklindeki duman sıvıya dönüşmüş gibi kavşağa kusarken, fırtınalı bir denizdeki anaforu taklit ediyordu ve çılgın gibi susayarak kendinden geçmiş halde etrafındaki suyun hepsini içine çekiyordu. Özellikle korkak biri değilimdir. İdrar torbamın o anda hiç beklenmedik şekilde boşalmasının ve buna bağlı olarak etrafımdaki köpüklü bulanık suyun çoğalmasının nedeni, sadece, benim rüyada bile olsa, kanalizasyonun bok kokan burgacında boğulan biri olarak hayatımın son bulacağını hiç düşünmemiş olmamdı. Yaşlandığımda kadife minderlerin üzerinde el büyüklüğünde bir ciğer parçasının boğulmama neden olacağını ya da komşunun dişi siyam kedisiyle birleşirken atacağım şehvetli tiz çığlıklar yüzünden gırtlak kemiğimin patlayacağını düşünürdüm hep. Ve tabii ki tüm bunlar, güneş pırıl pırıl parlarken ve Mahler'in "Çocuklar İçin Ölüm Şarkıları" eşliğinde olacaktı. Şimdi bu yenilgi de ne oluyor? Bu kadar kötü olmamalıydı. Bu kadar geniş bir kavşakta, sel beni illa ki bu küçük deliğe mi sürüklemeliydi. Hayır, bunu yapmak zorunda değildi...

Tahminime göre üç yüz on birinci yuvarlanıştan sonra kanalizasyon arkının girişini tüm ihtişamıyla, gerçekleşmiş tüyler ürperten bir önsezi gibi, tam yanı başımda gördüm. İçinden çıkan korkunç girdap, dışarı akan suda usul usul daireler çizen, adeta bir Kyklop'un* kor gibi parlayan gözü gibi ne kadar su ve çöp varsa inatla kendine çeken bir anafor oluşturunuyordu. Garip bir nedenle açıkça insan dışkıyı yutarak öbür dünyaya göç etmem gerektiğine karar veren yaradanıma son duamı okumak isterdim. Ama bu gerçekleşmeden önce dalga beni şiddetle anafurun kenarına atmıştı. Girdap da kendine düşeni yapıp derhal gücünü gösterdi ve beni dönen suyun içine attı. Çığlık atıp ayaklarımla çırpındım, bu cehennemin çekim gücünden kurtulmak için birkaç komik yüzme hareketi yaptım. Ama tüm çabalarım boşunaydı. Dönen suyun içinde, lavaboya düşmüş akan karınca gibi birkaç daire çizdim ve sonunda nihayet ölümler ülkesine göçtüm.

---

* Yunan mitolojisinde tek gözlü dev. (ç.n.)

Geçmişe bakınca, zorunlu su oyunum, pis ve tırmalanmış bir folyodan bakıyormuş gibi gözlerimin önüne geldi. Tahmin edilemeyecek ölçüde oksijen ihtiyacı hissettiğimi ve aşağıya doğru hücum eden akıntıya kapılır kapılmaz ağzımı alabildiğince açtığımı hâlâ çok iyi anımsıyorum. Bu, yapabileceğim en aptalca şeydi, çünkü solunum organlarımdaki azıcık hava zaten suyla yer değiştirmişti. Fiziksel olarak tükenmiş olmanın ötesinde, sonunda çaresizlikten ve ümitsizlikten çıldırma noktasına geldiğim duygusuna kapılmıştım. Üstelik bir de, canlı torpil olarak, gövdemle silindir şeklinde betonlanmış kuyunun demir basamaklarına çarpıyordum. Bilincimi kaybetmemin tam eşiğinde olmama ve kanalın içinde büyük bir karanlık hüküm sürmesine rağmen, önce tenis topu büyüklüğündeki hava kabarcıklarının yanı başımdan fışkırarak geçtiğini ve arkasından da aşağıda kanalizasyonun karmaşası içinde sürüklenen bir sopanın parladığını, keskin görme duyum sayesinde fark edebilmişim. Sonra vaziyet belli olmuştu, sopayı merdiven tırabzanına benzettiğim an, o şiddetle karnıma çarptı ve suda iyice ıslanmış tilki kuyruğu gibi asılı kaldım. Ani çarpma, hayat öpücüğünde olduğu gibi içimdeki yutmuş olduğum suyun hepsinin dışarıya çıkmasına neden olmuştu. İçinde bulunduğum dalga belli ki yukarıdan gelen son dalgaydı, çünkü artık sadece, kalan suyun arkamdan aşağıya inerek yere çarptığını hissediyordum.

Herhangi bir harekette bulunamayacak kadar kötü bir şekilde kaderin kısılcasına yakalanmıştım, demir parmaklıkta asılı vücudum, ta ki popo üstü yere düşünceye kadar bir oraya bir buraya uçarcasına sallanıyordu. Aşağıda, tıpkı bir yılan gibi, spiral şeklinde kıvrıldı ve ciğerlerimdeki suyun geri kalanı ağzımın kenarından sızdı. Her ne kadar *dünyanın en başarılı optik sistemi* ile donatılmış olsam da ve hatta gece görüntülerini çeken ışık kameralarını kelimenin tam anlamıyla gölgede bıraksam da, bulunduğum yeni ortamda şimdilik, müthiş karanlıktan başka bir şey görmüyordum. Yağmur, ağzı açık kanalizasyon bacasından postuma yağmaya devam ediyordu, damlaların vuruş sayısının azlığından, yağmurun şiddetinin azalmış olduğunu anladım. Bir yerde bir felaket varsa, oradan önce bu felakete yol açanın sıvıştığı bilinir. Benim eziyet görmüş vücudum, her fırsatta endişe verici sancı sinyalleri veriyordu; buna rağmen düşerken bir yerimin kırılıp kırılmadığını bilemiyordum. Bir daha hiç hareket edememe lanetine uğramış olmaktan korktuğumdan, oramı buramı oynatmaya cesaret edemiyordum. Hangi uğursuz ölüm şekli beni bekliyordu acaba? Bir adım atacak durumda değildim, farelerden ya da daha büyük bir ihtimalle benim cüsemle boy ölçüşebilecek sıçanlardan ve de bu ıslak mezarda pis kokulu işlerini kovalayan pek çok insandan, bu işleri yapmak isteyenlerin sayısı hiç de az değildir yavaşça ve keyifle böyle bir durumda ben de parçalara bölünürüm herhalde. Ve her şey bilincim yerindeyken olur, dünyanın en başarılı optik sistemiyle organ kesme olayı en ufak detayına kadar kaydedilir.

Mutlu uyandığım günlerden kalma eski asil bir alışkanlık sonucu, yumulmuş sağ ön ayağımın üzerindeki deri kıvrımından görünen bir tırnağımı cesurca bir hevesle dışarıya çıkardım. Sonra yavaş yavaş diğer tırnaklar da minyatür birer sustalı gibi dışarıya fırladı. Üzerimdeki suyu püskürtmek için vücudumun her yanını kuvvetli bir silkelenme sardı, harekete geçmek için gerekli vücut ısını sağlayacak daha sonraki numaralara geçmeden önce, bir hamle yapıp ayaklarımın üzerine sıçradım. Sancı dalgalan iç organlarımı zincirlerinden kurtulmuş cinler gibi sarmıştı. Çektiğim ıstırap bir an beni alt edecek görüldüğünden, nefesimi tuttum. Açılmış yaralar vücudumun her bir sinirini öylesine şeytanca eziyor ve dövüyordu ki, çığlık atmaktan kendimi alamadım. Bu kadar şanssız bir durumda yine de talihli sayılırdım. Canımı acıtan, ama yine de katlanabildiğim birkaç kırık çıkık testinden, anladığım kadarıyla, hiçbir yerim kırılmamış görünüyordu, birçok darbenin yol açtığı ezikler de idare edilecek durumdaydı. Lafin kisası, kemiklerimi ve kaslarımı yeniden düzene soktum ve ölüm meleğine, duruma bakılırsa bana yine de toleranslı davrandığı için teşekkür ettim.

Şimdi yapılacak şey, bu kokuşmuş cehennem azabı yerden olabildiğince hızlı kaçıp kurtulmaktır. Sırtımdaki sinir bozan çıtırtılar nedeniyle biraz engellensem de, yavaşça kafamı yukarıya kaldırdım ve içinden geçerek indiğim yeraltı cehenneminin uçurumuna baktım. Kanal kuyusunun ağzından, felakete gebe bulut kümelerinin şiddetle gürültüler çıkarmaya devam ettiği gökyüzünü görebiliyordum. Ama zaman zaman sabah vaktindeki lacivert gökyüzü, karanlığı öyle deliyordu ki, bulanık pırıltılar kuyunun içine kadar geliyordu. Bu hareli ışık bana bir Happy End vaat etmiyordu. Hatta tam tersini ifade ediyordu. Çünkü şimdi her bir demir basamağın ona tutunarak çıkılamayacak kadar ötekenden uzak olduğu anlaşıyordu. Bir basamağa arka ayaklarımı koyabilsem, ki bu da denge nedeniyle olanaksız görünüyordu, yukarıdaki bir sonraki parmaklığa yetişmek için boyum yeterli olmayacaktı. Görünüşe göre, herhangi bir yerde dışarıya açılan bir çıkış deliği görünceye kadar bu mahzende şaşkın şaşkın dolaşmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Kim bilir, belki de ölüm meleğine teşekkür etmekte acele etmişim, bu düşüş gerçi beni öldürmemişti, ama acılarımın dinmesiyle birlikte gittikçe artan keskin dışkı kokusu bir an gelecek, bunu kesinkes gerçekleştirebilecekti.

Arkama döndüm ve ikinci bir sürprizle karşılaştım. Artık gözlerim yetersiz ışık ortamına alışmıştı ve içinde bulunduğum mekânın tartışma götürür cazibesini tüm hatlarıyla görüyordum. Görüldüğü kadarıyla üç metre genişliğinde, uzunluğu kestirilemeyen bir kanalın, resmi yapılmaya değer bir idrar ve dışkı ırmağının kenarında bulunuyordum. Kanal eskiden kalma, yarım oval şeklinde kıvrılan, önünde sükûnetle akıp giden sıvının alaycı yansımalarının vurduğu bir duvarla çevriliydi. Atık su yolunun nerede başlayıp nerede bittiğini kestirmek zordu, çünkü kuyudan gelen soğuk ışık sadece dar bir alana mat bir parlaklık veriyordu. Benim paslı demir basamaklarla donatılmış rıhtımım, gerçekte buradan yola koyulan kanal işçilerinin giriş noktası idi. Kanalizasyonun her iki tarafında tahminen bir metre genişliğinde, yine taştan yapılmış yaya yolu vardı. Bu dar yolun beni nereye götüreceği meçhuldü, eğer yolda bir şekilde güneşin parladığı dünyaya rastlamazsam, bu işte bir tuhafılık var demekti. Felaketlerin bu kadar çok üst üste gelmesinden sonra, karşıma sevindirici bir şeyin çıkmasına, olasılık hesapları neden olmuş olmalıydı.

Baş döndüren koku, iç karartıcı klostrofobik darlık hissi, Venedik'te olduğu gibi duygular yüklemiyorsa da, bu loş yer, kendince marazi denecek kadar romantik bir hava yayıyordu. Bu kentin bağırsaklarını yüce şahsımla onurlandırmadan önce, sel baskınları kanalda çok kötü tıkanmalara yol açmış olmalıydı. Su seviyesinin düşmesiyle, damlataş mağarasının sarkıtları gibi, su damlacıkları tavandan yüz misli yankılanarak kanala damlıyordu ve bunun sonucu olarak garip bir tını duyuluyordu. Dalgaların duvarlardaki yansımalarından doğan desenler, kendiliğinden oluşan akustiğe uygun görsel karşılıklar oluşturuyordu, büyük akıntının sürekli çıkardığı alçak tondaki ses, teselli edici bir arkadaşlık sağlıyor ve tüyler ürperten güzel mağara tablosunu tamamlıyordu. Kısmen yeniden kavuştuğum sağlıklı olma halinin uyandırdığı kurtulmuşluk duygusuyla kendimden geçtiğimden, kısmen de bu gölge ülkesi beni gerçekten büyülediğinden, taş yolun kenarında, bacaklarımı açıp uzandım ve bu kendine özgü tabloyu içime çektim. Hiç bitmeyecekmiş gibi yankılanan damlaların ipnotize eden ninnisi ve düşsel mekânın ilginç havası, bir şekilde beni uyumaya davet ediyor ve içimde garip bir huzur duygusu uyandırıyor. Bu küçük ırmak nasıl da önüm sıra şiir gibi akmaktaydı, kıyıda durup yumuşak ve hafif dalgaların sadece akışına bakmak bile nasıl da huzur veren bir durumdu. Bak, orada uzakta bir kuğu bile yüzüyordu...

Bir kuğu mu? Saçma, kanalizasyonda kuğu ne gezer, timsah belki, ama kuğu olmaz. Ama gerçekten de lağımda yüzen bir şey var, sanki beyaz, mağrur ve hep ustalıkla kendi eksenini etrafında dönerek bana doğru yaklaşıyor. Sanki evrenin karnından fırlamış parlayan uzay gemisi gibi karanlıkta aniden görüldü. Akan suyun kapkara ufkunda, durduğu yerde salınan ve yansıttığı güçlü ışık nedeniyle gözüme çarpan küçük, beyaz bir lekeydi önce. Ama yakınlaştıkça, hatlarını daha net görüyordum. Şimdi bana aşağı yukarı yirmi metre kadar

mesafede olduğundan, havlı, şişmiş un çuvalı gibi görünüyordu. Az önceki huzur duygum, demir bir kelepçe gibi gırtlığımı sıkmaya başlayan, nedeni belirsiz bir sıkıntıya doğru yol alıyordu. Yalpalayarak dosdoğru bana geldiğinden, hayalete benzer şamandıradan bakışlarımı alamıyordum. Bu şeyin hiç de başlangıçta görüldüğü gibi ılık saçan bir beyazlığı olmadığı yavaş yavaş belli oldu: Sözü ettiğim şey, uzun süre suda kalmaktan dolayı su çekmiş pamuk tampon gibi hacmi iki misline ulaşmış bir hayvanın, süt beyazı postunun o arada kirlenmiş vücuduydu. Yani ilgilendiğim şey, suda yüzen bir cesetti. Kâbus, dozunu büsbütün artırma özelliğindeydi. Cansız gövdede yumruk büyüklüğünde, etinin derinliklerine kadar işlemiş, sayılmayacak kadar çok, ısırma sonucu oluşmuş ve patlamış bir bombanın oluşturduğu huninin küçük formatını hatırlatan yaralar vardı. Ceset, ileri bir çürüme aşamasında olduğundan, koyu pembe ile mor arası görünümüne sahip yaralardan kan fışkırmadığından, ölüm olayının birkaç gün önce gerçekleşmiş olabileceğini tahmin ettim. O halde rahmetli, yolculuğuna kanalizasyonun uzak bir noktasından, muhtemelen kentin dışından başlamış ve labirentin dehlizlerinde yolunu kaybetmişti.

Epeydir korktuğum şey oldu. Ortadan kesik bir kuyruk, bir su balerininin zarif hareketlerinde olduğu gibi acı çekmiş gövdeden aniden ayrıldı, suda grotesk bir kabarıklık oluşturan şeyin, türünün bir üyesi olduğunu o an anladım. Beyindeki arızalı damarcıklarda olduğu gibi bende de ürperti ve panik başladı. Türdeşimin uzuvlarının hangi işkence yöntemleriyle sırim gibi bir atletten lime lime edilmiş bir et yığınının dönüştüğü düşüncesini kafamdan atamıyordum, kendi acılarımın tümünü birden unutmuştum. Doğruca taş yolun kenarına sürüklendiğinden, yavaş seyreden rotasının akışında yüzünü görme olasılığı belireceğinden, her şeyden önemlisi ölünün cinsine dair daha fazla bilgiye az sonra ulaşacağımı ümit ediyordum.

Bu, gerçek bir kâbus olarak ortaya çıktı, ceset gittikçe daha çok yaklaştı, neredeyse iskeleye çıkacaktı, öyle ki, ona neredeyse dokunabilecektim. Evet, başıboş kalmış nilüfer gibi zarif bir hareketle kendi etrafında döndü, her şeyi tümüyle anlamak için yeterli ışığın düştüğü ön tarafı açığa çıktı. Dehşet üstüne dehşet, görülecek hiçbir şey yoktu ortada! Beklenenin üzerinde kabaran pasta hamuru gibi görünüyordu, bir kafası bile yoktu. En değerli parçası öylesine koparılmıştı, boynundan şimdi sadece kararmış et parçaları sarkıyordu, suya eğilmiş göz alıcı bitki dalları gibiydiler. Ceset dönmeye devam etti, tüyleri diken diken eden durumu tüm boyutlarıyla gördüm. Bu, başından beri eşit bir mücadele değildi, adeta Davud'un Goliath adındaki deve karşı verdiği mücadelenin Tevat'takine benzemeyen sonu gibiydi. Kazanan, kaybedene karşı bir jestte bulunup eskiden kalma güzel bir avcı geleneğine göre tek bir öldürücü ısırtığı bile bir an olsun aklından geçirmemişti. Bu kadar nefretle, daha doğrusu işkence yapmaktan duyulan bu kadar sapıkça zevkle bu işi yapan kasap, kesici dişleriyle kurbanından bütün bütün parçaları koparmaktan duymuş olduğu hazla çok rahatlamış olmalıydı. Zavallı, çektiği acılardan ve aşırı gerginlikten kendini nasıl savunacağını bilememiştir bile. Canavar gırtlığına sarılmış, dişlerini köküne kadar içine batırmıştır. Aynı öfkeyle kafasına saldırmış, sonunda kafa omurgadan ayrılarak arkaya doğru düşmüş ve paslı bir menteşeye bağlı kapak gibi aşağıya sarkmıştır. Daha sonra katil, esrarengiz nedenlerden dolayı her zaman olduğu gibi değerli ganimeti uzaklaştırmış ve bir şekilde cansız gövdeyi kanalizasyona götürmüştür.

Böylesi düşünülemez bir canavarlık karşısında, kelimenin tam anlamıyla soluğum kesilmişti. Üff, bu vahşet tablosu, Francesca'nın, benim fındıklarım ile ilgili projesi çerçevesinde tasarlanmış olan tüm organ kesme vizyonlarının ötesine geçmişti. Kafasız ceset önümden dönerek geçerken ve yeniden karanlığa karışırken, kim savunmasız bir yaratığa böyle bir şey yapmış olabilir -hepsinden önemlisi de niçin, diye düşündüm. Kurban kafasını kaybetmiş ve bu nedenle cinsini saptamam zor olmuş olsa da, benim uzmanlaşmış gözüm yine de Avrupa'da rastlanan sıradan kısa tüylü bir kedi cinsi ile karşı karşıya olduğumu, epey deforme bedeninin yardımıyla teşhis edebilmişti. Bu cinsin üyeleri, aşırı saldırganlığa eğilimli

olmamaları ile bilinirler. Öldürme hırsı ile kesici dişlerinden salyalar akan şakacılarla bile kavga etmezler. Ama katil olarak akla sadece korkunç bir hayvan mı gelmeli? Homo sapiens bu tür kanlı eğlencelerle, basit denecek kadar saçma, acı çektirmeyi zevk bilen şiddet gösterileriyle daha çok isim yapmıştır. Bu teori, insanların işkence uygulamalarında bazı araçlar kullanmaktan hoşlandıkları görüşünü çürütüyordu. Bu araçlar, onların güçlerinin sembolleriydi ve kültürlerinde fetişist objeler olarak yüceltilmişlerdi. Değerlendirebildiğim kadarıyla, burada anlatılan yaralanmalar asla bıçak, neşter ya da şiş gibi aletlerden kaynaklanmıyordu. Hayır, bunlar, esaslı ve katıksız bir şiddet duygusunun eseri idi, kendiliğinden ortaya çıkan doymak bilmez kana susamışlıktan doğmuşlardı. Bunu kendime itiraf etmek oldukça zor geliyor, ama olan biten her şey tanışlarımın zaman zaman maruz kaldıkları ve ortada bir neden yokken patlak veren saldırganlık krizlerine çok benziyordu.

Vahşet objesi sürüklenmeye devam ediyordu, hayalimde, bugün bile bazı yabancı kültürlerin cenaze törenindeki gibi, çiçeklerle süslü yüzen bir tabuta dönüşüyordu. Sonunda karanlık onu yuttu. İpnotize olmuş gibi derin ve içten gelen bir hüznle kısa bir süre daha arkasından baktım. Türdeşimin canlıyken nasıl bir görünüme sahip olduğunu hayalimde canlandırmaya çalıştım. Çiçek beyazı postu, öğlen güneşinde kar gibi, göz kamaştıracak kadar parlamıştır kesin; safir rengi gözleri, onu tesadüfen görenlerin gözleriyle karşılaştığında delici bir ifadeyle bakmıştır. Buz gibi soğuk bir kış akşamında yanan sobanın yanında uyurken ve o arada transa geçmiş gibi esneyip gerinirken gövdesinin uzunluğu kesin bir metreden fazla gelmiştir. Onun cinsinin nadir bir incisi olduğu açık, akla sığmayacak kadar güzel ve herkes için bir hayranlık kaynağı. İşin sarsıcı tarafı, yaşamının böylesine çirkin ve şerefsiz bir şekilde son bulmuş olması. "Goodbye, beyaz yabancı" diye nihayet sesli sesli konuştum, "cennette görüşürüz."

Allah kahretsin, ben burada ne yapıyordum? Tanımadığım bir ölünün arkasından gözyaşı dökmekten ve hüznü kabir nutukları çekmekten daha akıllıca bir şey yapamaz mıydım? Rahmetliyi, kuruyemiş olarak gören gürmenin şu an yanı başımda oturmayıp gülerken benim araştırmamı izlemediğini, midesi guruldarken lezzetli yemeklerin hayalini kurmadığını bana kim garanti edebilirdi? Sonuç olarak, yukarıdakilerin tüm pisliklerini ve kötülüklerini boşaltıp çürüme sürecine bıraktığı bir çeşit cehennem öncesi bir yerdeydim. Burada, deli yamyamlar gırtlığıma sarıldığında birden ortaya çıkacak Gustavlar, hallettikleri dedektiflik işlerinden sonra dik kulaklıların Philip Marlowe'unun geri dönebileceği, nostaljik telefonları alan bürolar yoktu. Burada sadece karanlık, nem ve pislik vardı -bir de ürkütücü ölçüde şişmiş cesetler. Kim bilir, belki başkaları da vardı? Mesela dışkı ile beslenen, susuzluklarını endüstri atıkları ile gideren, küçük bir oğlan çocuğu yürüyüşe çıkıp da rastlantı sonucu onların bölgesine girdiğinde geleneksel yemek programlarında değişiklik yapmaktan hoşlanan sevimli lağım cinleri de vardı belki. Onları ben ALF'in köpükler saçarak korku salan türleri olarak düşünürüm nedense...

Sanki olumsuz düşüncelerle şom ağzımı açmış gibiydim, aniden hafif bir hisrtı duydum. Uzun süre tünelde yankılandı, sonra yağmur damlalarının sesine ve kapsamlı bir taş tesisin dikkat çekmeyen "soluğundan" kaynaklanan bir diğer ürpertici gürültüye karıştı. Sırtımdaki tüyler diken diken olmadan ve kendimi savunmaya almak için kamburumu çıkartmadan önce bu kez daha yakınımda bir başka hisrtı duyuldu. Kestiremesem de, hangi yönden geldiğini anlamaya çalıştım. Gözlerim tıpkı ses çıkaran Motordrivekamera gibi, duvardaki salınan çeşitli gölgeleri ve içlerinden her an bir canavarın fırlayacakmış gibi görüldüğü tüm ışıksız köşeleri büyük bir hızla saptadı. Umutsuzca, ortada görülecek bir şey olmadığını saptadım. Bu belli belirsiz seslerin, ne benim hızını kesemeyen hayal.gücümün ne de tesadüfen ses çıkaran olayların eseri olduğunu, her şeye rağmen içgüdüsel olarak hissettim. Böyle gerilim yüklü anlarda, siyah renkli türdeşim korku filmlerinde genelde karanlıktan çıkagelir, o, tüyler ürperten kapı gıcirtısına bir açıklama getirdiğinden, kahraman rahat bir nefes alır. Bu olasılığın, gereğince bir rahatlama sağlayıp sağlamadığından emin değildim. Bu yüzden hızla

aklın yolundan gidip daha önceki planımı uygulamaya ve bana kanalizasyondan kurtulma olanağı sağlayıncaya kadar kenar şeritlerinde yavaş yavaş yürümeye karar verdim, isterse hayaletler bana zincirlerle saldırsınlar, umurumda değildi.

Kayıtsızca, nefes kesen doğa olaylarından fenalık gelmiş halde kanala arkamı dönüp doğrudan karanlığın içine yürüdüm. Bir daha asla dışarıya çıkamama korkusunun kesinliğiyle biçimsiz canlı bir kütlenin içine dalıyordum sanki. Belli etmeden ara sıra dikkatle arkaya bakıyordum, tişörtünün altında buzdolabı saklayan mağaza hırsız ne kadar belli olmazsa o kadar işte. Bu arada, mavi ışıkla dolan ve gittikçe küçülen kanalizasyon bacasının çıkışında, daha da şüphe uyandırıcı gölgelerin oynadığını zannettim. Kesinlikle bu katakomptaki klostrofobik durumlardan kaynaklanan paranoya, acaba elle tutulur halüsinasyonlara da yol açar mıydı? Tüm inanma gücümü bu teoriye bağlamak isterdim, dişlerimi zangırdatan korkudan ve izlendiğim duygusundan, cesede rastladığım anda geçirdiğim şoku sorumlu tutmak isterdim, eğer... Eğer sinirlerimi bozan hışırtyı bir daha duymamış olsaydım. Ama bu seferki hışırtyı mışırtyı değildi. Bu bir höpürdetme sesiydi, tamamen gizli bir telaş, bir mırıltı, bir tırmalama. Birden her köşeden bir ses yayıldı, sadece arkamdan değil, her yandan geliyordu ses kulağıma. Adımlarımı hızlandırdığımda, hatta dörtlüye koşmaya başladığımda, yeniden arkaya bakma cesaretini gösterdim. Bu sefer kendimi görsel yanılgıların, korkunun neden olduğu sinirlilik durumunun arkasına gizleyemeyecektim. Şimdi arka tarafın aydınlığında, açıkça yükselen, hareket halindeki silüetleri net olarak seçiyordum. Kalbimi bir tekno müzik parçasının ritmiyle attıran gerçekse, onların, her kimseler, bu kadar çok sayıda, sözleşmiş gibi, bir işaret üzerine deliklerinden çıkmış olmalarıydı. Gölgeden dev bir ordu birden ayaklarının dibine düştü. Karanlıkta bir şey yapmak mümkün olmamasına rağmen, aynı anda büyük bir bölüğün ön taraftan yaklaştığını fiziksel olarak hissedebiliyordum. Yüce Tanrım, bu piçler buraya nereden gelmişlerdi ve kimdiler?

Sıçanlar! Elbette, sıçansız kanalizasyon, emekli olduklarında kendi mezar parçacıkları için gerekli olan aşırı yüksek miktardaki hava parasını, çocuklarından isteyebilen doymuş kurtçukların bulunmadığı mezarlığa benzer. Tek ufak bir fark, bu türlerin benim gibileri açıkça yemeleridir. Kaba saba kâbusun içinde hasretini duyduğum kapıcık, çölde susuzluk çeken birinin önüne çıkan vaha gibi her an önüme çıkar ümidiyle, ne olur ne olmaz deyip yüksek tempomu korudum. Peşimdeki ayaktakımı da aynı olağanüstü motivasyonla, hızla arayı kapatıyordu. Arka tarafa son bir bakış beni adamakıllı titretti. Aşırı kilolarından şikâyetçi kara bir yılan gibi ne oldukları anlaşılmayan yaratıkların bulunduğu, arkası kesilmeyen lejyon, arkam sıra yürüyordu, sürekle avı düzenli sıralar halinde yürütüldüğünden ve iz sürenlerden birkaçının karşılıklı olarak engellediği mantıksız bir telaş söz konusu olmadığından, bu "lejyon" sözcüğü gerçekten de tam yerine oturuyordu. Sessizce, ayaklarıyla asker gibi yürüyüp beni köşeye sıkıştıran düzenli savaş gücü, kazanacağı zaferden şimdiden emindi, bunun da nedeni sessiz hücum stratejilerinin bir kez bile başarısızlıkla sonuçlanmamış olmasıydı. Karşıdan gelen ışığın birçok askerin sırtına vuran parıltısı, tüylerinin hatlarını ortaya koyduğundan, onların da benim gibi postlarının olduğu sonucuna vardım. Yine de benim kategorimdeki memeli hayvanlarda, gözlerin karanlıkta parlamaması alışılmış bir özellik değildi. Bu özellik, benim gibilerde, retinanın büyük bir kısmını kaplayan aynaya benzer yapıdaki yansıtma tabakası ile ilgilidir. Bu, birçok başka gece hayvanında da vardır ve ilk kez göze geldiğinde retina tarafından absorbe edilmeyen ışığı yansıtır. Böylece retina, görme yeteneğinin hassasiyetini alacakaranlıkta artıran ek bir ışık uyarısına sahip olur. Tabii ki, burada ışık böyle bir etkinin kendini gösteremeyeceği kadar azdı, ama ben kendi gözlerimin şimdilik hemzemin geçitteki elektrikli dur işaretini kadar ışık saçtığı konusunda iddiaya girebilirdim. Mutasyona uğramış canavar ALF'ler varsayımının belki de mantıklı bir yönü vardı.

Mucize gerçekleşti! Yirmi metrelik bir mesafede duvarın sağ tarafında, aşağıda kenardan gelen, diyagonal bir açı yaparak göz kamaştıran, mızrak gibi atık su kanalına düşen bir ışık

kaynağının yayıldığını gerçekten keşfettim. Herhalde burası eğik bir açıyla sokaktan ayrılan ve yağmur sularını toplayan yan bir borunun döküldüğü yerd. Bu arada gün doğalı epey bir zaman olduğundan, ışık borudan geçerek kanalizasyona düşmekteydi. Azıcık şansım varsa bu borudan geçerek günlük güneşlik dünyaya çıkabilir, peşimdekilerden kurtulabilirdim belki. Finişe varmış bin metre koşucusu gibi zaptedilmez bir canlılıkla yekinip yorgun eklemelerimi salarak deli gibi koşmaya başladım. Her saniye ışığı artan ve bulanık su çukurunu ikiye bölen bir mızrak gibi parlayan ışık, inanılmayacak kadar hızla bana yaklaşıyordu, beni takip eden takımdan da ne mutlu ki birazdan hiçbir şey duyulmayacaktı herhalde. On metre daha, beş metre daha; duvardaki aydınlanmış delik bana gittikçe bu delicesine çılgınlığın son bulacağı, televizyon alışkanlığı, pazar günü depresyonu, sabah kabızlığı gibi haksızca kötülener şeylerin, yani günlük yaşamın sıradan şeylerinin başlayabileceği büyüü bir kapı gibi görünmeye başlamıştı. Nihayet özgürlüğe açılan, hasretini çektiğim kapıya vardım ve sağ taraftaki keskin köşeyi dönmeye başladım. Şimdi canavarlar büyük bir hayal kırıklığına kapılabilir ya da birbirlerini yiyerek bitirebilirlerdi, bu umurumda değildi...

Çarpışmadan az önce, büyük sis kütesinden çıkan devasa bir tanker gibi, parlayan duvar aralığından ansızın önüme kocaman bir dev çıktı. Aceleyle ani bir fren yapmaya çalışırken, lanet bir köpeğin kucağına düştüğümü düşündüm, hem de sefillik döneminde canavara dönüşmüş zavallı birinin eline. Heybetli görünümüne bir metre kala tökezledim, dengemi kaybedip yere yuvarlandım, uzunlamasına bir kez takla atıp pençeye benzer tüylü ayaklarının önüne iniş yaptım. Bana doğru eğilip kafamı koparmaya hazırlandığından emin olarak, sırf mazoşist düşüncelerden dolayı kirpiklerimi araladım ve doğruca yüzüne baktım. Yerden bakınca, normalde göbek hizasından bakıldığından, ayakta durduğum zaman ancak göbeğine geldiğimden, bunu kelimenin tam anlamıyla almanız gerekiyor, bin kere daha tehlikeli ve sıra dışı görünüyordu. Devasa boyutlarına rağmen onun bir köpek değil, bir Kartâuser (5) olduğunu gördüm. Herifin özel, kıskanılacak kadar sık ve duman mavisii kısa tüylü bir postu vardı. Postu tamamen lağım çamuruna bulandığından, onun o ince yumuşak yapısı kendini gösteremiyordu. Gerçi bu yerel cins aynı şekilde, acemiler tarafından genelde yanlışlıkla şişman olarak değerlendirilse de, sağlıklı cüssesiyle kendini gösterir, ama bu delikanlılarda kas ve aşırı yağ dokuları öyle uyumlu bir birlik oluşturur ki, acaba kocaman bir şiş göbekte mi karşı karşıyasınız, yoksa enerji ve esneklik taşan gücünden gurur duyan biriyle mi bilemezsiniz. İnanılmayacak kadar büyük olduğu kesindi, daha doğrusu güçlü kuvvetli, hepsinden önemlisi kesinlikle ürkütücü. Her bölgede bulunduğu gibi damarlarımdaki kanı, dondurucu kurutma yöntemine tabi tutan despotlardan üç farkı vardı. Birincisi diğerlerine oranla oldukça zararsızdı. Dev öyle iğrenç bir koku yayıyordu ki, Allahın her uğursuz günü bazı defineler bulmak için kanalizasyona daldığını sanırdınız. Acaba hemen mi kussam yoksa o benim yemek borumu kendisine özgü cerrahi müdahalesi ile açığa çıkarıncaya kadar beklesem mi, diye aklımdan geçirdim. Diğer fark daha endişe vericiydi. Gözleri yoktu. Bu şu demekti, gözyuvarlakları vardı, ama bunlar Gri Yıldız'ın açık renkli türünde olduğu gibi sütlü ince bir tabaka ile kaplıydı. Beyazımsı görme organları, gri-mavi bir yüzde bulunduğundan, grotesk biçimde göze çarpıyordu ve Akdenizli kötü bir gizemcinin artık o kadar da fazla tüyler ürpertmeyen ifadesini taşıyordu. Gelecekteki katilim bir köstebek kadar kördü. Onun insandan bir farkı varsa, o da yön tayini için mutlaka göze ihtiyacı olmadığı gibi ufak bir şeydi -hele öldürmek için hiç! Son olarak da küpeler vardı; pislik ve dışkıya rağmen garip bir biçimde temiz kalmış, ürkütücü ışıktaki parlayan ve zaman zaman oraya buraya takıldıklarından kulak deliklerini fena halde parçalayıp kendilerine daha fazla özgürlük sağlamış olan altın küpeler.

Açık buzdolabı kapağının önünde yeniden dirilmiş, ürkütücü bir Noel kazı gibi gerçek dışı görünen kaderimin belirleyicisi orada, ışık kümesi içinde duruyordu, güçlü, hayır çok güçlüydü ve organlarımdan hangisi daha çok hoşuna gidecek diye kafa yoruyormuş gibi, sisli, perde inmiş gözleriyle bana dikkatlice bakıyordu. Kabuk bağlamış kirlerlerin, sıçanların

ısırıklarıyla açtıkları yaraların üzerinde desenler oluşturduğu parlak postu, cüsseli gövdesine, işsiz sanatçıların çocukların doğum günlerinde giydikleri fermuarlı ayı kostümü görüntüsü veriyordu. Bir süre sonra gerçekten nazikçe kafasını kaldırıp etrafına bakındı. Ben de aynısını yapıp onun kör bakışlarını takip ettim. Gördüklerim karşısında idrar torbam, yeniden şokun etkisiyle boşalma ihtiyacı hissetti, ama o zaten boştu. Beni takip eden ordu, bu arada bana yetişmiş, etrafımda yoğun bir kalabalık oluşturmıştı. Şaşkın şaşkın bakanların her biri, Baş Zampano'nun somut bir sureti gibi görünüyordu. Bu alacakaranlıkta ayırt edilebildiği kadarıyla elbette içlerinden sadece birkaçı Kartâuser idi ve içlerinden hiçbirinin küpesi yoktu; bu da karşımda duranın sıra dışı bir oğlan çocuğu olduğu sonucunu doğuruyordu. Ama hepsi de, aman Yarabbim, çok kötü kokuyordu. Hepsi de kapanmış yaraları, bok çamuruyla keçeleşmiş postları içindeydiler. Ve hepsi de gerçekten kördü, bu süt beyazı bir işe yaramayan gözlerle dik dik bana bakıyorlardı.

Oluşturdukları halkanın ilk sırasının arkasında bir huzursuzluk başladı. Anlaşıldığına göre birisi kahvaltı çanını çalmıştı, arkada duran yüzlercesi yemliklerine koştu. Saygın ihtiyar tamamen yapış yapış olmuş bıyıklarıyla bana doğru eğildi, kabuk bağlamış şişman yüzünde küçümseyici bir gülümseme gezindi.

Bana uyuşturucu mafya filmlerindeki zenci aktörlerin homurtusunu anımsatan çok derinden gelen bas sesiyle "Bu senin sonun Küçük!" dedi.

Ona yanıt vermek yerine -belki: "İnanılmayacak kadar güzel konserve yiyeceklerinin nerede satıldığını size gösterebilirim!" diyebilirdim —kendime sayısız kez neden bu aptalca kaçışa yeltendiğimi sordum. Şimdiye kadar çoktan narkozun etkisi geçmiş olurdu, aynada rüzgâr hızıyla kesilip biçilmiş anatomime hayranlıkla bakardım, daha sonra çeşnili öğünümü alır, içinde can sıkıcı seks terörünün olmadığı yeni bir varoluşa merhaba derdim. Allah kahretsin, hiç değilse yaşamaya devam ederdim! Ama hepsinden önemlisi, yaşama dair düşüncesizce alınmış kararların, büyük yıkıcı gücünü harika bir şekilde gözlemlemiş ve benim gibi zavallıları yüzyıldan fazla bir zaman önce uyarmış olan çok değerli Schopenhauer'ime sığınabilirdim: "Kötü hareketlerin cezası ancak öte dünyada görülecek olsa da, aptalca olanlarınsa daha bu dünyada çekilir -ara sıra bu cezadan vazgeçilse bile."

Üçüncü Bölüm

"...ara sıra bu cezadan vazgeçilse bile", bütünlüğü açısından bu özdeyişin geri kalanını da söylemiş olalım. Yamyamlar sürüsünden merhamet dilemek, neredeyse emlak komisyoncularından, kazandıkları paranın dörtte üçünü sosyal konut yapımı için harcamalarını istemeye benziyordu. Bu kör gastronomi eleştirmenleri -büyük bir olasılıkla "Aas vivendi"* adlı derginin- gözlerini bana öyle bir dikmişlerdi ki, önce kafamı koparıp ardından fileto olabilecek kısımlarımı keyifle mideye indirirlerse, ancak o zaman bir merhamet olayından söz etmek mümkün olabilecekti.

Baba Altın Küpe'nin arkasında, işlenen cinayetlerden sonraki yemek ziyafetini dört gözle beklediği belli olan, ceylana benzeyen bir yaratık belirdi. Ama tam o anda yaşlının balyoza benzeyen eli ok hızıyla yukarıya kalktı, boğuk bir sesle acele davrananın göğsüne indi ve onu aniden olduğu yerde durdurdu. Gençti ve adaleli bir beden yapısı vardı, donuk postu bu cehennemde olabileceğinden daha siyahtı. Bir zamanlar çok duyarlı olan kulaklarının başlangıçta sahip oldukları huni biçiminden eser kalmamıştı. Ya diğer savaşçılarla yapılan sayısız kavgada ya da avlamaya çalıştığı sıçanların öfkeli karşı koymaları sonucu kulakları lime lime parçalanarak körelmişti. Güvelerin mekân tuttuğu bir sandıkta yıllarca kalan bir örtü bile daha kötü görünemezdi. Yüzünün yan tarafında, belki korkuya kapılmış bir kanal işçisinin sivri demirinden kalma hoş bir anı olan, kapanmış, çirkin bir yara izi vardı. Olağanüstü adaleli vücudu özel yetiştirilmiş bir tazıya benziyordu; doğru olma olasılığı çok fazlaydı. Punkçı görünümüne rağmen neon ışığı soğukluğunda parlayan gözlere, yuvasında öldürücü birer orak gibi görünen tırnaklara sahip bu hanımefendiyle bir düelloya girsem, kıyma olarak çıkacağım kesindi. Kısacası, ilgilendiğim kişi zaman zaman kan çorbası pişirmeyi seven küçük bir cadıydı.

"Ee, ufaklık, kaçmak istemiyor musun?" diye karanlığın başrahibi endişeli bir hali varmış gibi sordu, sanki gözlerinin içinde fokur fokur buhar bulutları kaynıyordu. Baksana, adamda mizah duygusu da varmış. Ben de hüznün çocuğu olmayı pek sevmediğimden şöyle yanıt verdim:

"Problem değil, Vaftiz Babası! Böylesine terk edilmiş bir yerde güven veren tanırlara rastlamak ne kadar sevindirici."

"Bir yönden şanslısın galiba. Neticede gözlerimiz arızalı, daha eğlenceli olsun diye senin biraz daha avantajlı olmanı sağlarız."

"Alı, ben zaten hep sizi tanımayı arzu etmişimdir. Sadece titizliğiniz yüzünden tuvalette yaşadığınızı duyunca, bungeejumping antrenmanımı yarıda kesip hızla buraya koştum."

Belki de küstahlıklarım yüzünden sonunda bu güçlü kadının sabrı taşmıştı. Biçimi mükemmelce ortaya çıkabilecek şekilde uçgen kulaklarını öfkeyle kafasına yapıştırıp gözlerini iyice açtı. Sonra toplanan kalabalığın önüne balıklama daldı ve neştere benzeyen tırnakları ile beni hedef alarak: "Yeter, kes şu aptal şakaları! Onun işini bitirmeliyiz, yoksa o da diğerlerinin yaptığı gibi bizi ele verecektir."

"Eğer konu sadece buysa Sayın Bayan, o zaman bu iş için dilimi kesmeniz yeterli olacaktır" diyerek, ben, küçük şakacı, intihar etmek istercesine meydan okumaya devam ettim.

Birdenbire şef sağduyusunu kaybetti. Gözbebeklerinin o süt gibiliği sanki koyu renk bir sıvıyla bulanıklaştı ve o buldog suratındaki alaylı ifade birden ürkütücü bir ciddiyete dönüştü. Bunun üzerine canavarlar sürüsü, sanki karar vermeye çalışan lağım imparatorunun karın gurultusu gibi rahatsız edici seslerle dikkatini dağıtmamak için sustu ve hareketsiz kaldı. Ne

---

* Latince: "Canlı leş" anlamında, (ç. n.)

demeli, çok büyük bir tehlike söz konusu olsa da, bu tipleri bir şekilde sevimli bulmaktan kendimi alamıyordum. Kanalizasyon borusundan sızan ışık, lime lime edilmiş postlarının üzerinde gümüşü bir hava oluştuyordu. Öyle ki, onlar da sahnede taşkınlıklarıyla ünlü bir Heavy Metal grubunun hayranları gibi görünüyordardı. Karanlığın içinden olduğundan yüz misli fazla öne çıkan beyaz gözleri, o beklenen şarkı söylendiğinde yakılan mumlan, ısırılmış kulaklarıysa bu tür gürültülü müziği dinlemenin oluşturduğu tahribatı simgeliyor gibiydi. Onlar bitmek bilmeyen gecenin çocuklarıydı, aslına bakılırsa kendi doğamızın bir abartısıydılar, hepimizin adına ruhumuzun karanlık köşelerinde sessizce dolaşan.

Bu nahoş durumda birkaç kaçış yolu düşünmemin elbette bir zararı olmazdı. Ama sürekli düşünüp duran beynim ve o lanet olası merakım araya girerek beni bazı şeylere kafa yormaya zorladı. Örneğin hangi acayip durum bütün bu adi hayvanları yeraltı dünyasına itmişti? Ve hangi nedenle başlarına körlük gibi bir durum gelmişti? Yoksa başından beri kör müydüler? Niçin türdeşlerini öldürüyorlardı? Kanalizasyonda çok fazla avlanacak hayvan olmadığından mı? Öldürdükleri arkadaşlarını niçin bütünüyle yemiyorlardı? Ve son olarak da en güç soru: Eğer hiç gün ışığı görmeden, tüm zamanlarını burada aşağıda geçiriyorlarsa, neden raşitik değillerdi? (6)

Tanrıya şükürler olsun, yine de yakında bu aşırı öğrenme isteği hastalığından nihayet kurtulacak gibi görünüyordum. Sahip olduğu az sayıdaki kaba saba yüz hareketiyle moruk, bir süre kendi kendine düşündükten sonra, iyice silkelenip (bunu yaparken etrafa birçok çamur topağı saçıldı) törensel bir tavırla vermiş olduğu bilgece kararı açıkladı.

Hâlâ suçlayarak bana bakmakta olan amazonu işaret ederek "O haklı, kardeşlerim. Onu uzaklaştırmamız gerekiyor, İyi yürekli kataromplarına başvuran sersemelerin sayısı gün geçtikçe artıyor. Heyecan arayışı onları bize sürüklüyor ve onlar bizim zayıflıklarımızdan ustaca faydalanıyorlar. Biz de bu arada lanet olası bu canavarlar müzesinde cazip unsur durumuna düşmüş oluyoruz! Ama onlar her şeyi gizli gizli izlemekle kalsalar iyi. Yeniden yukarı çıktıklarında korku dolu keşiflerini cesur maceralar olarak anlatarak bunlarla böbürlenip duruyorlar. Bu şekilde başkalarını da kendileri gibi davranmaya zorluyorlar. Özellikle bu iğrenç davranışlarıyla insanların dikkatini üzerimize çekiyorlar. Bir gün onlar da sırrımızı öğrenecek ve o zaman kanalizasyona, kendi deyişleriyle bu işi en iyi ve doğru şekilde çözen bir dezenfekte ekibi gönderecekler. Kurtuluşumuzun olmadığını biliyoruz ve ölümden de korkmuyoruz, sevgili erkek ve kız kardeşlerim. Ama misyonumuz ne olacak, bizim kutsal misyonumuz, o zaman onu kim gerçekleştirecek? O zaman o kaybolan ruhları, ölen ve sonra yeniden dirilen ruhları kim kurtaracak? Ya çocukları kim kurtaracak o zaman, erkek ve kız kardeşlerim?"

"Çocukları kurtarmak! Çocukları kurtarmak! Çocukları kurtarmak!" sürünün ağzından tek ses halinde yankılanıyordu. Sırtüstü yayılmaktan vazgeçip arka ayaklarının üzerinde dikildim ve büyük bir hayranlıkla başrahibin deneyimli demagojisinin sonuçlarını düşünmeye koyuldum. Heyecanlandıklarında genellikle körlerin yaptığı gibi bu pislikler de kafalarını sağa sola sallıyorlardı. Bu arada kramp benzeri tikler eşliğinde çok önem verdikleri belli olan adı çıkmış bu çocukların kurtarılması için hiç yılmadan yalvarıp yakardılar. Onları, çocukları gerçekten gördüğüm o anda, ben dualarının içeriği ile ilgili varsayımlar geliştirmekteydim. Penguen yavruları gibi, yaşlı akrabalarının ön ayaklarının arasına büzülüp oturmuş, saçak saçak olan karın tüylerine iyice sokulmuşlardı ve aşağı sarkan göğüs tüyleri onları gizliyordu. Bu nedenle onları hemen fark etmemiştim. İrislerinde biraz renk kalmıştı. Bu nedenle onların ileri bir körlük derecesinde olmadıkları sonucunu çıkardım. Yetişkinlere kıyasla tüyleri adeta temizlikten parlıyordu, bu da kusursuz bir bakımın belirtisiydi. Ama bir şey beni kuşkulandırmıştı. Koruyucular ve korunanların hepsi farklı türlere aittiler. Örneğin bir siyam yavrusu, şişman yağlı bir Maine Coon'un koruması altındaydı ve görünüşe göre genç bir Birma'nın bakımını da, ağzında sadece tek bir parçalama dişi kalmış dişi bir Mau üstlenmişti. Çiftleşmelerdeki kaynaşma hesaba katılsa bile, anne ve yavrular arasındaki fark öylesine

çarpıcıydı ki, insan buradaki ilişkilerin evlat edinme sonucu oluştuğunu düşünmek durumunda kalıyordu.

"Acı dolu geçmişimizi ve geleceğimizi biliyoruz, kız ve erkek kardeşlerim", diyerek moruk yeniden söz aldı ve elini sallayarak ayaklanmayı bir nebze olsun yatıştırdı. Bu sırada yaşlı saygıdeğer hanımefendilere benzeyen bakıcılar, sanki biraz önceki konuşmaya karşı çıkıyormuşum gibi, bana kötü kötü baktılar.

"Ve geleceğimizi çok iyi bildiğimizden, ona karşı sorumluluk taşıyoruz. Ama eğer bazı salaklar, sorumsuz türdeşlerimize, hatta insanlara izimizi bulma konusunda sürekli yardımcı olurlarsa, soruyorum size, biz o zaman görevimizi nasıl yerine getirebiliriz? Bu nedenle artık herkesin gözünü açacak bir ibret dersinin zamanı gelmiştir."

"Hafıza konusunda ciddi şikâyetlerim olduğunu söylemek isterim, izin verirseniz", diyerek çaresizce zaman kazanmaya çalıştım. "Yine adımları unuttum örneğin. Lanet olsun, adım Mimi miydi, Pussy mi? Yo, hayır Pinky'ydi galiba..."

Hayret, alkış yok mu? Televizyon komedilerinde yapılan bir esprinin ardından teypten yayınlanan türden bir kahkaha tufanı da mı yok? Grup içinde, şakalarımda komik bir yan bulabilen benden başka kimse yoktu anlaşılan. Bu son derece normal bir şeydi, eğer komiklik yapan kişi, kardeş payı bölüşülüp öğle yemeği olarak hayal edilirse, insanın neşesi çabucak kaçabiliyordu. Kartâuser o kör bakışını yine bana yöneltti, sanki tüyler ürpertici bir deniz fenerinin ekseni etrafında dönen projektör ışığı beni aydınlatıyordu.

"Üzgünüm ufaklık" dedi, keyifle yenmiş boş şeker torbasını oğluna gösteren üzgün bir babanın ses tonuyla. "Ama sen bunları üstüne alma. Kendimizi ve eserimizi korumak için bir iz bırakmalıyız. Ne yapalım, sen de yanlış zamanda yanlış yerdeydin."

"Ve rastlanabilecek en yanlış kız ve erkek kardeşlere rastladım," diyerek gereksiz bir ekleme yaptım.

Aniden binlerce kanalın kaptanı "Rodos" diye bağırdı, ben korkudan altıma yapmak üzereyken zırvaladığım şeyleri hiç umursamadan.

Rodos?.. Eh, hiç de fena bir fikir değildi aslında. Oldukça fazla korsan ruhu taşıyan akrabalarımın birtakım gemileri, şöyle söyleyelim, şüphesiz bol miktarda mevcut olan kendi biyogazlarıyla çalışan tuhaf gemileri vardı mutlaka, biz bunlarla hemen limanı terk edip atık su kanalı üzerinden denize açılıp oradan da tatil yapmak üzere Rodos'a doğru yola koyulacaktık herhalde. Onların insanı gerçekten tedirgin eden biraz önceki sözleri, aslında şakadan başka bir şey değildi, aynı zamanda da korsanlar arasında gelenek olan yeni katılanlar için bir karşılama ve cesaret denemesiydi. Tanrım, bu pis kokulu varlıklar beni gerçekten korkutmuştu...

Tarihi Colosseum ziyaretçilerinin seyir merakıyla etrafımı saran ve tam anlamıyla kör olmalarına rağmen gözlerini bana diken kalabalık ortadan ikiye bölünmeye başladı. Öyle ki, taş yolun üzerinde alık alık bakanların arasında giderek dar bir geçit oluştu. Bu kolektif önleme eylemini görünce, Rodos'un ne o üzerine efsaneler anlatılan Akdeniz adası, ne de gideceğimiz raslantısal bir yer olduğunu yavaş yavaş anladım. "Rodos" tüm düşlenebilen yerlerin ötesinde bir şey olmalıydı, aynı bilinmezlin sınırlarındaki son çelik kapının arkasında gizlenen bazı şeyler, hatta korku yazarlarının bile onları oradan çıkarmaya cesaret edemeyeceği şeyler gibi. Bu pis kalabalığın arasında endişeli bir fısıldaşma başladı ve oluşturdukları koridorun sonunda bir gölge belirdi. Bu gölge gittikçe yaklaşıyor, neredeyse yapışkan bir maddeden oluşan sel gibi geçidi zorlayarak geçiyordu, yaklaşmasıyla birlikte adeta tüm kanalizasyonu titreten korkunç bir ayak sesi duyuldu. Giderek 62

biçimsiz, çevresindekilerden en az bir boy daha uzun ve hareketleri öküzü anımsatan bir figür belirdi. Gölge tüm hantallığı ve sarsılmaz gücüyle ortaya çıktı, inanılmayacak şişmanlıktaki bedeni, attığı her adımda, ağır çekim esnasında birbirine çarpan yağ dalgaları gibi olduğu yerde sallanıyordu. Ama karanlık bu çirkin devi örtüyordu ve ben onun gerçek görüntüsüyle ilgili sadece tahmin yürütebiliyordum.

Yaklaştıkça kanal canavarlarının saygılı fısıldaşmaları da artıyordu, kendi çağırdıkları ruhtan korkuyor gibiydiler. Sonra o aydınlık tarafa geçti, eğer bu anlamsız yaratığın uyandırdığı büyük etki tüm varlığıma sahip olmasaydı, kesin o anda bayılırdım. Bugüne kadar gördüğüm en devasa kızıl İran kedisiydi, bir titan, hayvan boyutlarının çok doğru ve kesin olarak yansıtılmadığı masallar ülkesinin soyu tükenmiş dev sürüngenini. Onun da gözleri yoktu. Ama bu kez mevcut durum tümüyle gerçeğe uygundu. Her iki gözyuvarlağı da daha kötü bir canavar tarafından oyulmuştu. Gözyuvaları, büzülüp küçülecekleri yerde, olabildiğince genişlemişlerdi; dehşet uyandıran bir gezegende çevresinde gölgelerin dans ettiği bir krater etkisi uyandırıyor. Bütün yaralar bağlamış sol ağız kenarı elmacık kemiğine kadar uzanıyordu, sapıkça bir ameliyat yüzünden, büyük bir olasılıkla bıçakla kesilerek üst çenenin başlangıcına kadar yukarıya doğru yırtılmıştı. Bu nedenle, alt çenesi çarpık bir biçimde aşağı sarkıyordu ve sürekli açık duran, salya selleri üreten ağızından, tam anlamıyla zedelenmiş olmasına rağmen savaş aletlerine benzeyen dişleri görünüyordu. İran kedileri için tipik olan uzun tüylü postunda tüyü dökülmüş büyük alanlar mevcuttu, buradaki derisi muhtemelen ağır yanıklar sonucu buruş buruştu. Rodos, anlaşılmaz bir biçimde kendini her zaman en üst düzeyde gören, ama aslında en aşağılık hayvan tülünün acımasız işkencelerinin kurbanı olmuştu. Çektiği ısırap ve acı, Rodos'un karakterinde de şaşırtıcı bir değişikliğe neden olmuştu. O da şuydu: Anlayışlı, barış yanlısı olmak yerine idam cezasını infaz eden bir cellatın dilsiz rolünü üstlenmeyi seçmişti. Çünkü, eğer bu hayvanca kokan, bilindiği gibi zırdeli ve bir buldozerin cazibesine sahip olan bu et yığını duygusuz bir katil değilse, o zaman ben de kışının tüyleri dibinden tıraş edilmiş kar gibi beyaz bir kaniş köpeğiydim.

Rodos, boşaltılan yolda acı sona doğru hantal hantal yürüdüğü sırada, gövdesinin geçirdiği çeşitli biçim bozukluklarından gittikçe daha ürkütücü detaylar sunuyordu, sonunda benim önüme kadar geldi ve durdu. Paldır küldür durması, deniz aygırını anımsatan bedeninde yağ dokusunun dağınık bir biçimde dalgalanmasına neden oldu, tıpkı dalgaların kayalara çarpıp çözülmesi gibi. Ben artık sadece onun yıpranmış yüzündeki tarih öncesi oda mezarlarına benzeyen o kapkara boşluklara bakıyordum. Bu uçurumlar sanki tüm aklımı soğuruyordu. Aynı zamanda, küçük bir turistin bakış açısıyla harap olmuş bir katedrali hayranlıkla izliyormuşum gibi bir duyguya kapılmıştım, bir bakıma da öyleydin zaten.

Daha birkaç dakika önce, kendisinden daha korkunç bir şey olamayacağını düşündüğüm moruk: "İnsanların onu ne hale getirdiğine iyice bak!" dedi. Burnumun ucunda duran mamuta oranla, o şimdi çocuk programlarında gösterilen sevimli kumaş hayvancıklara benziyordu.

"Ve bir de bizi ne hale getirdiklerine bak! Biz ne yazık ki artık göremiyoruz. Bu dünyada en fazla şiddet uygulayan hayvanın ne aslan ne de çita olduğunu anlamak için gözlere gerek yok. Bu nedenle, onlar bizi bulmasın diye, niçin bütün yolları denemek zorunda olduğumuzu belki anlayabilirsin. Ona iyi bak dostum, korkarım bu senin görebileceğin son şey olacak."

Peki tamam, bu tipler şaka yapmıyorlardı. Durum bundan ibaretse, o zaman korku içinde beklemenin ne anlamı vardı? Beni öyle ya da böyle geberteceklerdi. Ama karşı koymadan ölmek, kendi infazını alçakgönüllülük ve korku içinde beklemek, bu gerçek bir rezaletti ve Francis'e yakışmazdı. Hayır, ben demir sertliğinde fındıkları olan bir adam gibi ölmek istiyordum, son saldırgan eylemi, dünya atmosferine ekşimsi bir osuruk atmak olan, korkudan titreyen bir kancık gibi değil. Gerçekçi bir değerlendirme yapacak olursak, aslında benim için kartlar pek fena görünmüyordu. Ne de olsa bu adı hayvanlar kördü ve benim tarafımdan gelebilecek beklenmedik cesur bir hareket, onların şaşkınlıktan kendilerini kaybetme olasılığını doğurabilirdi. Bunun dışında, belki onların cinayet işleme tutkusuyla boy ölçüşemezdim, ama atletik olarak onlardan üstün olduğum hiç şüphe götürmezdi. Çeşitli hastalıklar ve sakatlıkların izlerini taşıyorlardı; yetersiz ve tek yönlü beslenme sonucu içlerinden birçoğunun kilo sorunu vardı, tepki verme hızına gelince, hiçbirisi benim aşırı hassas duyumlarımla boy ölçüşemezdi. Yakından bakılırsa benim için sadece tek bir önemsiz olumsuzluk söz konusu olabilirdi. Ben yalnızdım, onlarsa -belki de binlerceydi?

Bu arada, hiç değilse cellat yamağının elinden nasıl kurtulabileceğimi biliyordum. Bu acımasız olacaktı. Ama bana başka bir seçenek bırakmıyorlardı...

"Vakit geldi, ufaklık" dedi çete reisi ciddi bir tavırla.

"En iyisi gözlerini kapa. İnan bana, böyle daha kolay olur. Ve biraz önce söylediğin gibi: Good bye, yabancı, cennette görüşürüz!"

Sanki doğum günü pastasını tek başına yeme izni almış biri gibi, İran kedisinin çarpık suratında bayağı bir gülümseme belirdi ve bana doğru biraz eğildi. Bizim gibilerin bir saldırıya geçmeden önce, örneğin şiddetle tıslamak, kuyruğunu kamçı gibi sallamak, düşmanın cepheden gözlerinin içine bakmak gibi bir dizi ritüelleşmiş davranışı tamamlamayı şart koşan o eski, saygın gelenekten pek haberi yokmuş gibi görünüyordu. Bunun yerine, kırmızı bir ok gibi doğruca en zayıf noktasına dikkat çekecek bir davranışta bulundu. Ön bacağını salladı ve patisiyle kafamın sol tarafına bir yumruk attı. Bu garip hareketi, tahmin ettiğim gibi kesinlikle cesurca bir kışkırtma değildi, aksine bunun çok basit bir nedeni vardı. Rodos kör olduğu için ve acınacak haldeki bünyesi yüzünden olağanüstü bir yön belirleme duyusundan da yoksun olması nedeniyle, rakibinin yerini saptamak için önce bu numarayı deniyordu. Yaptığı şey çevresinde dönmektir, eli rakibine çarpınca da onun nerede durduğunu saptamış oluyordu. Sonra işe girişebilirdi. Bütün bunlar insanın gözüne son derece çirkin görünen, bizim fareleri öldürmeden önce onlarla oynadığımız "oyunlara" benziyordu. Oysa evrenin efendileri bizim asıl besin kaynağımızın sıçanlardan oluştuğunu ve bu oldukça büyük ve tehlikeli alt dişleri olan avı bayıltana kadar dövmemiz gerektiğini tümüyle unutuyorlar. Öfke içeren bu taktik ne yazık ki daha az tehlike içeren fare avında da uygulanmaya başlanmıştı.

"Sakin korkma, dostum" dedi Rodos, vuruşundan sonra boğuk, traktörü anımsatan paslı sesiyle, sanki ses telleri hurda metalden yapılmıştı. "Hiçbir şey hissetmeyeceksin bile."

Amacının kafamı koparmak olduğu çok açıktı.

"Bunu bir kez daha denersen, seni öldürürüm!" diye ant içtim.

İzleyiciler içlerini çektiler. Rodos'a karşı koymak Tanrıya küfretmek gibi bir şeydi galiba. Göz ucuyla Baba Altın Küpe'nin dudaklarının hayranlık dolu bir tebessümle nasıl kıvrıldığının farkına vardım. Nasıl biteceği konusunda en ufak kuşkusu olmamasına rağmen, bu heyecanlı sahnenin tadını çıkarıyordu. Rodos'un şahsına gelince, o böyle bir durumu hesaba katmadığından eşsiz bir şaşkınlık örneği sunuyordu. Alay ve şaşkınlık içinde o çirkin sesiyle bağılıyor, ama arada bir an duraklıyor, yüzünde sanki söylediklerimi yorumlamakta güçlük çeken şaşkın bir ifade belirliyordu. Sonra yeniden sert bir şekilde kafasını salladı ve kahkahalarla gülmeye başladı, bundan onun bir sonuca varamadığı anlaşılıyordu.

"Beni öldürmek istiyorsun dostum, öyle mi?" diye mutfak rendesi üzerinde gezinen bir ayakkabı köselesi üstünlüğü ile gürledi. İzleyiciler şimdi nefeslerini tutmuştu.

"Ama bu çok çaba ister. Bunu yaparken terleyebileceğim sen de biliyorsun." Bunu söyledi ve diğer eliyle kafatasına bir tane daha indirdi, bu sefer tırnaklarını çıkararak, daha sert ve acıtarak. Sağ kulağımın kenarında kanın köpürerek aktığı derin bir kesik meydana geldi.

Tırnaklarımı çıkardım, yıldırım hızıyla sol boş gözyuvasına daldım, tırnaklarımı, lastiğe benzeyen etine geçirdim ve beyniyle temas ettiğim an onları öldürücü birer çengel gibi kullandım. Rodos'un eğri, sarkık alt çenesi bir parça daha aşağı indi; karpuz gibi olan kafası, ellerimin arasında fazla ısıtılmış bir çaydanlığın patlamasının az öncesinde olduğu gibi titriyor, burun deliklerinden kan fışkırıyordu. Sonra elimi yeniden dışarı çektim ve o vurulmuş bir fil gibi yere yığıldı. O arada bu taş labirente olağanüstü yankılanan, insanın iliklerine kadar işleyen bir çığlık attı. Bu uçurumdan aşağı yuvarlanan zırhlı bir aracın parçalanırken çıkardığı gıcırtili seslere benziyordu.

Onun etrafını saran kalabalık "Aaaaayyyy!" diye koro halinde bağırmaya başladı, sanki Rodos'un yaşadığı son acı, telepatik dalgalar aracılığıyla onların sinir sistemine aktarılmıştı. Bu feryatta, kurtuluş anına duyulan derin saygı, ölene duyulan ilgiden daha fazlaydı; burada

ölümle gelen kurtuluşa duyulan şaşırtıcı bir ilgi seziliyordu; bu bende de gizli kalmış bazı duygular uyandırdı. Öldürme eylemimi görsel olarak algılama durumunda olmasalar da, galiba hepsi Rodos'un cellat yamağı olarak iyi yürekli katakompolarında eksikliğini giderilemeyeceğini hissetmişti.

Her tarafa yayılan ağlama sesleri iniltili hırıltılara dönüştü, iniltili hırıltıların yerini, bir süre yankılanmaya devam edip sonrasında tümüyle kaybolan ümitsiz sızlanmalar aldı. Sonra kafası yan tarafa düştü ve ciğerleri son nefesini verdi. Ben cansız yatan bu devî acıyarak ve yavaş yavaş açığa çıkan bir vicdan azabıyla izliyordum. Arka planda usulca akan suyun şırıltısıyla, o şimdi öğleden sonra deniz kıyısında ufak bir şekerleme yapan göbekli bir adama benziyordu. Rodos el ve bacaklarını havaya dikmiş sırtüstü yatıyordu ve eğer burnundaki o ince kan sızıntısı olmasaydı, onu gerçekten uyuyan biri sanabilirdiniz. Bir saatten az bir süre içinde iki ölü ile karşılaşmıştım anlayacağınız.

Yine de, eğer bu acımasız Mickey Rourke numarasının inandırıcılığını kaybetmesini istemiyorsam, kesinlikle kararsızlık göstermemem gerekiyordu.

"Bunu bir kez daha yaparsa, onu öldüreceğimi söylemiştim" dedim bunalmış bir sesle ve seyredenlere döndüm. "Başka biri daha yüzünü gerdirmek ister mi acaba?"

Diğerleri ardına kadar açık olan ağızlarıyla şaşkınlıklarını daha üzerlerinden atamamışken, Rodos'un sahneye çıkmasıyla birlikte şefin arkasına gizlenmiş olan doğulu bayan hızla gizlendiği yerden çıktı. İlk anda şimdi bir de bu ele avuca sığmayan kadına güç göstermek zorunda kalacağımı zannettim, bu da benim güçlükle korumaya çalıştığım soğuk görünüşlü ön cephe de önemli çiziklere neden olacaktı. Ama tüylü Naomi Campbell yanımdan hızla geçip ölüyü yoğun bir biçimde koklamaya başlayınca, alarm sona erdirilmiş oldu. Sonra kafasını, onun yüksek bir kum tepesine benzeyen göbeğine koydu ve dinledi. Teşhisi, beklentilerini açıkça boşa çıkarmıştı.

"Onu öldürmüş!" diye bağırdı. "Bok herif Rodos'u gerçekten öldürmüş!"

Bu olay onun kavrama yeteneğini açıkça iptal etmişti, geri dönüşü olmayan bu olaya o tiz sesiyle durmaksızın ağıtlar yakıyordu. Sürünün geri kalanı da ağıta katıldı, gırtlakları patlarcasına öfkeli ifadeler kullanıp sövüp saydılar ve uygun misilleme önerilerinde bulunarak kendilerinden geçtiler. Bu sırada yine aynı şekilde kafalarını sallıyorlardı. Sonunda moruk, köylülerin ufak tefek geçimsizliklerinden bıkan titiz bir köy hakimi tavrıyla yerinden kalkıp "Kapatın çenenizi!" diye bağırma gereğini duydu. Davranışı etkili oldu ve yargılamadan infaz niyetinde olan bu ayak takımını birdenbire susturdu. Patrik salına salına olay yerine giderken, sadece taş döşeli zeminde duyulan tırnak seslerinin bozduğu, bunaltıcı bir sessizlik hüküm sürmeye başladı.

Burnuyla ölüyü titiz bir biçimde koklayıp dururken, üzgün bir sesle "Ne bok yediğini görüyor musun, ufaklık!" dedi.

"Ben bunu yapmasaydım, o beni boka benzetecekti!" diyerek kendimi savundum. "Aslında bana teşekkür etmeniz gerekir. Nihayet hepinizi doyuracak bir kahvaltı elde etmiş oldunuz. Eh, beni de Şükran Günü'nde yemek üzere saklayabilirsiniz."

"Ne zırvalayıp duruyorsun be adam? Sen de aklına güvenen ukalalardansın galiba. Şimdi kafanı götünün yanakları arasında görünce, düşünme yetin kalacak mı bakalım. Belki de sadece zavallı, ayakta durmakta bile zorluk çeken yaşlı bir herifin hayat ışığını söndürebilirsin sen. Ama tek tek hepimize de bu numarayı mı çekeceksin acaba?"

"Eh, mevzuata uygun dinlenme araları koyarız, diye düşünmüştüm."

"Ölüm cezası, diyorum!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı patron hanım ve tırnakları kıl payı farkla burnunun dibinden geçti. "Başka zarar vermeden bu köpeğin işini bitirelim."

"Bu ne, acele?" dedi Küpe. "Daha biraz öncesine kadar öldürmeyi istediğimiz sevimsiz bir tanık ile karşı karşıya idik. Ama şimdi durum değişti. Çünkü şimdi bizden birini öldüren kişi duruyor karşımızda. Bu nedenle onun ölümü ile ilgili keyifli bir ayin düzenlemeliyiz. Sadece Rodos'un itibarının iadesi için bile olsa. Adın ne bakalım, ufaklık?"

"Francis" diye yanıtladım.

Aksi cadı, sinirli hareketleriyle neredeyse dondu kaldı. Kartâuser de hızla başını kaldırdı ve bu halde kalakaldı. Toplanan kalabalığın ortasından rüzgâr hızıyla en uzak köşelere kadar uzanan, heyecanlı bir fısıldaşma yayılmaya başladı. Kader arkadaşları gibi majestenin de aklı karıştığından, dikkati başka yöne çekmek için bazı davranışlar sergilemeye başladı. Deli gibi kuyruğunun dip tarafını yaladı, heyecanla kulaklarının arkasını kaşdı ve büyük bir ciddiyetle hayalarını yaladı. Biz önemli kararlar almak zorunda kalınca veya alışkın olmadığımız bir durumda gerektiği gibi davranabilmek için bu tip doğal hareketlerde bulunuruz. İnsanların da içinden çıkılması zor durumlarda, örneğin kulağını kaşmak, sanki ağrıyormuş gibi alnını ovma, diliyle neredeyse akrobasi yaparak dudaklarını yalamak ve last not least* sigara içmek, sigara içmek ve sigara içmek gibi farkına varmadan yaptıkları birçok hareket vardır.

"Francis mi?" diye bu soruyu moruk daha çok kendisine yöneltti. "Şu bildiğimiz Francis değil, değil mi?"

"Ne denizci ne de sinema yönetmeni. Sadece Francis" dedim ve omuzlarımı silktim. Belki de belli bir et çeşidini düşünüyorlardı.

"Bizim bölgemizdeki en zor cinayet olayını çözen Francis mi? Her davranışı bir efsaneye dönüşen Francis mi? Francis, o dâhi mi?"

"Evet, geçmişimde karanlık bir dönem ve ışığın varlığını artık pek düşünemeyen bir karanlıklar efendisi oldu. Ama şimdi sizlerle karşılaştırıldığında onun şeytanlığı Steffi Graf in toplanını toplayan çocuğunki gibi kalıyor.

"Bunu niçin hemen söylemedin?"

"Star kültünden nefret ederim -hele bir de yenecek kadar çok seviliyorsa."

"Sanırım bizim grubumuzla ilgili çok yanlış bir izlenim edindin, Francis. Bunda bizim de suçumuz var. Karşılaşmamız pek olaylı olduğundan, bazı şeyleri yanlış yorumlamış ve karakterimizin özünü doğru kavramamış olabilirsin. Bizle ilgili gerçeği tüm açıklığıyla öğrenebilmen için sana uzun bir öykü anlatmamız gerekiyor. Kendimi tanıtabilir miyim: Benim adım Safran."

"Senin adın da Kakule herhalde" dedim ve pek uzlaşmak istemeyen, yanımdaki kavgacı bayana döndüm. Adımı açıklamakla sanki onun oyununu bozmuş gibi oldum. Şüpheli ve her an vurmaya hazır bir halde kıstığı gözleriyle başını sağa sola çevirip kesin olarak nerede durduğumu belirlemek için bu hileye başvuruyordu. Böylelikle, hava akımındaki en ufak değişimleri bile kaydeden titreyen bıyıklarının radar gücünü kullanıyordu. Bu yolla "okunan" sonuç, ona maddenin üç boyutlu hatlarını hacim olarak tasarılma yetisini kazandırıyor, gözsüz görme olanağını sağlıyordu.

"Bilemedin Sherlock. Benim adım sadece Niger. Noel için kendisine yumuşak, okşanacak bir şey isteyen adamın kızı gibi benim adım da eskiden Cindy idi. Noel'in ikinci günü bana olan ilgisi azalınca, adam beni naylon torbaya sokup nehire fırlattı. Allahtan torbada bir delik vardı da ben rıhtıma kadar yüzüp atık su borusuna girerek kendimi kurtarabildim. Sakın kendimi köleleştirilen insan soyuyla özdeşleştirdiğim için bu adı taşıdığımı düşünme. Bu isim kişiliğimi çok iyi ifade ettiği için bana çok yakışıyor. Çünkü bu sözcüğün Latince karşılığı..."

"...siyah" dedim.

"Sana boşuna ukala demiyorlar herhalde" diyerek Safran araya girdi. "Şimdi düşmanlığa bir son verin. Senin gibi birini uzun zamandır bekliyorduk. Sana verecek bir görevimiz var, Francis."

"Görev mi? İzninizle, Ulu Prens Hazretleri, dedektiflik büromuz yıllar önce iflas etti. Mr. Marlowe artık sadece kilerden kaybolan fûme somon olayıyla bağlantılı konulan aydınlatıyor."

---

* Metinde İngilizce; Birbiri ardına, (ç.n.)

"Sen bir olayı aydınlatmayacaksın, tam tersi, birini bulacaksın. Ama ayrıntılara geçmeden önce, son görevimizi yerine getirmeliyiz sanıyorum."

İtiraz etmeden ve onlara bulmak istediğim tek şeyin bu ıslak gölgeler imparatorluğunun lanet olası çıkışı olduğunu anlatamadan, Safran Rodos'un ölü bedenine yaklaştı, kafasını kubbeli tavana doğru uzatıp o çok iyi bildikleri, ahenkli "Aaaaayyyyy!" sesini çıkarmaya başladı. Çevremizdeki körler tarafından bir ayın gibi kabul edilip devam ettirildiğinden bu garip haykırış bu sefer kısa bir inilti süresini aşmış ve sonu gelmeyen bir ağıta dönüşmüştü. Söyleyenlerden biri, melodiye göre duraklayıp nefes almak zorunda kaldığında, aynı müzikal bir bayrak yarışı gibi, yanındaki görevi devralıp söylemeye devam ediyordu. Bu şekilde sonunda tamamen bize özgü olan, çok coşkulu anlarda çıkardığımız, tiz ağlama çığlıklarına dönüşen hüzünlü bir melodi oluştu. Burada ağlayarak söyledikleri hiç şüphesiz bir yas şarkısıydı, benim öldürdüğüm bir türdeş için söylenen bir ilahiydi.

Safran kafasını eğdi ve Rodos'u burnuyla hafifçe itti. Ve bu sanki çelenk yerleştiren bir politikacının sembolik bir davranışymış gibi, kölelerinden birçoğu bunun üzerine her yandan akın edip ölüyü burunlarıyla itip durdular. Ölü yerde öyle yuvarlandı ki, sonunda taş yolun kenarından kanala düştü. Rodos başıboş bir kayık gibi akıntıda sürüklenirken, körler sürüsü arkadaşlarıyla vedalaşmak için son kez "Aaaaayyyyy!" diye bağırdı; bu arada kendimi boğuluyormuş gibi hissetmeme rağmen, ben de tüm içtenliğimle ağıta katıldım.

"Senin suçun değildi, Francis" dedi Safran sessizce. "Daha doğrusu, biz de senin kadar suçluyuz. Hiç kuşkusuz, Rodos'un ellerine Charles Manşon'un ellerinden daha çok kan bulaşmıştı. Zekâ katsayısı da Guinness rekorlar kitabına girecek kadar değildi belki, ama biz onu kaba işlerimizde kullanmayı tercih ettik. Zaten birkaç hafta sonra yaralanma ve yapı bozuklukları sonucu ölecekti. Ama bu kana susamış yaratığın ölümü için bile olsa, kendimizi Tanrı önünde savunmak zorundayız. Düşünüyorum, niçin bizim türümüz kendi soyundan olan yabancıları reddetmeye, hatta onlara karşı acımasızca şiddet kullanmaya mahkûm edilmiştir? Yoksa bir zamanlar, tek bir rakibin bile hayatta kalmayı şüpheli bir duruma sokabileceği büyük bölgelerde avcı olarak yaşadığımız için, geçmişimizden mi kaynaklanıyor bu? Hayır, bilimsel ukalalıklar hiçbir şeyi açıklamıyor. Yanlış anlamalar, yanlış anlamalar. Ve hep şiddet. Şiddet bizim gerçek doğamızda var gibi görünüyor."

Yas tutanlar gözleri yaşlı, ebedi uykusuna dalan ölüm meleklerini kanalın derin uçurumuna gönderdikten sonra, etrafımızda yeniden bir küme oluşturdular. Sanki birazdan neşeli bir olay olacaktı gibi aralarında belirsiz bir gerilimin başladığını hissettim. Matem töreni sırasında gözden kaybettiğim Niger, kalabalığı iterek öne doğru çıktı ve doğrudan doğruya Safran'a yöneldi.

"Keşifçi geldi mi?" diye sordu Safran, o yanında dururken.

"Evet, bu sefer kentin batı bölgesindeki otuz dördüncü ana su deposu. Yetmiş sekizinci su deposu, tamirati tamamlanmadığından kapatılmış."

"O zaman önümüzde uzun bir yol var. Sen de bizimle geliyorsun Francis. Sana ricamızı neden reddetmemen gerektiğini yolda anlatırım."

"Ama bütün bunları burada konuşamaz mıyız Safran? Nereye gidiyoruz?"

"Karanlıktan aydınlığa -sağlığımız için bir şeyler yapalım..."

Daha tümcesini bitirmeden, kararlı adımlarla yürümeye başladı ve sanki herkes yarışı başlatan bu işareti bekliyormuş gibi, o ana kadar sosyalist ülkelerdeki gıda maddeleri satılan dükkânların önünde bekleyen tüketicilerin gösterdiği disiplin örneğini sergileyen katılımcılar arasında berbat bir kargaşa meydana geldi. Körlerden birkaçı heyecanlı tören alayında önlerden bir yer kapabilmek için kafalarımızın üzerinden somon balıkları gibi kendilerini akıntıya attılar ve sanki çok yakın bir yerde yangın çıkmış gibi bu kadar büyük bir kalabalığa dar gelen geçidin üzerinde inanılmaz bir izdiham oluştu. Oysa sadece sevinçli bir bekleyişin neden olduğu neşeli bir heyecan söz konusuydu ve bu nedenle de her şeye rağmen nazik ve duyarlı olmak ön plandaydı. Kimseye sert davranılmaması ve kimsenin yolun sol tarafına

itilip kanala düşmemesi için herkes dikkat ediyordu. Her şeyden çok da, adeta bu kalabalığın yumuşak ve hareketli alt yapısını oluşturan çocuklara özen gösteriliyordu. Aniden oluşan bu huzursuzluğu, uzakta bulunan bir yiyecek stoğu ihtimali ile açıklayabiliyordum kendime.

Kısa bir süre sonra Safran, Niger ve ben kafilenin sonunda yeniden karşılaştık, açıklamalarına devam edebileceği için, reisin bu durumdan hoşnut olduğu açıktı. Uzun süre karanlıkta kalmaktan gözlerim ışığa karşı daha duyarlı bir hale gelmişti ve ben tesisin karışıklığını daha iyi seçebiliyordum. Örneğin, uzakta bizim atık su kanalının üç ayrı kola ayrıldığını şaşırarak gördüm. Bizim içinde bulunduğumuz kanala benzeyen üç tane kanal kim bilir nereye kadar uzanıyordu ve bunlar mutlaka ahtapotu anımsatan kollara ayrılıp başka kanallarla birleşerek bu yeraltı karmaşasını tamamlıyordu. Bu tımarhaneden tek başıma kurtulma planımın bir düş olduğunu ve bu kör kalabalığın yardımı olmadan bir daha gün ışığını göremeyeceğimi giderek daha iyi anlamaya başlamıştım.

Coşkulu kafilenin ardı sıra giderken Safran dikkatli bir biçimde "Şimdi sen niçin kör olduğumuzu düşünüyorsundur mutlaka, Francis" dedi. Sol tarafımda yürüyen Niger, öyküyü bilmesine rağmen kafasını öne eğmiş dikkatle dinliyordu. "Çok basit. Sürekli karanlıkta yaşadığımızdan, görme sinirlerimiz zamanla körelip tümüyle duyarlılığını yitirdiği için. İnsanlarla birlikte yaşamamak adına böyle bir kusura katlanmamızın nasıl mümkün olabileceğini düşünebilirsin. Ama içimizden her biri, vaktiyle onların konukseverliğini yaşamış. Benim sahibim sanat çevresinde estet denilince ilk akla gelen saygın bir ressamdı. Ben ve ikiz kardeşim onun evinin loş havasını tamamlayan birer canlı objeydik adeta. Bu sanatçının deriye ve mazoşist cinselliğe zaafı vardı, zayıf bedenlere de tapardı. Semiz birini seyretmek bile midesini bulandırırdu. Onun ideal beden ölçülerine uymamız için bize günlerce yemek vermediği olurdu. Her zamanki gibi eve kapatıldığımız onun uzun hafta sonu gezilerinden birinde sahibimiz bizim için bir kâse su koymayı bile ihmal ettiğinden, kardeşim susuzluktan öldü. Bir başka sefer Mısır'da tatil yapıyordu ve oradan esinlendiği tek şey tanrıça Bast'ın küpeli heykeliydi. O bu fikri öylesine olağanüstü buldu ki, hemen ertesi gün benim kulaklarımı delerek bu şeyleri taktı. O andan itibaren tırnaklarım küpelere takılıp kulak deliklerimi kanatmadan kulaklarımın arkasını kaşıyamadım. Ama ne olursa olsun, düzenlediği partilerin gözdesi olmuştum. Sanatçı, yaratma krizine girdiği, daha doğrusu basitçe ifade edecek olursam, aklını kaybettiği zamanlarda bu mesele iyice mide bulandırıcı olurdu. Yaratıcı esintiler yakalayıp keyifle tepkimi izlemek için bana zarar vermeye başladı. Bunu yaparken hep deri kostümünü giyer, deri maskesini takar ve deneylerinde daha önce elektrikli ocakta iyice ısıttığı bir et şişini kullanırdı. Böylesi bir olayın ardından bir gün yaralarım öylesine yandı ki, dayanılmaz acılar içinde uluyarak evin içinde koşup serinleyebileceğim bir yer aradım. Sonunda çaresizlikle tuvalete atlayıp tüm bedenimle baş aşağı suya daldım. O an için yanık ve kesik yaralarımın sızılarından kurtulmuştum, ama bir süre sonra su giderine sıkışıp kaldığımı farkına vardım. Ne öne ne de arkaya hareket edebiliyordum -ne yapacaktım? O an zayıflığım ilk kez bir avantaj oldu benim için. Paniğe kapılmayıp ön ayaklarımın da yardımı ile kaygan borudan geçebileceğimi hissettim. Yarı boğulmuş bir halde bir süre sonra nihayet ana boruya ulaştım ve biri sifonu çektiğinde de suyun itme gücüyle kanalizasyona postalanmış oldum. Burada, benzeri kaderi paylaşan acı çekmiş arkadaşlara rastladım. O günden beri de yukarıya çıkmadım."

O günden bu yana birkaç gram almıştır, diye geçirdim içimden. Hiç gülecek halde değildim. Gustav'ın koruyucu duvarlarının ardındaki dünyada nelerin olup bittiğini hep biliyordum zaten. İnsanların kendi aralarında yaşadıkları vahşeti, medyada ayrıntılı bir biçimde gösterdiklerinin, tüm bu pisliklere rağmen iyi bir yemek ve pahalı bir şarap eşliğinde bunları izlerken neredeyse dualar edip timsah gözyaşları dökseler de, hayvanlara her gün uygulanan soykırımdan, kimseyi ilgilendirmedeği gerekçesiyle söz etmediklerinin maalesef bilincindeydim. Saygın bir sözcük olan "yaratık" bile zamanla yozlaştırılmış ve bir küfür haline gelmişti.

Bu arada grup, kanalın kollara ayrıldığı noktaya varmıştı ve körler usta bir çeviklikle su birikintilerinin üzerinden çiftler çiftler atladılar. Bu kusursuz eylem son derece hızlı gerçekleştiğinden ve atlayanlar da hiç durmadan peş peşe atladıkları için, uzaktan bakıldığında sanki su yollarının üzerine kurulmuş aşağı yukarı hareket eden, üstelik sürekli renk değiştiren köprüler gibi görünüyordular. Dar açıyla birleşen iki su yolunun oluşturduğu köşe yolumuzun sonuydu, buraya geldiğimizde Safran ve Niger de yukarıya sıçrayıp havada yarasa gibi hareketler yapıp uçtular ve yırtıcı kuşların zarafetiyle diğer tarafa iniş yaptılar. Sıra bana geldiğinde, karşı tarafta, yine bir köşe yaparak başlayan yolla arada en az iki buçuk metrenin olduğunu birdenbire fark edince şaşkınlığıma bir de korku eklendi. Ayrıca ortalık gerçekten en basit sıçramaları bile zorlaştıracak kadar karanlıktı. Aynı zamanda sonuncu olmaktan da utanıyordum ve biraz duraksadıktan sonra benden öncekilerin yaptığını yaptım. Sonuç gerçek anlamda rezaletti. Çünkü ön ayaklarımla plana uygun bir biçimde karşı tarafa inerken, arka ayaklarım boşlukta kalmıştı. Panik içinde orayı burayı tekmelerken yanlışımı düzeltmeye çalışıyordum, tırnaklarımla yolun uzun kenarına tutunursam, bir an için bu eziyetli akrobasinin iyi bir sonla biteceğini zannettim. Ama taşın üzerindeki kaygan tabaka hesaplarımı altüst etti. Kaydım ve sıvının içine düştüm. Daldığım yerin hemen yanında havuz merdivenine benzeyen bir merdiven vardı, ben bataklıktan çıkan bir canavar gibi buradan yukarıya tırmanabildim. Filmlere konu olabilecek bu operasyonu kimsenin görmemiş olması büyük bir şanstı, yoksa o büyük Ninja Francis efsanesinde bir düzeltme yapmak gerekecekti.

Yürüyüş devam ediyordu, biz isimsiz yeni bir taş yolda sürünün peşinden koştuğumuz sırada, bir an Safran'ın suratını buruşturduğu duygusuna kapıldım. Hastalık derecesindeki titizliğim nedeniyle, o berbat kokan banyo suyundan kurtulmak için binlerce pirenin saldırısına uğramış gibi silkelendim. Sürekli durup deli gibi tüylerimi yalayarak dişlerimle küçük topakları ayıklamaya çalışıyordum. Bu sırada yuttuğum, adını bile söyleyemeyeceğim maddeler yüzünden midem sancıdan kıvranıyordu. Kendimi temizleme çabalarıma rağmen, yanımda yürüyenlere ayak uydurmaya çalışırken, Niger lafa karıştı.

"Biz türümüzün vicdanıyız, Francis" dedi cesurca. "Dahası da var, ısırap veren işkencelerden ve ölümden önceki son sığınak ve kurtuluşuz. Çünkü gerçek anlamda iyi yürekli olan bizleriz. Biliyor musun dostum, insanları şanslılar ve zavallılar olmak üzere ikiye ayıran eşitsizlik, hayvanları görmezlikten gelmiyor. Yine de derbilerdeki korkunç düşüşlerden sonra bacağından on iki kez ameliyat edilen safkan bir Arap atının ormanda her gün ekmek kavgası veren bir sincaba göre daha şanslı olup olmadığını düşünmeye değer doğrusu. Korkarım, acı çekme konusunda hepimiz eşitiz. Yaşamın bugüne kadar hep iyi yanlarını gördüğünden eminim, Francis. Ama çok azımız, kadife yastıklar üzerinde yatıp güneş gören kış bahçelerinde kendimizden geçerek pinekleyip kutu mamaların ideal birleşimi üzerine felsefe yapıyor. Safran'ın klozet yoluyla kaçışı büyük bir beceri gibi görünebilir, ama insanlar da şu sıra canlarını sıkı ve sayıları çoğalan sevgililerinden kurtulmak için bu yöntemi kullanıyorlar. Günümüzün pratik düşünen insanı için yeni doğan tüm yavruları küvette boğmak, oldukça mide bulandıran bir konu. Bu nedenle, ufaklıkları çabucak ve canlarını yakmadıklarını düşünerek tuvalete atıp sifonu çekiveriyorlar. Boruların içindeki kâbusa benzer yolculuktan sonra, bizim sayemizde yeni bir yaşama şansı elde ediyorlar -eğer daha önce boğulmadıysalar tabii ki. Ya da insan bizim türümüzden gösterişsiz, ama sadece deforme edildiği için olağandışılığı ile ilgi uyandıran bir tür yaratıyor, aynı soydaşlarımız olan zavallı sfenkslerde söz konusu olduğu gibi. İstenilen kalıba uymayan örnekleriyse döverek, yarı ölmüş bir halde çöp bidonuna atıyorlar. Ağır yaralı kurbanlardan bazıları, son güçleriyle o kötü kokulu tabutlarından kurtulmayı başarıp caddelerdeki kanalizasyon mazgallarının aralığından girip bize gelebiliyor. Bizler sürekli karanlıkta yaşadığımız için doğurganlığımızı yitirdik ve kendi çocuklarımızı doğuramıyoruz. Bu nedenle, kendi çocuğumuz gibi kabul ettiklerimizle ve katakomplarda tasasız bir yaşlılık dönemi geçirebilmek için hayvanlar üzerinde deneyler yapan laboratuvarlardan kaçan yaşlı kız ve erkek kardeşlerimizle daha

yakından ilgileniyoruz. En büyük tehlikeyi, inanılmaz bulgularını hemen resmi makamlara bildirecek olan kanal işçileri tarafından keşfedilmek oluşturuyor. Ve bu makam da bunun üzerine burada, aşağıda acımasız bir temizlik yapmak zorunda hissediyor kendini. Biz, insanların yok etmek için henüz etkili bir ilaç bulamadığı sıçanlarla besleniyoruz. Avlanmak oldukça tehlikeli ve bu canavarlar burada bir elleri yağda bir elleri balda yaşadıklarından, anormal büyüyüp güçlendikleri için zaman zaman kanlı olaylar söz konusu olabiliyor. Ama yine de, misyonumuzu yerine getirme konusunda hoşnut olabilirdik -şayet uzun zaman önce geçmişten gelen gölgeler ortaya çıkmasaydı..."

"Geçmişten gelen gölgeler mi?" Hayretle kalakaldım. Bütün bu konuşma zaten yeterince ürkütücüydü, yoksa bundan daha fazlası da mı vardı?

"Böyle de denebilir" dedi Safran makineli tüfek gibi. Sırtları kırlaşmış, sabırsızlık içinde kuyrukları havadaki sürü, önümüz sıra kıvrılarak sağ taraftaki dönemece girdi.

"Eskiden sadece tek bir gölge söz konusuydu. Ama günümüze etkileri olmasa, geçmiş bu kadar ilginç olmayabilirdi. Sanıyorum bizim aleme girdikten sonra garip bir şeyle karşılaştın, Francis."

"Suda yüzen bir ceset. Muhtemelen Avrupalı kısa tüy. Kafası boynundan koparılmış ve ortalıkta görünmüyor. Bedeninde çok sayıda, oldukça büyük ısırık izi vardı. Muhtemelen günlerce suda sürüklenmiş, bu da vücudunun bu denli şişmesine yol açmış olmalı. Herhalde öldürülmeden önce türüne özgü, saldırı ve savunma yöntemlerinin uygulandığı bir mücadele olmamış bu ve faili alışılmış ense ısırığına başvurmamış. Özet: Eylemin gerçekleştiği anda, kurban her türlü savunma yöntemini felce uğratan, dolayısıyla katilin işini kolaylaştıran bir şok hali yaşamış olsa gerek. Yoksa, vahşetin bu boyutu başka türlü açıklanamaz."

Bir adli tıp uzmanı bile önemli ipuçlarını bundan daha iyi açıklamazdı, diye düşündüm gururla. Yıldırım hızıyla yaptığım bu analizden Safran ve Niger de etkilenmiş görünüyordu ve bir süre adımlarını yavaşlattılar. Buna rağmen, otoritesinin kimse tarafından sarsılmasını istemediğinden, beynime duyduğu saygıyı açıkça ifade etmekten inatla kaçındı şef. Yüzünde ilgisiz bir ifade vardı.

"Buna benzer bir şey bizim de aklımıza geldi" dedi sert bir ses tonuyla ve esniyormuş numarası yaptı. "Ama bilemeyeceğin bir şey var, o da bunun bugüne kadar cenaze törenine katıldığımız on beşinci ya da yirminci ölü olduğu."

Korku, siyah bir matem tülü gibi üzerime iniverdi. Korkudan bir süre dengemi kaybettiğim için, düşeceğimi sandım. Yüce Tanrım, hangi canavar burada var gücüyle kasaplık için ustalık belgesi sınavını vermeye çalışıyordu? Sebep neydi? İşkence yapmaktan zevk almak mı? Açlık mı? Delilik mi?

"Yirminci ölü mü?" diye hayretle mırıldandım, çünkü içimde bir şey bu akıl almaz gerçeği kabul etmek istemiyordu.

"Belki de otuzuncu. Bir süre sonra parçalanmış kadvraları saymaktan vazgeçtik." Safran giderek güç göstermeyi bir tarafa bıraktı, yüzünden gerçekten üzgün olduğu belliydi. Yüz ifadesi, temkinli yürüyüşü, bu durumdan üzüntü duyduğunu, daha doğrusu acı çektiğini gösteriyordu.

Yaşama alanımızın özelliği, bizi zaman zaman atık sularda yüzmek zorunda bırakıyor. Gerçi şeytan kutsanmış sudan nasıl kaçınırsa, bizim cinsimizin de sudan aynı şekilde nefret ettiği söylenir, ama bu tüm cinsler için geçerli değildir ve birçok şey batıl inançlara dayanmaktadır ve sonuçta antrenman insanı usta yüzücü yapar. Her neyse, sulardaki operasyonlarımızda, son zamanlarda daha da sıkça, tanınmayacak hale gelmiş cesetlerle karşılaşırız. Ölümlerin yaralarında genellikle çam ağacı iğnelerine rastladığımızdan bu cinayetlerin şehir dışındaki ormanlarda işlendiğini düşünüyoruz. Oralarda doğrudan kanalizasyona akan bazı su yolları ve dereler var. Ayrıca çevredeki çiftliklerin lağımaları da buraya veriliyor. Bu noktada öldürülenlerin, çiftçi ailelerinin himayesinde yaşayan kız ve erkek kardeşlerimizin olabileceği düşünülebilir."

"Ve şimdi benim uzak diyarlara gidip katilin maskesini düşürmem gerekiyor yani," dedim biraz hırçın bir tavrıla.

"Böyle bir şey yapmak zorunda değilsin, sevgili Francis. Biz onun kim olduğunu biliyoruz."

"Siz onun kim olduğunu biliyor musunuz... Yüzünüzü cellat görsün, niçin harekete geçip onu yakalamıyorsunuz?..."

Sustum. Son cümleyi söylemesem daha iyi olacaktı. Zaman zaman gerçekten bir beysbol sopası kadar duyarsız olabiliyordum.

"Gözleriniz" diye kem küm ettim, "gözleriniz size dışarıda sorun yaratacaktır."

"Evet, bu gerçekten bir sorun," diyerek Safran yaptığım gafın Allah tan üzerinde durmadı. "Ama asıl onu bulmak daha büyük bir sorun. Çünkü o her yerde ve hiçbir yerde. Evet, işin aslına bakılacak olursa, o yok aslında: O bir efsane, geçmişten günümüze uzanan bir gölge..." Safran birdenbire durdu ve tüm dikkatini topladı. En ufak sesi algılamaya hazır, havaya dikilmiş kulaklarındaki parlak altın küpeleri sallandı; kafası hedefini arayan bir tankın dürbünü gibi sağa sola döndü, bıyıkları sanki bir böceğin aldığı bilgileri değerlendiren duyargaları gibi gayretle titredi. Sonra o kör, huzursuz bakışı atık su kanalındaki belli bir noktada çakıldı kaldı.

"Niger, Kara Şövalye'yi ona sen anlat" diye fısıldadı Kartâuser, söylediği zar zor duyuluyordu, dehşetli bir hamleyle baş aşağı çukura atladı. Ben şaşkınlıktan kurtulmaya çalışırken, o dişlerinin arasında çırpınan bir şeyle bu nahoş sıvıdan dışarı çıktı. Bir sıçanla mücadele halinde olduğu çok açıktı, bu şekilde onu kahvaltıda yemek üzere zapt etmeye çalışıyordu. Ben bugüne kadar körlerin hassas işitme duyuları üzerine inanılmaz öyküler dinlemişim, ama bu olay şüphesiz en başarılısıydı.

Bu olayın üzerinde fazla durmadan Niger yürüyüşüne devam etti, sanki kendisini izlememi istiyormuş gibiydi. Bu nedenle cesur balıkçıyı sevdiği şeyle baş başa bırakıp Niger'in peşine takıldım. Bu garip av sahnesini izlemek için elbette dayanamayıp birkaç kez daha arkama dönüp baktım. Ama ya avcının avı ya da avın avcıyı suya çekmeye uğraştığı sırada ortaya çıkan karmakarışık hareketlerden başka bir şey göremedim.

Bir zamanlar yeraltı dünyasında kötünün egemen olduğu bir dönem vardı, Francis." Niger gözlerini kapadı ve bir teleskop gibi boynunu öne doğru uzattı, sanki düşsel bir duvardan gelip geçmiş diyarlara gidiyormuş gibi. Anlatılması olanaksız olan şey, sanki onun iç dünyasında öldükten sonra yeniden dirilmiş gibiydi.

"Biz onun ne olduğunu bilmiyorduk, ama burada olduğundan emindik. Yani sanki o da bizim gibi karanlığın çocuğuydu ve her an köşeden deli gibi koşup çıkabilirdi. Sıçrayan bir şeytan hızıyla kopup geldiğinde, bizden birini yakalayıp saniyede kanlı bir et parçası haline getiriyordu. Normal olarak biz de paniğe kapılıp bilinçsizce kaçıyorduk. Ve eğer cesur biri kurbana yardım etmek isterse, o da aynı şekilde kaşla göz arasında kıymaya dönüştürülüyordu, öyle ki, gösterdiği cesareten geriye sadece birkaç koparılmış, hayalet tarafından parçalanmış kol ve bacak kalıyordu. Bunun ne olduğu kestirilemiyordu, bu bir canavarlık örneğiydi ve gözle görülür bir şekilde hepimizi yok edecek bir felakete dönüşüyordu. Tehlikeden kurtulma şansımız olmadığından, mücadeleyi ister istemez bırakıp duvar kenarından sıvışarak bizim artık var olmayacağımız günün doğuşunu izledik. Ama hayalet bu arada çok iyi ayarlanmış daire şeklindeki bir testerenin şaşmazlığı ile yok etme programını uyguluyor ve her zaman o alçakça sürpriz saldırılarına güveniyordu. Bazen duvarın üstündeki gizli bir delikte pusuya yatar, aniden aşağıdan geçen kız ve erkek kardeşlerimizin üzerine atlayıp onları vahşice öldürüyordu. Başka bir seferse kontrolden çıkmış bir biçerdöver makinesi gibi yan borunun içinden fırlayıp iki üç ısırlıkla bizden birini yok ediyordu. O zaman hep o korkunç çığlıkları duyduk; bu sesler kulağa, karanlık düş dünyalarının akıl almaz dehşetini ifade etmekten yoksun akıl hastalarının müstehcen haykırıışları gibi geliyordu. Ve biz korku uyandıran seslerin yankılarını duyuyorduk: Dişlerin

canlı ete girerken çıkardığı sesleri, kırılan kemiklerin çatırtılarını ve ağız şapırtısını, adice her şeyle alay eden o şapırtıyı."

Niger duraksadı, göz ucuyla onun donuk, ama buna rağmen sis bulutlarıyla çevrelenmiş fiyortlar gibi hoş görünen gözlerinde yaşların biriktiğini gördüm. Korku belleğine bir daha silinmemecesine kazanmış gibi görünüyordu ve şiddet olaylarına tanık olanların birçoğunda olduğu gibi, cehennem hep yeniden yaşanıyordu. Onu birkaç sözcükle teselli etmek istedim, ama biraz sonra bunun uygunsuz ve gereksiz olacağını düşündüm. Acısını paylaşmadığım birini teselli edemezdim.

Ansızın Safran arkadan gelip aramıza girdi, sırlıslıkladı ve ağzında benim o güne kadar gördüğüm en şişman ve en çirkin sıçanı taşıyordu. Açıkça söylemek gerekirse, o ana kadar bu sevimsiz çağdaşlarımızdan biriyle hiç tanışmamıştım, hele böylesine, ortam gereği bedeni normal hacminin iki katına ulaşmış olanıyla hiç. Çünkü Safran'ın dişlerinin arasında avını tutan bir köpek gibi taşıdığı çaylak, boy pos itibarıyla daha çok iyi beslenmiş bir tavşan kadardı. Avcıysa bu arada, ense bölgesinde birçok derin ısırık izi ile deforme olmuş ganimetini, sanki biraz önce marketin et reyonundan satın almış gibi bir doğallıkla taşıyordu.

"Ona deli Hugo'dan söz ettin mi?" dedi peltek peltek, çünkü ağzında tuttuğu avı, daha düzgün konuşmasını engelliyordu. Sıçanın açık, ölü gözleri benim böyle kötü bir grupta bulunmamı onaylamıyormuş gibi suçlayarak yan yan bana bakıyordu.

"Ben de tam bundan söz edecektim" dedi Niger hıçkırığını bastırmaya çalışırken, kafasını hızla sallayarak gözyaşlarını silkeledi.

"Hugo bu zorluklar içinde büyüdü. O bir Tiffany cinsiydi: İpek gibi samur kahverengisi, oldukça uzun ve hep dağınık olan tüyleri, yüksek ayar altından dökülmüş gibi görünen gözleri, gür tüylü kuyruğu, adaleli beden yapısı ve yuvarlak bir kafası vardı. Kanalizasyona gönderildiğinde acınacak bir haldeydi. Bu durum çok çabuk değişti, çünkü kısa bir süre sonra, onun bugüne kadar yetiştirdiğimiz çocukların sadece en güzeli değil, aynı zamanda garip bir biçimde giderek körleşmeyen tek çocuk olduğunun farkına vardık. Ama çok geçmeden onun davranış bozukluğu sorunları olduğu ortaya çıktı. Çocukça oyunları bile kaba saldırılara dönüşüyor, en samimi arkadaşları bu saldırılardan ciddi yaralar alıyordu. Büyüdükçe herkesle kavga etmeye başladı, onu yetiştirip büyüten annesiyle bile; onu da aynı şekilde ağır yaraladı. Bununla birlikte giderek kendini bizden soyutlayıp başına buyruk yaşamaya ve sadece yok yere kavga etmek için ortaya çıkmaya başladı. Günün birinde tabumuzu da hiçe sayıp bizden birini bir kavgada öldürdü. Bu günahından dolayı onu topluluktan atıp o andan itibaren ona sadece deli Hugo dedik. Tıpkı, korkunç hayalet de olduğu gibi o da çok ender görünen, ama hep tetikte gizlice bizi izleyen bir ruhun etkisine girmişti. Ama belirli bir zaman sonra, kendi sorunlarımızla fazlasıyla meşgul olduğumuzdan Hugo'yu unutmaya başladık. Evet, dışlanan Hugo ağızdan ağıza hakkında en inanılmaz öyküler anlatılan efsanevi biri haline geldi.

Günün birinde -halkımız canavarın terör saldırıları sonucu oldukça ağır kayıplar vermişti- yaptığımız bir av gezintisinde o güne kadar görmediğimiz bir kanal bölümüne girdik. Bu bölgenin içlerine doğru ilerledikçe ve aniden bir duvarın önünde durunca, buranın çıkmaz bir sokak olduğunu fark etmekte geciktiğimizi anladık. Tuzağa düşmüştük bile. Çünkü aynı anda hayaletin o iğrenç homurtularını duyduk, yol boyunca bizi takip etmiş olmalıydı. Bu arada o arkamızda durup tek çıkış yolunu da kapamıştı. Sadece orada duruyor, etlerimizi ve kemiklerimizi kanlı bir püreye çevirmek için sabırla bekliyordu. Görme duyusunu yitirmemiş gençlerimizin anlattıklarından nihayet onun kişiliğinin sırrını çözebildik."

"Delirmiş bir insandı, öyle değil mi?" diye bilgiçlik yaptım.

Safran, kokuşmuş sıçanı ağzından düşürdü ve sağ ayağıyla güçlü bir tekme atarak duvardan düşen bir taşın oluşturduğu deliğe fırlattı.

"Yanılıyorsun. Bir köpekti!" dedi ve aniden kafasını kaldırıp yeni bir hayvan izi hissediyormuş gibi yoğun bir biçimde koklamaya başladı. Ben Niger'in anlattıklarına öylesine dalmıştım ki, ancak o anda oldukça uzakta bulunan yıkık duvarın üstünden çıkan ve bir

UFO'nun parlak, göz kamaştıran aydınlık inişini anımsatan muazzam bir ışığın farkına vardım. Hayretten hayrete düşüyordum. Biz normal huzurlu yürüyüşümüze devam ederken, önümüzde duran av, fırlayıp her şeyi kurtaracağı düşünülen ışığa doğru hareket etti.

"Evet, bu lanet olası bir köpekti, dev gibi siyah bir danua" diye devam etti Niger. Normal koşullarda -bu ne demekse- bize acıması gerekirdi, çünkü o da bizim gibi sadece açlığını gidermeye çalışan dışlanmış bir yaratıktı. Ve o da aynı bizim gibi, kendisine uşak rolünü uygun gören insanlar topluluğuna bu acınacak yaşamı tercih etmişti. Ama söylediğim gibi, dayanışma böyle bir durumda düşünülebilecek en yanlış şeydi. Bu köpek bizim düşmanımızdı ve canavarın birkaç saniye içinde hepimizi parçalayacağı hiç şüphe götürmeyecek kadar kesindi. Bize doğru birkaç adım attı, biz korkarak geri çekildik. Ama hemen bunun ardından ağlamaklı bir uluma sesi duyduk. Hiç şüphesiz bu ses ondan geliyordu, bizlerden birinden çıkmayacak kadar köpekçeydi. Her şeyin nasıl olup bittiğini hemen gözleri görenlere anlattırdık. Deli Hugo aniden karanlıktan çıkagelmiş ve uçan bir vampir gibi köpeğin boynuna yapışmıştı. Bizi o süre içinde izlemiş ve gerçekten tehlikede olduğumuzu anladığında saldırmış olmalıydı. Dayanılmaz acılara rağmen, kafasını ne kadar sağa sola sallasa da, Hugo boynunu kesinlikle bırakmadığından, köpeğin yapabileceği hiçbir şey yoktu aslında. Sonunda deli, dişlerini diğer delinin yemek borusuna kadar geçirdi, o da yere düşüp acı içinde kıvranmaya başladı. Açıkçası biz de Hugo'nun onu iyice sıkıştırıp aynı bizim daha önce maruz kaldığımız acımasız işkencelerle onu alçakça öldürmesi için dua ediyorduk. Öldürücü darbeyi almadan önce, o da korkunun, gerçek ölüm korkusunun ne anlama geldiğini hissetmeliydi. Ama bunun yerine oldukça garip bir şey oldu. Bu genellikle kafa yapısının uyduğu ya da frekansların tuttuğu söylenen durumdan kaynaklanıyor olmalıydı. Köpek sanki hırıltılarıyla aman diliyordu, Hugo kötü bir kene gibi can damarına yapıştığından, çoktan pes etmişti; en ufak savunma hareketi onu idam sehпасına gönderebilirdi. Ejderha nihayet kendine uygun bir şövalye bulmuştu. O an bakışları buluştu. Bu bakışma, kazanan ve kaybeden arasındaki alışılmış nefret bakışından farklıydı. Birbirini bulmanın, diğerinin neden olduğu dehşet verici olayları onaylamanın yarattığı bir duygu seliydi bu, kendi varlığının, karşısındakinin yüzünde mükemmel bir biçimde yansıması, iki tür deliliğin daha canavarca, ama tek bir delilikte buluşmasıydı. Evet, deli Hugo belirsiz bir nedenle bizi korumuş ve bizi, kökümüzü kurutacak bir beladan kurtarmıştı. Bu olayla birlikte Hugo, hiç şüphesiz bizimle olan psikolojik bağlarını sonsuza dek koparmış, şeytanla bir tür anlaşma imzalamıştı aslında. Ağır yaralarına rağmen ayağa kalkan ve kendisini alt edene hipnotize edilmiş gibi bakan danuayı serbest bıraktı. Sonra Hugo, ejderhasına binip günbatımına doğru atıyla giden bir kovboy gibi oradan hızla uzaklaştı. O günden sonra onları hiç görmedik. Ama onlar efsanelerimizde yaşamaya devam ettiler." (7)

"Bu ikiliyi bir daha görmedik, ama zaman zaman haklarında dehşet verici şeyler duyduk." Safran durdu, düşüncelere dalarak ön ayaklarını yaladı ve onları kafasına doğru çekti. O da bu dönemi korkuyla anımsıyor gibiydi.

"Bu cinayetlerden onların mı sorumlu olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordum, çok ayrıntılı bir yanıt almak istemediğim halde. Çünkü deli bir köpek ile daha deli bir Hugo'nun bir dizi cinayet işlemiş olmalarına ilişkin varsayımda ne yanlış olabilirdi ki. Son dakikalarda duyduğum en inanılmaz şeylerden sonra, yedi cücelerin de var olduğuna inanabilirdim bu arada.

"Dışardan çok az haber alıyoruz." Safran yürümeye devam etti, Niger ve ben de onu, diğerlerinin giderek toplanmaya başladığı, güçlü ışığın bulunduğu yere doğru izlemeye başladık.

"Hugo'nun kara yağız katil atıyla birlikte kanalizasyonu sonsuza dek terk ettiğini ve çevredeki ormanlarda huzuru kaçırdığı söyleniyor. Az sayıda olsa da, bir o kadar olay yaratan kavgalarında sürekli bu deli danuanın üzerinde görüldüğünden, ona Kara Şövalye deniliyor. Köpeğin üzerinde tıpkı ata binen bir insan gibi dimdik oturduğu ve onları her görende, bu

manzaranın mistik duygular uyandırdığı söyleniyor. Onlar her şeyden önce birer münzevi, bu nedenle insanların koruması altında güzel bir yaşam sürenlere zulmetmeleri oldukça mantıklı. Dışlanmış olarak yaşamaları ve yalnızlık onları iyice vahşileştirdi ve onlar artık sadece nefret ve kin duygularıyla öldürüyorlar -elbette iyice delirmiş olduklarını bir yana bırakırsak."

"Teorik olarak vahşetin bu korkunç boyutu, tek bir kişi olasılığını az çok olanaksız kılıyor" diye bir saptamada bulundum. "Ama neye dayanarak katillerin bu ikisi olduğundan bu kadar eminsiniz?"

"Hayvanlar aleminde böylesine büyük bir pislikten, başka hiç kimsenin sorumlu olamayacağını düşünüyoruz sadece. Ayrıca olaylar, bizlerin geçmişte karşılaştığımız bazı izleri taşıyor."

"Güzel. Peki, ben Rosalinde'nin yanında Hugo'ya tam iş üzerindeyken rastlarsam ne yapacağım? Onlara kelepçe takıp karakola mı götüreceğim?"

"Sadece buraya dön ve bize nerede olduklarına dair bilgi ver. Geri kalanını biz hallederiz. Bizim şimdiki durumumuz eskisinden çok farklı. Biz şimdi, o zamankinden sayı olarak çok daha fazlayız ve daha çok avlanma deneyimimiz var. Ama önce cesareti olan akıllı biri gelip onların kesin olarak bulundukları yeri saptamalı. Biz onların gitmesine izin vermekle büyük bir hata yaptık. Bu bir sorumsuzluktu. Şimdi dışarıda, filmlerde seri cinayet işleyen psikopatlar gibi öfke saçıp halkı kırıp geçiriyorlar. Kara Şövalye'yi bulmak zorundasın Francis, çünkü o bizim türümüzün yüz karası, daha doğrusu hemen dağlanması gereken iltihaplı bir yara."

İyi söyledin, aslanım! Ama bu herif bunu yapacağımı nasıl düşünüyordu? Ne Kızılderililer gibi iz sürmeyi biliyordum ne de düşmanı gözetleyen uydularla bir ilgim vardı. Doğruyu söylemem gerekirse, bu doğal durumu bozulmamış bölgeyi sadece televizyondaki "Leder strumpf" (Deri Çorap) dizisinden tanıyordum, bu durumu daha da zorlaştırıyordu. Elbette çalılık ve ağaç arasında ne fark olduğunu biliyordum, ama sadece ağaçlardan ve çalılıklardan oluşan bir ormanı düşündükçe kendimi hem Hansel hem de Gretel gibi hissediyordum. Ayrıca tüm bu cinayetlerin özellikle bu iki deli tarafından işlendiğini kim söylüyordu ki? Tamam, ölümlerin gördüğü muamele, gerçekten bazı noktalarda tarif edilen katil profiline uyuyordu. Ama sonuçta, bu dünyada ikisinin dışında başka deliler de vardı; eğer benim gibi düzenli gazete okusalar, dünyanın biricik tımarhane olduğu sonucuna rahatlıkla varırlardı. Bu ve benzeri düşüncelerle bana dâhiyane gelen bir çözüme ulaştım. Körlere dedektiflik yaparak yardım edeceğimi söyleyecektim, ama aslında serbest bırakıldıktan sonra derhal en yakındaki polis imdat alarmına koşup o lanet olası zili sonuna kadar çalacaktım, ta ki bir bölük polis gelip beni kırımındaki dövmeden teşhis ederek sevgili Gustav'ıma geri götürene kadar. Biliyorum çok ayıp, ama Francesca'yı bile özledim.

Söz verme ve bunun gibi şeylerin gündemde olmaması beni rahatlatmıştı. Uyanık gruba yaklaştıkça bana eşlik edenler daha da suskunlaştılar. Yavaşça, yakından bildiğim bir ruh haline bulunuyorlardı. Gözkapakları düştü, kafaları yumuşak bir ovalikte sivrilmiş, postları yoğun bir şampuan bakımıyla değerli kadife gibi olmuştu. Yol gösterilerimin tüm bu sevimli görünüme sahip hali asla şefkatle okşanma beklentisinden kaynaklanmıyordu. Hayır, sanki transa geçmiş ruh hallerindeki ani değişimin nedeni, türümüzün hazin bir şekilde tükenmemesini kendisine borçlu olduğumuz bir şeyden duyulan sevinçti: Yani güneş ışığından! Ama Safran, sürekli karanlıkta yaşadıkları için kör olduklarından bahsetmemiş miydi? Burada bir açıklama gerekiyordu.

İnsan elinden çıkmış kraterin ortasında dip dibe hareketsiz bir halde duran ve öğleden önce güneşinin göz kamaştıran ışınlarını içlerine çeken diğerleriyle buluştuk. Hepsisi gözlerini kapatmıştı ve büyülenmiş gibi her zamankinden dalgın görünüyordu. Karanlıkta geçen saatlerden sonra nihayet başımın üzerinde ışık saçan gökyüzünü ve postumda huzur veren sıcaklığı hissettiğimden, birden içim büyük bir mutlulukla doldu. Daha sonra öğrendiğime göre, bir mahallenin atık suyunun çeşitli yan kanallara yönlendirilip ana depoda toplandığı

şantiyeye kadar gelmiştik. Bulunduğumuz yer, esasında yuvarlak betondan dökülmüş, çapı oldukça büyük, baş döndüren derinlikte bir kuyu idi. İnşaat gereçleri, kaynak yapmak için gaz tüpleri ve her çeşit demir ve ahşap malzeme her tarafa dağılmıştı; işçiler o sırada kahvaltı molalarını vermişlerdi. Güneş tam uçurumun tepesindeydi ve en güzel ışınlarını yayıyordu. Karanlık cinlerinin bile gün ışığı denilen ve hayati önem taşıyan iksirden vazgeçemediklerini, kör halkın günde bir kere, açık şantiye sahasında kimsenin bulunmadığı sırada güneş enerjisi depolamak için buraya geldiklerini Safran bana ayinden sonra anlattı. Böylelikle kız ve erkek kardeşlerin yeraltında raşitizmden ne şekilde korundukları bilmececi de açıklığa kavuşmuş oldu.

Tabii ki güneşte çamur banyosu yapmakla ilgili olarak biz sıradan ölümlülerle aralarında bazı çarpıcı farklar vardı. Körlerin gözlerini güneşlenirken kapatmaları, herhalde onların cansız göz sinirlerinin ışıkla en ufak bir temasta korkunç sancılar vererek çatlayabileceğı olasılığından kaynaklanıyordu. Ayrıca biz görenlerde yerde yuvarlanıp sürtünerek gerçekteşen D vitamini teminini, onlar şenlikli, daha doğrusu dini bir ayin haline getirmişlerdi. Safran, Niger ve ben, yukarıdan bakınca buğulu bir Patchwork etkisi uyandıran, kendinden geçmiş varlıkların arasına itiş kakış girdikten sonra garip bir şey oldu. Sanki bir işaret bekliyorlarmış gibi yeniden o tiz "Aaaaayyyyy" sesi çıkarıldı, önce kısık sonra gittikçe yüksek sesle, en nihayetinde de senfonik bir kasırgadaki gibi doruğa çıkarak. Huzur veren çığlığın zirvesinde ön ayaklarını havaya kaldırıyor, arka ayakları üzerine dikiliyor, yaltaklanan köpekler gibi tüm gövdelerini yukarıya doğru uzatıyorlardı. Sonra hepsi aynı anda gözlerini açıyordu. Gözlerinin ağ tabakalarında tıpkı bir asit damlası etkisi uyandıran parlak ışık, batan iğne gibi acı vererek teker teker gözlerle giriyordu, etkileyici "Aaaaayyyyy" sesi doğal ve insanın yüreğine işleyen bir ezgiye sahipti. Ancak şimdi, bir bütün halinde bu çığlığın anlamını kavramıştım. Yarasalar yankı olgusu ile nasıl özdeşleşmişse, Safran ve milleti de sancı fenomeniyle öyle özdeşleşmişti. Erken yaşlardan beri şiddete maruz kalmışlardı; çocukken yaşadıkları en basit deneyimler bile yaşama sevinci yerine acı ve ümitsizlikle ilgiliydi. Sonrasında bu kanalizasyonda paylarına düşense ümitle bekledikleri eziyetten kurtuluş değil, ağır koşullardaki üzüntü dolu bir yaşam olmuştu. Bir sürü sıkıntı ve çok büyük tehlikeler arasında yiyeceklerini bulmak, pislik, hastalık, sakatlık ve sürekli karanlığa da katlanmak zorundaydılar. Söзде canavar, onlara yeniden ölüm korkusu ve acının ne olduğunu öğretmişti. Böylece tüm varoluşları bitmek bilmeyen bir acı ile karışmıştı ve acı yavaş yavaş onların duygu dünyalarının bir parçası olmuş, hatta sonunda rutinselleşmiş bir zorunluluk halini almıştı. Her gün postlarına vazgeçilmez güneş ışığıyla bakım yapmak için buna benzer geçitlere geliyorlardı... Ama zorunluluk ve ruhi sarsıntılar burada inanılmaz ölçüde iç içe geçmiş ve sonunda grotesk bir merasime dönüşmüştü. Anlaşıldığı kadarıyla, en güzel yerlerini, yaralı gözlerini açığa çıkararak ve acı tanrısını bu şekilde merhamete getirmeye çalışarak ona bir kurban veriyorlardı. Bu arada, acısız bir yaşam onlar için düşünölemeyecek bir şey olduğundan isteyerek kendilerine işkence ettiriyorlardı.

Hugo&Co. hikayesiyle benimle dalga geçmiş olabilecekleri düşüncesi bir an aklımdan hızla geçti. Bu cinayetler onların acı ayinlerinin doruğunu oluşturduğuna göre belki de cinayetleri kendileri işliyorlardı. Benim, şüpheyi gerçekte failer üzerine çekmemem için, dışarıdaki türdeşlerime Kara şövalye Masalı'nı anlatmam gerekiyordu. Herkesin, iyi yürekli grubunun içinde bir şövalyeler birliğinin olduğunu görmesi gerekiyordu, yoksa şiddet olaylarına karışan ve bu arada kötölükte sınır tanımayıp kendilerinden birini de öldürebilen bir sürü deliyi değil. Gerçekçi olmak gerekirse, küçük Sherlock'un kimsenin uğramadığı bir yerde iki canavarın izini arayıp bulması düşüncesinde komik bir yan vardı - ama aynı zamanda lăđım dostları için de son derece iyi bir reklamdı.

Üzerimdeki ruh hali her türlü kesin düşüncüyü olanaksız hale getirdiğinden, bu tahminime rağmen tüm şüphelerimi şimdilik bir kenara bıraktım. Evet, şimdi ben de kutsal atmosferin ve gözyaşlarıyla müzikal bir uygunluk gösteren acının şarkısının etkisi altında kalmıştım. Ben de

arka ayaklarımın üzerine dikildim, yukarı doğru uzanıp kendimden geçerek ön ayaklarım havada, gözyaşlarına boğulmuş bir sesle, titreyerek "Aaaaayyyy! Aaaaayyyy! Aaaaayyyy!" diye bağırdım.

On dakika kadar süren garip sahneye, ilk inşaat işçisinin yaklaşmasıyla çabucak son verilmesinden sonra, grup kanalizasyona geri dönerek benim şaşkınlığım arasında dağıldı. Tıpkı, pazar günü ayinine katılanların vaaz dinledikten sonra yaptıkları gibi her biri bir tarafa hızla dağıldı. Ancak Safran ve Niger beni deliğe gizlenmiş farenin yanına götürdüklerinde, kahvaltı saatinin başlamış olduğunu ve her birinin yiyecek bir şey aramaya koyulduğunu anladım. İtiraf etmem gerekirse, fare eti bizim damağımız için çok lezzetli bir yemek değildir, biz üçümüz yine de zengin menüyü keyifle ağızımızı şapırdatarak silip süpürdük. Şiddetli açlığım geçer geçmez, kendimi yine, Gustav'a ve onun neredeyse sevecen denebilecek kadar büyük bir incelikle mama kutusunu açışına karşı duyduğum yeni özlem duygularının hücumuna uğramış buldum. Âhh, ah, konserve açacağının sesi kulaklarımda çok bildik bir çocuk şarkısı gibi çınladı. Garip, ama özellikle insan denen damak zevkinden yoksun şu canlılar, genelde bizim beslenmemizden çok iyi anlıyorlar. Niçin hiç surat asmaksızın en kötüsünden hazır yiyeceklerle kelimenin tam anlamıyla kendilerini kandırdıklarını anlamak zor. En azından ziyafet bana yemek sanatıyla ilgili ufkumu genişletme fırsatını vermişti. Daha sonra beni görevlendiren körler, birçok kola ayrılan şaşırtıcı sayıda karışık bir boru sisteminden geçerek bana yol gösterdiler. Bu yedi başlı ejderhanın içinde en ufak bir gün ışığının bile içeriye sızma şansı olmadığından, gözlerimin görmesine rağmen zifiri karanlıkta onlar gibi tutsak edilmişim. Ben de yolda nihayet, beni yeraltına postalayan olaylardan bahsedecek fırsatı buldum. İkiyüzlü ben, tabii ki bolluk günlerine ve konserve açan sahibime dönüşümün olanaksız olduğuna dair güvence verdim. Sonunda yolculuğumuz bir vahiy gibi çarpıcı gün ışığının vurduğu kanal deliğinde son buldu. Safran ve Niger burada durdular, yüzlerinde düşünceli bir ifade vardı.

"Bir daha birbirimizi görüp göremeyeceğimiz belli değil, sevgili Francis" dedi drenaj hükümdarı. Bu esnada üzüntüsü yüzünden okunuyordu. Oysa onun güçlü kuvvetli yaveri, duygularını belli etmemek için kafasını çevirmişti. Belki o da bir ölçüde vedalaşmanın hüznünü yaşıyordu, ama aynı zamanda Rodos konusunda beni affedemiyor gibi görünüyordu.

"Bazen tek bir karşılaşma bile tüm bir yaşamı değiştirmeye yeter. Biz senden kendini değiştirmeni istemiyoruz. Biz sadece, senin görüş alanından çıktığımız andan itibaren bizi hatırlamaya devam etmeni istiyoruz. Burada yeraltında sadece durmadan iltihap toplayan dünyanın akıntısının hüküm sürmediğini, gözle görülmeyen iyi yürekli bir kalabalığın, ölüme mahkûm kız ve erkek kardeşlere yeni bir yaşam sunduklarını düşün hep. Orada dışarıda, kimsenin sana karşılığında ücret ödemeyeceği zor bir işi çözmek zorundasın. Ne de olsa türdeşlerinin soyunun köylerde varlığını sürdürmesi, senin bu görevin üstesinden gelmene bağlı. Çünkü deli Hugo ile canavar ruhlu köpeği katliam eylemlerini sürdürürlerse, salgın bir hastalıktan daha da kötü sonuçlar ortaya çıkabilir. Biz, dışarıdakilere yarı ölü hayaletler gibi görünmek istiyor olsak bile, bizim için yaşam her şeyden kutsal. Gençler, sağlıklı ve dertsiz olanlar için, yaşam dünyanın en doğal olgusu, buna rağmen her gün ölümle karşı karşıya olanlar içinse çok sıra dışı bir durum. Biz bu sıra dışı durumlar için mücadele ediyoruz ve sevgili dostumuzun da bizimle bu mücadeleye katılacağını ümit ediyoruz."

O bu uyarıcı sözleri söylerken, Safran kuşkulu kuşkulu başını öyle eğmişti ki, dışarıdan kanala giren güneş ışığı doğruca sağ küpesine vuruyordu. Kor gibi pırıltılar saçan altın, gözümü kamaştıran ve beni büyümlü bir dalgınlığa iten bir ışık yansıtıyordu. Gözlerimin gerçek pozisyonunu görmediğinden, bunu kasten yaptığını zannetmiyordum. Ama diğer yandan, burada, her tür içgüdüsel yetiden mahrum, tıka basa doymuş, sadece koltukta oturup osurup duranlar yoktu karşımda. Böylesi ıssız bir yerde günbegün sıra dışı durumlarla baş etmek zorunda kalan kişi, sıra dışı yöntemleri kullanmayı da bilirdi mutlaka. Ne olursa olsun,

etkileyici bir aldatmacayla dedektiflik misyonunu üstlenmemi sağlayan uygulama küçümsenmeyecek bir kurnazlık belirtisi idi.

Bunun üzerine Kirli Goliath bana doğru eğilip burnunu benimkine sürterek bana kardeş öpücüğü verdi. Bizimki gibi böylesine yalnız gezen bir tür için bu içten davranış biçimi, güven duygusunun ve dostluğun kesin bir işaretiydi ve teşbih yerindeyse, insanların kredi kartlarını birbirine ödünç vermesi gibi bir anlam taşıyordu.

"Kör halkı hayal kırıklığına uğratmamak için büyük çaba göstereceğim, Safran," diye söz verdim. "Eğer dâhi dedektif günün birinde Dışkı-Venediği'nde kafası kopmuş halde kıyıya vuracak olursa, Hugo ve köpeğin yasal olmayan yollardan hapishanede yatmaktan kurtulduklarını anlarsınız. Tanrı sizi korusun!"

Arkamı döndüm, delikten çıkmak istediğim anda bir pati hafifçe sırtıma dokundu. Bunun üzerine tekrar arkaya baktım ve o anda Niger'in parlayan beyaz gözlerini gördüm. Bana, o son veda anında her şeye rağmen birkaç gönül alıcı söz söylemek için kendini zorladığı, yüzündeki pişman ifadeden anlaşılıyordu. Ama onun onuru zedelenmeden önce ben atik davranıp burnumu onunkine sürttüm. Bu sevecenliğime karşılık verdiğini gördüğüm anda birden koşulların ne denli kurbanı olduğumuzun bilincine vardım. Bir başka çevrede, başka somut durumlar içinde karşılaşmamız tamamen farklı gelişebilirdi, evet belki de biz bir çift olurduk. Bir başka zamanda, bir başka dünyada, Niger, diye içimden geçirdim. Her şey başka türlü olabilirdi... Ben hâlâ bu katlanılması zor üzüntüyü atlatmaya uğraşırken, birden Niger'i, Safran'ı ve bütün diğer körleri, çok yakında gerçekten göreceğimi sarsılmaz bir kesinlikle anladım -ama bir başka zamanda, bir başka dünyada...

Dördüncü Bölüm

Yeni bir yaşam, ikinci bir yaşam! Eski, tüketilmiş, her şeyin ters gittiği yaşamı geride bırakıp tamamen yenisine başlamak: Böyle büyük bir şansa sahip olmayı kim düşlemez. Gerçekte, kanaldan geçerek özgürlüğe doğru yol aldığım da bu yanılsamaya ben de yenik düşmüştüm. Kendimi içinde bulduğum sahnenin eşsiz doğal zarafeti, yeniden başlamanın yol açtığı duygusal coşkuyu pekiştiriyordu. Kanal çıkışı, üzerine bir dişbudak ağacının doğal bir köprü oluşturacak şekilde devrildiği, romantik şırıltılarla akan bir derenin hemen yanındaki küçük bir tepenin eteğine çıkıyordu. Dere tembel bir yılan gibi insanın soluğunu kesen güzel bir ormanın içinden kıvrılarak akıyordu. Bir gün önceki gecenin fırtınası birden, sadece ürpertici bir kâbusmuş gibi geldi, çünkü güneş, yoğun çiçeklerin bulunduğu bitki örtüsüne öyle bir parlaklıkla ışık saçıyordu ki, sanki bu arada güneşin iyi bir bakımdan geçirildiğini sanırdınız. Yağan yağmurun nemi, tomurcuklanmış ağaç dallarında tüllerle dans eden, nefes kadar hafif buğulu bulutlar oluşturmıştı. Çok sayıda kelebek ve arı, düğünlerdeki konfetiler gibi sevinçle oradan oraya uçuşuyordu; sığırcık kuşları ve bülbüller bir ötme yarışına girmişti, sanki bir albüm çıkarmak için sözleşme yapacaklardı da buna hazırlanıyorlardı.

Uyuşuk bir halde ışıktan, klorofilden ve baş döndürücü temiz havadan oluşmuş bu denize sendeleyerek daldım, gerçekten yeniden doğduğum duygusuyla dilim tutulmuştu. Geçen bütün bir yıl içinde başıma gelmeyen her türlü heyecanın geçen saatler içinde başıma gelmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Yeşil cennete ayak basmamla birlikte şimdi sadece fiziksel tehlikeleri, mide bulandıran cinayet masallarını değil, aynı zamanda renksiz geçmişimi de arkamda bırakmış görünüyordum. Artık Gustav'ın yumuşak köşesine geri dönmek, libidomu fındık ezmesi yaptırmak için büyük bir gereksinim duymuyordum. Diğer yandan verdiğim sözü tutmaya ve her ikisini de iki gözü kör adalete teslim etmeden önce, kronik açlık çeken bir danua ile benim türümden Nosferatu cazibesine sahip birine, yasal haklarını okumak için içimde büyük bir heves kalmamıştı. Hayır, benim geleceğim, Francis'in ikinci yaşamı, şu mutlu an gibi olmalıydı: Aydınlık, doğayla iç içe ve tasasız.

Derenin karşı tarafında, tomurcukları tamamen açılmış genç bir ağaç dikkatimi çekti. Çan şeklindeki gül kırmızısı çiçekleri, salt yaşam sevinci sinyalleri yayıyordu etrafa, ağaçların ince dalları ılık rüzgârda yakarış halindeki melekler gibi sallanıyordu. Kanalizasyonun sularında istemeden de olsa aşırı miktarda sıvı aldığım da, yeniden dünyaya gelmiş doğa dostu olarak, şu değerli el değmemiş doğaya karşı görevimi yerine getirmek ve varlığını sürdürmesini biyolojik açıdan zararsız gübrelerle güvence altına almak için dayanılmaz bir istek duyuyordum içimde. Yosun kaplı dişbudak ağacının üzerinden derenin karşı tarafına geçtim ve yüzyıllık yaşlı ağacın dışarıda kalmış köklerinin üzerinden sulama yerine gitmek için acele ettim. Nihayet istediğim yere geldiğimde, sevinçli ruh halimin de etkisiyle sidik torbam adamakıllı boşaldı -ağaç patladı.

Önce bunun, görsel bir yanılgı, sonra bir doğa mucizesi ve en sonunda da Safranla Niger'in herkesi eğlendirmek için yaptıkları bir hokus pokus numarası olduğunu sandım. Ağacın kol kalınlığındaki gövdesinin orta bölümünün binlerce kıymığa nasıl ayrıldığını gördüm. Dal demeti kırılıp yan yatarak suda süzüldü ve arkada daha çok ince bir ağaç kütüğü bıraktı. Olağanüstü, o güzelim ağaç adeta çatlamıştı, sanki çalar saatin çalınmasıyla yarıda kesilen bir düş gibi. Bir salise geçmişti ki, odunun parçalanma sesinin hemen yanımdan, patlamanın gürültüsünün ise uzaktan geldiğini anımsadım. Soluğumu kesen bir şüpheye kapıldım...

Kafamı o tarafa çevirip korkuyla etrafıma bakındım. Birdenbire devasa büyüklükteki tarih öncesi kertenkelelerden ve gizli örgüt mensubu Kelt rahiplerinden geçilmeyen el değmemiş doğada şip şak fotoğraflar gibi bir dizi görüntüyü hızlı bir sırayla kaydettim. Yoksa her şey

yorgunluk ve stresin yol açtığı bir serap mıydı? Ama burnumun dibindeki ağaç gerçekten patlamıştı, buna yemin edebilirdim. Ya da gün ortasında böylesi olanaksız bir hokkabazlık numarasıyla alaya alınıyorsa, Allah vergisi aklımı çarçabuk kaybetmiştim demekti. Buna rağmen hummalı bir heyecanla akılcı bir açıklama bulmaya devam ettim -ta ki buluncaya kadar sürdü bu.

Kötünün sığınağı, çamurlu bir su birikintisinin arkasında belli bir mesafede yükseliyordu. Sığınak, fundalığın arka plandaki ışık-gölge oyunlarının vurduğu rengârenk örtüyle tam bir uyum oluştuyordu, yine de normalde orta karar bir görme duyusuna sahip birisi için bile gayet iyi fark edilebilir konumdaydı. Hemen gözüme çarpmamış olması, doğaüstü bir şey olacağına kesin gözüyle bakan bozuk sinirlerimle ilgiliydi. Bulduğum şey sadece bildiğimiz, klasik bir av gözetleme kulübesinden başka bir şey değildi. Görünüşte söz konusu avı gözetlemeye yarayan bir kulenin bulunduğu yükseklikte bir av evi, ama gerçekte boş zamanlarını cinayet işleyerek geçirenlerin ortak bir sığınağı. Bu tepedeki av evinde, beni bir dürbünle büyük bir ilgiyle göz hapsinde tutan uzun boylu biri vardı. Uğursuz gölgeler onu sarmalıyordu, bu gölgeliğin arasından dürbün merceklelerinin yansıması, bir kurdun gecenin karanlığında kor gibi parlayan gözlerini anımsatıyordu. Eğer hafif bir ışık yansıması dikkatimi çekmemiş olsaydı, adamı yine de görmemiş olacaktım. Kısa süreli ışık parlaması, gözcünün diğer elindeki, bu mesafeden anlayabildiğim kadarıyla, sıra dışı özel bir imalat olan tüfeğin namlusundan geliyordu. Geleneksel tarzda yapılmış ahşap saptan, tamamen bir tüfeğin şekline uyum sağlayan tek bir metal yay nedeniyle vazgeçilmişti. Buna, mat gümüş parlaklığa sahip ve bir kurşuna benzeyen namlu dayanmıştı. Böylesi ağır bir aletle tam nişan alabilmek için şampiyon bir atıcı olmak gerekirdi. Ürkütücü "otlak bakıcısı", kırmızı siyah kareli oduncu gömleği ve ona uygun indirilip kaldırılan kürk kulaklığı olan yün başlığı ile, daha çok bağlı bulunduğu avcılar derneğinin Kuzey Amerikan giyim tarzına uyuyordu. Açılmış gözlerimi ona diktiğimden, temizleme görevini yeniden yerine getirmek için, şimdi dürbünü çevik bir hareketle bir tarafa bıraktı, demir silahı yeniden bana doğrulttu ve kendini tam bir dikkatle hedefine yoğunlaştırdı. Bir an için, taktığı nikel güneş gözlüğünün aynalı camları olduğunu gördüm. İlk hatalı atış onun bir düzeltme yapmasına sebep olduğundan, bu kez onun hedefi ıskalamayıp ağaca isabet edeceğini tahmin etmem kolay oldu. Neden bana nişan aldığını bir türlü anlayamıyordum. Tavşana benzer bir halimin olmadığı açıkça ortadaydı. Ancak bu arada avcının başka fikirde olduğu belliydi, ben kendimi ona düşünce ve kültür adamı olarak tanıtmaya fırsatını bulamadan, yeniden silahını ateşledi.

Aynı anda arkamdaki ağaç gövdesinin kesin olarak varıldığını duyduğumda ve kopan ağaç parçalarının ıslık çalarak yanımdan geçtiğini gördüğümde, içgüdüsel ani karar verme yeteneğimle öne doğru yaşamımın en büyük hamlesini yaptım. Aman Tanrım, deli, niyetinde ciddi idi! Hücrelerimdeki ani adrenalini artışı beni, düşüncesi çekirge düzeyine düşmüş bilinçsiz biri haline getirdi. Her şey herhangi bir plan olmaksızın, neredeyse bilinçsiz bir şekilde otomatik olarak geliyordu. Nereye, karşı koyulmaz top ateşinden önce nereye gitmeliydim? İşte kurtuluş -orada! Kutsal bir ışık gibi ideal bir kaçış yeri, en azından geçici bir siper gibi görünen ağaç kovuğunun girişi önüme çıktı. Ama bir sonraki kurşun ayaklarımın birkaç santim önünde toprağa girdi, orada, beni tavşan misali aniden bir başka yöne kaçırarak kadar küçük bir krater açtı. Şayet topçu eri tavşan teorisi hakkında son bir şüpheye kapılsaydı, benim davranışımın zaten bu teori tüm zamanlar için geçerliliğini yitirmiş olacaktı. Büyük tehlikeye rağmen kafamın en ucra köşesinde lüzumsuz düşünceler devreye girdi, insanların ve bizim avla ilgili düşüncelerimizi karşılaştırdım. Benim gibiler iğrenç kemirgen familyası konusunda uzmanlaşmışken, insan zevk olsun diye ve belirgin bir ihtiyaç söz konusu değilken, tüfeğinin önüne çıkan ne varsa öldürüyor, hatta kendi türünün üyelerini bile tercih ediyor. Gerçekten tuhaf bir eğlence. Acaba, doğa bir ilmiği yanlış dokuduğu için mi ortaya bir psikanalistin hazin durumundaki gibi, her şeyin hâkimi olmak isteyen ve bu eğiliminin onu insanlığın ilk anasını öldürmeye sürüklediği bir yaratık ortaya çıktı, gerçekten bu olası mı

diye kendime sordum? Ama neden ve niçin? Bizzat kendisi Tanrı Baba olsun diye mi? Avcılar tarafından peşine düşülen, organları kesilip sakatlanan, kitleler halinde öldürülen milyonlarca ve milyonlarca hayvanın durumu başka nasıl açıklanabilir? İnsanların yaptığı bütün diğer canavarlıklar başka nasıl açıklanabilir? Ama o zaman da doğanın kendisi zavallı bir canavardan başka bir şey değil demektir.

Bir başka kurşun, ben rastgele kaçarken sıyrıp geçtiğim sallanan bir dalda büyük bir delik açtığında ve etrafa saçılan odun parçaları kafama isabet ettiğinde, gereksiz bütün düşünceler aniden son buldu. İri taneli odun tozları gözüme girip görüşümü engelledi. Şimdi, tuhaf büyük ayakkabıları olan bir palyaço gibi beceriksizce oraya buraya çarparak yürüdüğümünden, kurşun isabet etmedi. Bunun anlamı ancak nişancının tüfeğini doldurması olabilirdi.

Biraz ötede çalılıkların oluşturduğu, ancak belli belirsiz fark edilen bir duvar gördüm. Duvar, ortasındaki aralıktan sızan parlak ışıkla beni kendine çekiyordu. Ben acaba şu sığınak deliğini denesem mi diye düşünüp dururken, bir sonraki kurşun düştü. Mermi bu sefer postumun sol yanındaki bir demet tüyü alazladı, karar verme sürecine dalmadan önce, sanki kıcıma sıcak bir iğne sokulmuş gibi hızla aydınlık deliğe doğru koştum. Avcı bu sırada soğukkanlılıkla ateş etmeye devam ediyordu, artık onunla ilgilenmiyordum, sadece kendimi aydınlık bir kurtuluşa açılan geçide atmaya uğraşıyordum.

Çalılığın göbeğinde kaybolup diğer taraftan çıktığımda, o ana kadar yabancı olduğum bir gerçekle büyük bir gürültüyle yüz yüze geldim. Aslında Homo sapiens'in böylesi nasırlaşmış aptallıklarını tabii ki görmüştüm, ama hiçbir zaman gerçek yaşamda değil, her zaman sadece izleyiciyi uyutacak sıklıkta TV ekranında oynayan tekdüze korku sahnelerinde. Giderek netleşen gözlerimi açan şey altı şeritli, temizlikten pırıl pırıl parlayan tıka basa dolu bir otoyoldu, başı ve sonu belli olmayan, anlamsız, zoraki hareketlilik içinde metalden yapılmış bir ırmak. Sahi kendimi birkaç dakika önce masal ülkesinde sanmamış mıydım? Şimdi ise ümidimi yitirmiş bir halde, cennet bahçesinde neşeli bir atış poligonu atmosferinin hüküm sürdüğünü, buradan uzaklaşmak isteyen her kaçağı dümdüz etmek için bekleyen, tehlikeli teneke canavarların olduğunu saptadım. Mükemmel bir tuzak!

Arka ayaklarımın üzerine dikildim, yoldaki metal bariyerlere yaslanıp bir an için gürül gürül akan sele baktım. Bu baştan savma işi yapanların, bu harika manzarada sürücülerin dışında başka canlıların da olabileceğini bir an olsun düşünmemiş oldukları gayet açıktı. Çünkü, dört ayaklı birinin her yandan gelen silah sesleri arasında bu cehenneme giden yolu, kırmızı kırmızı parlayan bir sakatat ezmesine dönüşmeden nasıl karşıdan karşıya geçeceği bir bilmeceydi ve durum önceden planlanmış bir kitle katliamına işaret ediyordu. Bu arabaların hepsi nereye gidiyor diye düşündüm -ya da şimdi herhangi bir yerden geri mi dönüyordu? Aklıma aptalca bir söz geldi: "Bizim bulunmadığımız her yerde mutlaka olağanüstü bir şeyler oluyor." İnsanlar bu slogana göre hareket ediyor olmalıydılar, sürekli yer değiştiren Sisiphos gibi mutluluğun peşinden, ona teğet bile geçmeden durmadan koşuyorlardı. Bir şekilde bu, gökkuşağının içinden geçmeye kalkışmaya benziyordu.

Bir sonraki kurşun, yolun metal bariyerlerine çarpıp sinirleri delen bir sesle fırladı. Arkamdaki çalılık avcının görüşünü kesinlikle engelleyen bir şey değildi -bense öyle olduğunu ummuştum- aksine güneş ışığının silüetimi yansıttığı ideal bir perdeydi. Korkudan kamçı yemiş gibi düşünmeksizin yola atlayıp deli gibi koşmaya başladım. Hızlı canavarların benim yüzümden duracaklarını ve beni dostça kovalayacakları olasılığını hesaba katmamıştım. Yine de, hız sarhoşu motor maçosunun ani bir engelle karşılaştığında, tamamen refleks sonucu frene basacağını çokça duymuş olduğumu zannediyordum. Hepsi yalan! Bir kamyon gümbürdeyerek şimşek gibi üzerime geldi, bana ne olduğunu anlayamadan yüzlerce ton yüküyle raydan çıkmış tren gibi üzerimden geçti. Vücudum dil balığı gibi yamyassı bir biçimde asfalta preslenmiş halde aklıma yitirmeme ramak kalmıştı ki, olduğum yerde kalakaldım. Dev kütlenin ortadan kaybolmasından sonra, çevik bir kısa mesafe koşusuyla yolun yarısına kadar gelmeyi denedim. Ama kamyonu tam sollamak üzere olan "küçük bir hız

düşkün" şaşırmama neden oldu. Öfkeden kudurmuş bir boğa dikkatsiz boğa güreşçisinin gözüne nasıl takılırsa, bu tekerlekli canavar sureti de benim gözümün ağ tabakasına öyle takılmıştı. Çok güzel bir makineydi, kan kırmızısı, parlak cilalı, zapt edilemez güce sahip soyu tükenmiş çelik bir devin yumurtasına benziyordu. Ben orada dururken, korku ve saygıdan taş kesilmiş bir vaziyette, gözlerimi beni bu hale düşürene çevirdim, bu mühendislik ürünü muhteşem eserin, azledilmiş meleğin ta kendisi olduğunu, Tanrının yarattığını en acımasız bir biçimde yok etmeyi kafasına koyduğunu, hemen mutlak bir kesinlikle anladım. Bu yıkımın nedenini bizzat kendim sormak üzere birazdan Yaradanımın karşısında olacağımın bilinciyle, nefesimi tuttum.

Ama Tanrının bir istisna yaptığı kesindi. En azından ben söz konusu olunca. Herhangi biri, herhangi bir şey bana vurdu, evet bütün vücuduma yayılan ve beni ön tarafa doğru fırlatıp otoyolun kenarına atan gerçek bir darbeydi hissettiğim. Kırmızı renkli o baş belası kendisine son bir veda bakışı fırlatmadan yine kaybolmuş, yeni kurbanlar bulmak için yola koyulmuştu. Bunaltıcı bir uyuşukluk gittikçe her yanıma sardı, karşı şerite nasıl geçtiğimi bilmiyorum. Yine de ödül alabilecek son bir sıçrayışla metal bariyerleri aşabildim.

Daha havadayken garip bir yavaşlık duygusu içindeydim. İçimde nasıl bir heyecan fırtınası koptuğunu, fiziksel acılarıma rağmen nasıl bir mutluluk ürpertisinin beni sardığını hissettim. Bir kez daha kötü kaderimi alaya almıştım. Şu andan itibaren aslında sadece yokuş yukarı gidilebilirdi. Ama metal bariyerlerin arkasından inişi ayarlamak için serbest uçuş yaparken başımı eğip baktığımda, acayip bir bayırın dağdan aşağıya doğru uzandığını büyük bir üzüntüyle gördüm. Yoldaki metal bariyerin dimdik, neredeyse uçuruma benzer, yapraklarla döşenmiş, buna rağmen Hintli bir fakirin çivili yatağı gibi çok sayıda genç çam ağacı ile kendini ortaya koyan, en azından on beş metre derinlikteki dik yokuşu sakladığını kim tahmin edebilirdi. 007 böylesi kötü bir durumda eminim ayakkabısından bir paraşüt çıkarırdı, oysa bendeniz kısık bir imdat çılgılığı ve sözde dünyaca meşhur en esnek kemik ve kastan yapılmış kostümüne duyduğum güvenle idare etmek zorundaydım. Böylece, acılar vadisine daha inmeden, neşeli halim uçuş esnasında tam bir paniğe dönüştü.

Her zamanki gibi dört ayak üzerine düşmem elbette sürpriz olmadı, ama doğanın verdiği bu büyük yetenek bu kez benim büyük bir acı duymamı engellemedi. Aşın eğim, yokuşu bir cehennem kaydırağına benzettiğinden, yerde tutunacak en ufak bir şey bulmak bile olanaksızdı. Böylelikle yere temas ettikten sonra, hemen takla attım, öldürücü bayıra ayaklayarak düştüm, bildiğim kısa duaları okuyup kendimi aşağıya bıraktım. Bu arada, ellerindeki keskin mızraklarla, aralarına aldıkları kişiyi sıra dayağından geçirirken eğlenen sarhoş ortaçağ askerleri gibi, sivri iğnelerini, dallarını benim postuma batırmaktan doğal olarak kendini alamayan genç çam ağaçlarına çarpıp geriye doğru fırladım. Eğrelti otlarının arasında uzanan acemi bir an yetiştiricisi gibi her tarafım delik deşik olup ezilmeden, sadece ölü gibi hareketsiz durmakla kalmayıp bu duruşu biricik doğru yaşam tava olarak benimsemeden önce, aklımdan geçen en son düşünce, nedense çevre bilimcilerin doğa ananın böylesi sadiziminden hiç söz etmedikleriydi. Tanrım tüm orman sakinleri günlerini böyle heyecanlı mı geçirir? Oysa benim şimdiye kadar yaşamım derin bir uykudan ibaretmiş. Acaba her şeye kadir olanın, benim bazı organlarımın kesilmesine karşı duyduğum tiksintiyi gerçekten bu kadar sert mi cezalandırması gerekiyordu, acaba değişiklik olsun diye bir kez olsun bana birazcık iyi bir şeyler yaşatmayacak mı, bu beş dakikalık bir soluklanma molası da olabilir, diye aptalca kaçışımdan bu yana kim bilir kaçınıcı kez aklımdan geçirdim...

Ve o bunu yaptı, hem de en yürekli düşlerimde bile cesaret edebileceğimden daha heyecanlı şekilde.

Onun sesi en derin uçurumlardaki çekiciliğin büyüleyici ilahisiydi. Venüs tarafından her zaman itaatkâr olan kuluna gönderilmişti. Ah, bu tatlı yakınmayı keşke söze dökebilseydim. Ah, bu büyüleyici şarkıyı duyduğumda hissettiğim elektrikli duyguları aktarabilmem keşke mümkün olsaydı! Yumuşak eğreltiotlarının arasında yatıyordum. Havva benim özlemlerimi

arzu dolu sesiyle dile getirirken, tüm azalarım sanki bana ait değillermiş gibi, korkunç yaralar nedeniyle acıları yavaşça içime işleyerek kendilerini salıvermişti. Ta başında, bu tür seslerin benim türümden birine ait olamayacağını anlamıştım. Yine de bunlarla bizim dışilerimizin şehvet çılgınlıkları arasında yakın bir ilinti vardı, melodi ve zenginlikte tipik bir benzerlik. Aradaki fark, kesintiler içinde saygı uyandıran bir tıslamayla yaklaşan, ümit verici ama yine de el değmemiş bir dünyaya aitmiş gibi görünen yakınmanın karanlık derinliğinde yatıyordu. Bu seste biraz mistik, biraz doğal ve hayli davetkâr bir şeyler vardı.

Şu an için ağrıdan zonklayan uzuvlarım, benim için Katmandu'daki solucanın gaz sancısı kadar önem taşıyordu. Ayaklarımın üzerine sıçradım ve aranarak etrafıma bakındım. Eğreltiotlarıyla dolu cangıl, kafamın hizasını da geçiyor ve görüşümü engelliyordu, bu nedenle sesin geldiği tarafa dikkatle yaklaştım. Karşı taraftaki nemli bölgeden oldukça farklı olan otoyolun bu tarafındaki orman, çeşitli meşe ve kayın ağaçlarının bulunduğu karışık bir floraya geçiş yapmıştı. Buradaki ağaçlar, dalları yüzyıllar boyunca hiçbir engelle karşılaşmadan büyüeyebilen, bizim eski toprak dediğimiz ihtiyaçlardandı. Hayalet divanın aşk çağrıları kontrol altına alınmamış yabani otlardan ötürü oldukça karanlık olan bu labirentte yankılanıyordu, bir an için masalcı amcaların her zaman anlattığı gibi, sonunda gerçekten ormanlarda oturan perilerin sesiyle oyuna getirildiğimi sandım. Sonra tiyatro perdesi gibi iki eğreltiotu kayarak birbirlerinden uzaklaştılar, Felis dünyasının ortaya çıkardığı en arzulanmaya değer dişi yaratığı gördüm.

Kraliçenin huzura kabul törenindeki gibi eğilmiş ağaçların yerdeki yaprakların etrafında yuvarlak biçimdeki doğal bir kameriye oluşturmak üzere kümelenmiş olmaları tamamen rastlantıydı. Kubbeye benzer tepedeki bir boşluktan, benim orman kraliçeme, bir starı aydınlatan spot ışığı gibi düşen ve onu parlak ışınlarıyla gerçeküstü ışıktan oluşmuş birine dönüştüren tek bir güneş ışığı vuruyordu. Beni gerçeğe döndüren şey, bize en yakın familyanın, yani Avrupalı *Felis silvestris*'in (8), dişi bir bireyi ile ilk kez karşılaşmam idi. Biz evciller onlardan saygıyla "vahşiler" diye bahsederiz. Bu dişi orman Felidae'si bizim hepimizden çok zorluklara göğüs gerer ve onlar hakkında olağanüstü söylentiler yayılmıştır. Araştırmacıların bile sürekli gözlem yapmasını zorlaştıran olağanüstü gizli yaşamları, onları gerçekten de halk arasında sık sık denildiği gibi "boz hayaletler"e dönüştürmüştü.

Eskiden bu konu ile ilgili kitaplarla ilgilendiğimden, vahşiler hakkında oldukça bilgi sahibiydim. *Midlifecrisis** denen yaşamımdaki o bunalımlı krizi atlatırken, kendimi o sıralar köklerime hayli yabancı hissetmiş, bu tür araştırmalarla köklerimi bulmayı ummuştum. Ama dünyadaki hiçbir kitap bana, gerçekte hangi büyük ihtişamın böylesi vahşi bir akrabayı ortaya çıkardığını aktaramamıştı. Yumuşak postunun esas rengi, hafiften sarıya çalan mermer grisidi. Güçlü kafasında, etraftaki en ufak bir hareketi bile bir sismografin hassasiyetiyle kaydeden iki keskin, beyazımsı yeşil göz vardı. Benim Belle du jour'um** benden dörtte bir oranında daha iri bir gövde yapısına ve çok daha büyük, sık tüylü bir kuyruğa sahipti. Şu an toprağın üzerinde şehvetle yuvarlanıyor, aşka davet şarkısını yeniden söylemeye başlamadan önce ayaklarını yalıyordu. Uyarılmasının dorukta olduğu bu duruma salt rastlantı nedeniyle düşmediğini sanıyordum. Ağzının kenarına biraz kan ve hiç dikkat çekmeyecek kadar küçük bir tutam kahverengi tüy yapışmıştı. Peşinden koştuğu avın muhtemelen ufak bir sıyrıkla kaçıp kurtulduğu düş kırıklığı yaratan bir avdan sonra streten kurtulmanın keyfini sürememiş gibi bir hali vardı. Ateşli avlanma duygulan, seks yapma arzusuna dönüşmüş olmalıydı. Çiftleşmelerimizdeki saldırganlık ve fiziksel acı arasındaki gizemli karşılıklı oyunla, böylelikle yeniden yüz yüze getirilmiştim.

Sonra o bana baktı ve bu göz teması, içinde kaynayan lavların birleştiği, evrende hareket halindeki iki güneşin çarpışması gibi bir şeydi. Beni fark ettiğinde yüzünde hiç de şaşırılmışlık

* İngilizce: "Orta yaş bunalımı". Özellikle erkeklerin orta yaşlarda girdikleri ve o zamana kadarki yaşamlarını eleştirel bir tutumla değerlendirdikleri kritik dönem. (ç,n)

** Fransızca Belle du jour; Gündüz güzeli, (ç.n.)

ifadesi yoktu, sanki beklediği avı tuzağa düşürmüş gibi kendinden emin gülümsüyordu. Metrelerce uzaktan yaydığı hoş kokuyu duyuyordum. Önüne geçemediğim içgüdüsel aşk ateşi yüzünden o anda bayılacağımı sandım. Burnum kanasa da bu gri periyle hemen çiftleşmeliydim!

"Selamlar, küçük prensim!" diyerek açılışı yaptı ve arasından gözbebeklerinin ışıldadığı gözlerini incecik çizgi gibi açtı. Sonra bir yandan dikkatle beni izlerken diğer yandan yerde yavaşça kendi etrafında yuvarlanmaya başladı.

"Sarayından bu kadar uzakta hem de yalnız, karanlık ormanda korkmuyor musun? Yoksa eski bir geleneğe göre, krallığının en güzel kızlarının tadına bakmak için halkın arasına mı karıştın? Şansın var, çünkü en sadık kölen emrine amade."

"Birincisi ben prens değilim, ikincisi sen hiçbir kralın kölesi değilsin, tatlım," diye kesik kesik konuştum. "Hayır, şimdiye kadar gördüğüm -hem de ilk kez- en büyüleyici vahşisin - her ne kadar ilk kez bir vahşiyle karşılaşıyorsam da."

Mırıldayarak gülümsedi, bir an için, iris ve gözbebeği tümenden kararacak, bunların yerini çağılıtlı, turkuaz mavisi bir deniz alacakmış gibi geldi bana.

"Oysa sen benim gözüme bir av köpeği kadar vahşi görünüyorsun, küçük prensim. Bu kadar tatlı olmasaydın, sana birkaç vahşi gelenek öğretmeyi çok isterdim. Yine de eşyanın tabiatına uygun olarak doğayla kültürün birbiriyle birleşmesi mantıklı görünüyor. Benim ismim Alraune, ya seninki..?"

"Francis. Ama benim gerçek adım tutku. Bu sana pek olası bir şeymiş gibi gelmeyebilir Alraune: Ama burada senin karşında bulunmamın asıl nedeni şeyden, yani nasıl desem..., hımmm, içimdeki kökü kurutulamaz vahşilikten asla vazgeçmemiş olmam. Sen benim vahşi kalbimi ateşlendirdin, prenses ve içimdeki kor halindeki ateşin tümü şimdi senin içine akmak istiyor..."

Dalkavuk bir *Latin lover** gibi kompliman yaptım, o arada hiç farkında olmadan ayaklarım beni karışık bir yaklaşma prosedürü içinde ona götürdü. Benim start-fren taktiğimin farkında olup olmadığını bilmiyordum, başını arkaya çevirmişken ona yaklaşmak için en azından büyük çaba sarf ediyordum. Ben ne olup bittiğini anlamadan, kölem olduğunu söyleyen dişinin yanındaydım ve gözüme hoş gelen her şeyin, her kokunun bir arada bulunduğu yoğun sayıdaki izlenimlerin keyfini çıkarıyordum. Onun salgı bezlerinden yayılan kokular, duyduğum şehvet duygusu yüzünden neredeyse aklımı başımdan alacaktı, yılan gibi kıvrımları az kalsın beni tam bir acemi gibi onun üstüne fırlatacaktı. Sadece saldırgan hırıltıları, mırıltıları, onu mutluluğa kavuşturacak olanı ağzı ile yakalamaya çalışması, kontrolü tamamen kaybetmemi ve postumu bir dizi sancılı aşk dövmesi ile deldirmemi engelledi. Döllenme işine görünüşte karşı duran bu davranış, kızgın durumdaki Felis dişilerinde normaldir, insan kadınlara köle havasını veren seksi davranışları düşününce buna ben hep üzülüşümdür. Yine de Alraune'nin sergilediği o yaşamı tehlikeye sokan zehirli örümcek davranışları hesapta yoktu ve bu benim için yeni bir aşamaydı. Hedeflediğim şey, daha doğrusu bana hâkim olan duygu büyük tehlike oluşturunuyordu. Çünkü ilk kez benim cinsimden olmayan ve her açıdan adetlerine yabancı olduğum bir güzelle çiftleşecektim. Tensel zevk, kimsenin geri döndüremeyeceği yaydan fırlamış bir ok gibidir, kendini mahvetmek pahasına da olsa, ancak hedefini vurursa huzur bulur. Bu, bir ölüm meleği ile kaynaşma anlamına bile gelse, bir hamle yapıp aşk işlerindeki deneyimlerimin aksine üstüne atladım.

Tam o sırtüstü dönerken benim girişimimi göz ucuyla gördüğünde, onu yakalamam benim için bir şans oldu -dikenli tırnaklarıyla yüzümü sabanla kazılmış kanlı bir tarlaya dönüştürmek için sırtüstü yatarken bütün ayaklarının serbest olması ise bir talihsizlik. Lanet olsun, bunu düşünmem gerekirdi! Daha gövdesini iyice yere yapıştırmamıştı bile, nerede kalmış

---

* İngilizce: "Latin Amerikalı âşık" (ç.n.)

kuyruğunu yan tarafa çekip ateşli giriş kapısını göstereyim. Belki de benim riskli davranış tarzım aptallık kategorisine girmiyordu, daha çok yaşımın gereği sıradan bir abazalıktı. Hep aynı şey, şimdi yine kendim etmiş kendim bulmuştum. Pençelerimizle birbirimize sıkıca tutunduk, bedenimde gezinen sancıları hissederken erotik sarhoşluk beni esrime içinde bir kendinden geçmişlik durumuna soktu, özel bir yemekteki biberli baharat gibi her bir sızının tadını çıkarıyordum. Bu arada parlayan kesici dişleri arasından kesik kesik çıkan sıcak soluğunu kokluyordum. Nefesi, şehveti tüm dünyayı ateşe verecekmiş gibi, yanan fosfor, ekvator çayırlarının ısıracı rüzgârları ve kan kokuyordu. Görünüşe bakılırsa, elinden kaçırdığı avından benim düşündüğümünden daha büyük bir parça koparmayı başarmıştı. Ölümüne dövüşen iki güreşçi gibi iç içe geçmiş, şimdi içinde aşkın gerçek yüzünün ortaya çıktığı karanlık güçlü arzuların tehlikeli dansını yapıyorduk: Kurtuluş için bitmeyen mücadele. Hareketsiz kalması için taşıma pozisyonunu gerçekleştirmek üzere dişlerimle ensesine ulaşmayı denedim. Vuruşlar ve ısırıklar tehlikeli bir şekilde çoğalıp vücudum sanki canlı canlı otopsi yapılmış hissiye kapılınca öfkeden buz kesildim. Cırtlak bir sesle kendimi üstüne attım, onu yere yapıştırıp dişlerimi ensesine geçirdim, tabii ki sadece ufak bir sızı hissedebileceği kadar derinliğe. Ondan hemen yalvaran bir inilti çıktı, arka tarafını havaya kaldırıp kuyruğunu yana çekerek bana en değerli servetini gösterdi.

Bizim birleşmemiz, ilk tanrıların gözleri önünde, grotesk kıvrımları olan boynuz şeklindeki çalgıların ve çalılıkların çıkardığı sesler eşliğinde oldu. Duyulması için hiçbir katedrali gereksinmeyen bu sesler bizi tek vücut olma duygusuyla kutsadılar. Biz tamamen birbirimizle birleştik, ama aynı zamanda ormanla, ışıkla, şu doğanın içindeki her bir atomda saklı olan yaşamla birleştik. Onun kendini tümüyle vererek altımda inlemesi, benim mutluluk hırıltılarım ve tüm patırtı, çatırtı ve hatta sessizlik, kısacası etrafımızdaki oluşum içindeki her şey, içimizi titreten müzikli bir sese dönüştü. İnsana benzemeyen, boynuzları ve kılları olan, hırslayıp bağırarak eski tanrılar, el değmemiş doğanın gerçek tanrıları, ikimizin gövdesini kızıştırdılar: daha çok, daha çok! Daha hızlı, daha hızlı! Doruk noktasında öldük, toprak olduk, bitki olduk, su olduk. Biz aynı zamanda, kuvvetli kasları, gergin kırılganlığı, özel kemik yapıları ve saf kanlarıyla diğer tüm canlılara üstün gelen bir canlı olarak döllenme mucizesiyle tekrar tekrar dünyaya geldik. Gerçekte kutsal doğanın sahibi olan ilk tanrılara dönüştük (9).

Ben onun üstünden inip çabucak kendimi toparladığımda bana can veren kişi, yorgunluktan dağılmak üzereydi. Onun kutsal mağarasındaki döllenmeye hazır yumurtayı uyaran küçük ve sivri dikenler, onda acı veren tepkilere yol açtı. O kadar ki, o sırada onun saldırıya hazır hali, yanan bir kibrit için yalvaran bir varil gazyağına benziyordu. Şehvet ve acı, mükemmel siyam ikizleri! Sonra bunu bir kez daha deneyecektim, o da benim bu arzumu yerine getirecekti. Şimdilik, kızgın üreme aletlerimizi temizlemekle yetinmek durumundaydık. Ben kendimi zımpara kâğıdı dilimle meditasyona benzer bu işe kaptırmışken, o temizlik işini pek de ciddiye almıyordu. Kızgın kızgın miyavlıyordu, kendini yan taraftaki yaprakların üzerine attı ve ritmik yuvarlanma oyununa yeni baştan başladı.

"Güçsüz düşün prensim?" diye soludu ve patilerini küçük kancalar şeklinde bükte. "Sarayda mutlaka böylesi kuvvet tüketen yorucu bir işten sonra sana kuvvet fitili versin diye saray doktorunu çağırıyorsundur."

Zihnim gittikçe açılmaya başladığından, onun seçkinlere özgü konuşma tarzı dikkatimi çekti. *Felis silvestris* tümcelerini oldukça rafine bir biçimde ifade ediyordu ya da ben anlaşıldığı kadarıyla halkın sokak diliyle ilgili klişe düşüncelerinin etkisi altında kalmıştım. Farklı cinsler arasındaki anlaşmaya gelince, bununla ilgili bir sorun yoktur; dilinin kökündeki dil kemiği kıkırdaktan oluşan akrabaların dışında tabii. Aslanların, kaplanların, leoparların, beyaz leoparların, pars kedilerinin ve jaguarların bize tamamen yabancı gelen bir dili vardır ve bizden farklı olarak da kükrerler. Tabii ki her türün kendine has bir dili var, yine de acaba

tüm yabani hayvanlar böylesi tumturaklı bir dille mi gevezelik ederler diye büyük bir kuşkuya kapıldım. Kafam karışınca meraklandım ve ona birkaç soru yöneltmeye karar verdim.

"Alraune, bir sonraki çiftleşme konusunda endişen olmasın. Benden daha güçlü erkeklerin iktidarlarını sınamak isteyen bankalardan daha çok rezen' var burada. Yine de biz genetik deneyimiz için galiba yanlış bir yer seçtik. Seninle tanışmadan önce bir avcının kurşunlarından kıl payı kurtuldum. Zannediyorum siz vahşiler bu tür tehlikelerle sıkça karşılaşıyorsunuzdur."

"Bu siz kentlilerin sorunu: Siz gereğinden fazla düşünür, sonra insanların çöp bidonlarında yiyecek bir şeyler bulmak amacıyla eşelenmek üzere, onların dış görüntüsünden yola çıkarak mutfak çöplerinde ne olduğunu tahmin etmek için içgüdülerinizi kullanırsınız olsa olsa. Hanım evladısınız, üstüne üstlük dilenci ve asalaksınız! Şayet bizim cinsimizi daha iyi tanımış olsaydın, daha içimizden biriyle karşılaşmadan o avcının tepesine sıçacağımızı bilirdin."

"Senin küçük prensine duymuş olduğun ölçülü saygıyı çabuk yitirmiş görünüyorsun, tatlım. Ayrıca bir şey daha, senin ifade tarzın özellikle Cochise'ın kızının gibi gelmiyor kulağa. Körelmiş içgüdülerimle değerlendirebildiğim kadarıyla, sizdeki avlanma yeteneği de pek yeterli görünmüyor. Yanılmıyorsam, peşine düştüğün avdan elinde bir tutam tüyden başka hatıra olarak saklanacak bir şey kalmamış."

"Ah, bakın hele, benim küçük prensim birden dahi bir hafiye kesildi. Evet doğru, o sinsî tavşan elimden kaçtı. Ara sıra böyle şeyler olur. Yine de böylesi beceriksizlikler, konserve kutusundan leş yemekten daha çok saygı duyulacak bir şeydir."

"Eğer Philippe Starck konserve kutularının tasarımını yapsaydı, böyle olmazdı. Bunları bir tarafa bırakalım. Alraune, biraz tuhaf gelebilir, ama sana bir soru sormak istiyorum. Rastlantı sonucu beni bu cangıla getiren olayların ayrıntısına girmeden, karanlık doğada verdiğim molalarda tüyler ürperten olaylar hakkında bilgi sahibi olduğumu itiraf edeyim. Burada özgür doğanın içinde de tam olarak büyük uyumun gerçekleşmediği söylendi bana. Özellikle benim türümün çiftliklerde yaşayan kız ve erkekleri teröre maruz kalıyormuş..."

"Aaa, Kara Şövalye'nin alçakça işlediği cinayetlerden söz ediyorsun."

Bütün dikkatimin can keseciklerimden uzaklaşıp kafamda yoğunlaştığını hissettim. Bu çılgın doğam yüzünden ağlanacak haldeydim: Ne zaman türümle ya da zekâmla ilgili eğlencelerim arasında bir seçim yapmam gerekse, ben hep ikincisini seçmişimdir. Daha birkaç dakika önce, yeni bir yaşama kaplan gibi kaygısız başlamak için dedektiflikle ilgili tüm sorumluluklarımı bir kenara bırakmıştım. Ve şimdi de kendimi, aslında benimle hiç alakası olmayan, bin bir güçlkle gizli tutulan bir sorgulamanın tam ortasında bulmuştum. Benim eski efendim olan merakım, sırları açıklığa kavuşturmaktan başka bir işe yaramayacak ölçüde beynimi kemirmişe benziyordu. Yani ben Kara Şövalye ile ilgili cinayet olayında, yakında ortaya çıkacak ölümcül sonuçları bilmeden, başkomiseri oynuyordum.

Ah doğru, Kara Şövalye -bu toplum dışı yaratık anlaşılan buralarda önemli üne sahipti. Şimdiye kadar onu hiçbir hayvan severin ihbar etmemiş olması da şaşılacak bir şeydi.

"Onu tanıyor musun?"

"Evet ama, anlatmak istediğin buysa, nihayetinde biz burada ufak tefek işlerle uğraşmıyoruz. Ama onun kaçık danua ile birlikte çiftliklerdeki senin arkadaşlarını çiğ çiğ yediğini buradaki her çocuk bilir."

"Onu hiç cinayet işlerken gördün mü?"

"Hayır."

"Peki, onu hiç bu durumda gören oldu mu?"

"Bir fikrim yok. Onun huzur bozan işlerini ormanda yaptığı kesin. Şayet burada uzunca bir süre kalırsan, gün gelecek sen de onu birdenbire karşında göreceksin. Bizim böyle senin gibi yolunu kaybetmiş çürük yumurtaları aklıktan ölmeyesiniz diye devamlı kurtarmak zorunda kalmamız kaçınılmaz bir şey."

"Öyle mi? Yumurtanın sağlamlığı söz konusu olacaksa, ikimizin de şikâyet edecek hali yok diye düşünmüştüm. Her neyse, canavar düşüncesinin seni korkudan zangır zangır titretmediğini görüyorum."

"Keskin gözlemcisin. Çünkü bizim böylesi saldırılara karşı bağışıklığımız var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ soruyor musun?" Francis, senin küçük efendinin sana çok leziz diye yutturduğu kasap artıkları, doğrusu senin olaylar arasında bağlantı kurma yeteneğini köreltmış. Benim türümün Kara Şövalye'nin dehşetinden neden korunmuş olabileceği ile ilgili aklına hiçbir şey gelmiyor mu?"

"Evet ama, ilk etapta..."

"Bizim kılıma dokunsa, onu parçalayacağımızı bilir. Biz vahşiyiz, ormanın tek ve gerçek hükümdarıyız! Rüzgâr ağaçların tepesinde ısıklı çalarken, biz ormanın şarkısı eşliğinde dans ederiz, bir önceki mevsimden yenisine geçeceği zaman kabuk değiştirirken biz ona sevgiyle taparız, avlanarak ondaki nüfus fazlasını ayarlarken onu korur, ona bakarız. Biz onun en yaşlı çocukları, en sadık bekçileriyiz, onun rengini alacak kadar onun doğasıyla iç içe geçmişiz. Burada kimse bize acı verme cesaretini gösteremez. Eğer gösterirse, ormanın cinleri onun üzerine gelir, benim soyumu belirleyen birçok cin."

"Benim gibi asalak birinin bunu anlaması zor, ama senin beni hoşgörü sınırlarını aşacak kadar aptal bulman pahasına da olsa, yine basit bir soru sormam gerekiyor. Madem bu kadar yenilmez, bu kadar korkusuzsunuz, niçin bu köpekli süvarinin işini kısa yoldan halledip çiftliklerdeki cinayetlere bir son vermiyorsunuz?"

"Birincisi biz kurbanlara karşı en ufak bir sempati beslemiyoruz. Onlar tembeller ve insanlara yılışıyorlar. Onurlarıyla yiyecek arayacaklarına ve avlanacaklarına, avlanma alanlarımızı mahvedenlere dalkavukluk yapmayı tercih ediyorlar. Tabii, ara sıra fare yakalıyorlar, buysa aptal köylülerin gözünü boyuyor, süt ve yemek artığı yatırımın yerinde olduğunu düşündürüyor insanlara. Ama gerçek şu ki, böylesine pis kokan bir kemirgenin, birinin uyku sersemirken ağzına girmemesi için, hava geçirmez çinko bir tabutta yatmış olması gerekiyor. Sen, bu tembellerle mutlaka iyi anlaşıyorsundur. Örneğin, sahibinizin, yarısı yenmiş lokmasını sizlere vermesi için nasıl değişik ve sempatik pozlar verdiğinizle ilgili birçok öyküyü birbirinize anlatıyor olabilirsiniz."

"Ya ikinci neden? Onurun ne olduğu konusunda yavaş yavaş bir fi. kir sahibi olduğumu düşünüyorum, gerçekten, anlıyorsun ne demek istediğimi."

"İkinci nedene, Kara Şövalye'yi öldürmek için niçin tüm gücümüzü toplamadığımıza gelince, bu doğrudan birincisine bağlı. Bu çocuk ve onun hizmetindeki köpeği vahşi ve özgür yaşamaya, insanların maskaralıklar karşılığında verdiği ekmek kırıntılarını her zaman için küçümsemeye karar vermişler. Bu yönden bize benziyorlar."

"Onlar çıldırmışlar. Cinayet işliyorlar!"

"Bunu hepimiz yapmıyor muyuz? Ne zannediyorsun, sevgili Francis, senin konserve maman neden üretiliyor sanıyorsun? Atık kâğıttan mı? İnan bana Darling, o senin çok beğendiğin lezzetli yiyeceklerin de bir zamanlar nefes almış, keyifle güneşte postlarını ısıtmış, yaşamaktan zevk almışlardı. Güçlü güçsüzü yer. Sen bunu hiç duymadın mı?"

"O zaman insana Tanrı diye tapmamız gerekir. Çünkü o sadece güçlü değil, aynı zamanda buyurgan."

"Sen ve senin gibiler bunu yapıyorlar zaten. Bizim aksimize insanın seçeneğinin olması gerçeğin ta kendisi. Seçenek deyince, seninle ilgili olarak kesinlikle yanlış bir seçimdi benimkisi. Bir sürü gevezelik yüzünden keyfim kaçtı. Sen koca bir zevzekten başka bir şey değilsin."

Zevzek, çürük yumurta, asalak -oysa aşkımız "Küçük Prens," diye başlamıştı. Ateşli aşkların, felakete yol açan ayrılık savaşlarına nasıl dönüşebildiğini gittikçe daha iyi anlamaya başlıyordum. Böyle durumlar için insanlar yıllara gereksinim duyarken, bizim türümüz bunu

birkaç dakikada başarabiliyordu. Görünmeyen eller çimdiklemiş gibi Alraune bir hamleyle ayaklarının üzerine sıçradı ve kuvvetlice silkelenildi. Ateşli yuvarlanmalar sırasında tüyleri kurumuş çamur topraklarıyla kirlenmişti, bu topraklar şimdi bir patlamada olduğu gibi her yöne saçılıyordu. Adamakıllı silkelenerek yaptığı bakımdan sonra yeniden ışık saçan tüm güzelliği ile karşımdaydı, özel ilişkimizden sonra çenemi tutamayıp lafa bıraktığımız yerden hemen devam etmiş olmaktan derin bir pişmanlık duyuyordum. O kendini kaptırmış, duyarlı yerlerini yalayarak temizlerken, büyük bir hüzne kapıldım. Yuvarlanmaktan yorulan tekerlek gibi tutkusu geçinceye ve sonunda sükûnete kavuşuncaya kadar haz yolculuğuna daha günlerce devam edebileceğini biliyordum. Ve o yolda bu tekerleği yeniden harekete geçirmekten büyük zevk duyacak benim kadar arzulu birçok kurbana rastlayacaktı. Günlerce gecelerce sürecek düğün şansımı, inatçı merakım uğruna boş yere yitirmiştim. Sonsuz aptallığımdan ötürü bana acıyıp kurtarıcı ölüm kurşununu sıkacak avcının hasretini çekiyordum bir bakıma. Tanrı adına, ben bunu hak etmiştim!

"Senin kölen şimdi kendine yeni bir prens aramak zorunda diye hemen yıkılma," dedi yavaşça ve arkasını dönüp dilber edasıyla kalçalarını sallayarak hızla çoğalan yabani mantar kolonisinin içine doğru yürüdü. Tiyatro sahnesindeki sis bulutlarının büyüleyici baş aktrisi yuttuğu, hüzünlü bir operanın son akoru duyuluyormuş gibiydi. Gök kubbede dağılıp uzaklara giden ışıklı bir bulut.

"Karşılaşmamızın boşuna olmaması seni avutabilir. Benim düşünmemi sağladın. Kara Şövalye'nin kıyımları hafife alınmamalı. Bu konuyu önderimiz, sevgili, değerli annemiz Aurelie ile konuşacağım. Eğer bilgece bir karara varırsa, kendi düşüncelerini bizim soyumuzun üyelerine konferans şeklinde aktarırsın, ne gibi bir çare bulacağımızı hep birlikte düşünerüz."

"Peki ama, ben sizi nasıl bulurum?"

"Kafanı yormana gerek yok. Ormanda daha kalacaksan, biz seni buluruz, küçük prensim!" dedi ve koskocaman yuvarlak mantarların arasında gözden kayboldu. İçten içe ayrılık sancılarıyla boğuşmama rağmen, aklımın bir bölümü onun düşüncelerini hızla değiştirmiş olmasıyla meşguldü. Gerçekten onun adalet duygusunu etkilemek için onu düşündürmek yeterli mi olmuştu? Ya da onun son sözleri sadece gönül alıcı, ama bağlayıcılık içermeyen bir hoşça kal diye mi değerlendirilmeliydi? Kızılderililerin büyük şeref sözüne çok değer veren böylesi gururlu bir ırkın bireyinde hayal edilebilecek gibi bir şey değil. Sonunda, niyetim bu olmadığı halde, esaslı bir ikna çalışması yürütmüş olduğuma ilişkin bu renksiz açıklamayla yetinmek zorunda kalmıştım. Yani bu her açıdan garip bir karşılaşma olmuştu -ve her açıdan de başarısız.

Çıkmaza girmiş bu durumda bir kurtuluş yolu bulmak için kafa yormaya başladığımda, beş dakika geçmişti bile. Ağaç yapraklarının oluşturduğu çatının altındaki ışık sütununda çömelmiş, onun içine daldığı mantar denizine kendimden geçmiş halde bakıyordum. Onun baştan çıkarıcı kokusunu havada kokluyor, duman rengi kabarık postunu görüyor, kâhin bir tanrıçanın olacakları söyleyen sesinin yankısına benzeyen kalın sesini duyuyormuşum gibi geliyordu bana. Lanet olsun ve bir kez daha lanet olsun, benim gibi böyle zavallı bir düşünce akrobatı hep aynı tarz kadınların tuzağına düşer! Niçin değişiklik olsun diye, bir kere de, ölçülecek kadar bile IQ'ya sahip olamayan, kişiselleşmiş bir kuluçka makinesi becerisiyle yaşayan, arta kalan zamanlarında da mama kabına madde bağımlısı gibi yapışan etine dolgun bir İran kedisine gönlümü kaptırmıyorum? Ama yok, illa da, şnorkeli uzattığın ölçüde sana vazgeçilmez olduğun duygusunu veren, "Teşekkürler ben kendim de fikir kadınıyım," diyen, karşındakini her fırsatta refüze eden bir tip olması gerekiyordu. Sonra rahatlıkla okyanusun derinliklerine gömülebilirdiniz yine. Böyle ilişkiler sonucu ne tür çocuklar meydana getirildiği konusunda düşünmek istemiyordum. Geleceğin bu nesilleri muhtemelen yalnızca yetiştirme çiftliklerinin özel sergilerinde bir araya gelirler ve vakumlu plastik torbalardaki genlerini değiş tokuş ederlerdi.

Yeni koşullara rağmen, eski biyolojik ihtiyaçlar dizisinin, nasıl da gereğini istediğini ve önemli bir hataya dikkatimi çektiğini hissediyordum- Alığımı kanalizasyonda bir ölçüde gidermiştim, ardından, tahmin edilenin aksine, iştahımı da. Bu alanda insanoğlunun, bizzat bir *Berserker** gibi davrandığı halde, nedense hayvani bulduğu o iştahı. Kulakları konserve açacağının sesini çok iyi tanıyan kentli bir çürük yumurta olarak doğrusu şu ana kadar hiç de fena değildim. Tam anlamıyla mutlu olmam için biraz da uyumam gerekiyordu. Akşama yakın saatlerdi. Katığımdan beri on beş saat geçmişti, bütün bu zaman zarfında büyük bir gerilim içinde ve uyanık haldeydim. İnsan açısından bu, yorucu ama üstesinden gelinebilir bir durum olabilir, ama benim gibi ince ruhlu birinde kesintisiz stres çabucak çöküşe yol açabilirdi. Bizim genelde pusuya yatan çok yaman avcılar oluşumuz nedeniyle, çıplak maymunun aksine, günün dörtte üçünü uyuyarak geçirmemiz gerekir. Uykudan tasarruf edilirse, çöküş kaçınılmazdır.

Güneş birazdan batacak, aydınlık orman ürkütücü düşman ülkesine dönüşecekti. Kim bilir, deli Hugo ve onun havlayan ömezi belki bizzat görevlerini yerine getirir, onların işledikleri cinayetler hakkındaki şüphelerimi kafa kopararak tamamen ortadan kaldırırlardı. Her ne kadar gece hayvani olarak sınıflandırılısam da, korunmasız halde karanlık ormanda uyumak zorunda kalmak düşüncesi beni huzursuz ediyordu.

Sağa sola bakmadan yürümeye başladım. Aradığım şey ya bir kaya oyuğu ya da tırmanılması zor bir ağatı. Anlaşılacağı gibi, en azından kötü niyetli birini uzaktan fark edebileceğim düşüncesi içinde olabileceğim, ama Waldorf Astoria'nın süit dairesindeki lüksten de yoksun bir sığınak. Kısa bir yürüyüşten sonra orman aniden sona erip ova görününcə, uygun yer bulma ümitlerim tümüyle çoğaldı. Bu yoğun yeşillikler arasındaki derin vadide, romantik denecek kadar eski, gizlenmiş bir evden, ahşap iki yan binadan ve büyük bir avludan oluşan harap durumda bir çiftlik vardı. Beni hoş geldin diyerek karşılayan dere, çiftliğin yanı başından geçiyordu. Yerleşimin arkasında yine yeşil orman örtüsü yükseliyor, dik bir tepeye doğru tırmanıyordu, öyle ki aşağıdan bakınca ormanda ağaçlar kesilerek oluşturulan bir uygarlık yolundan söz edilebilirdi. Köylülerin tarlalarının bu bölgenin çok uzağında olduğu açıkça belliydi.

Vahaya bakınca bulunduğum yerde kaya oyuğunu da, ağaç kovuğunu da unuttum, Alraune'den işittiğim azarlan doğruluyormuş gibi, içim insanlara sokulmak arzusuyla doldu. Benim gibi hoş bir herifi başlarından savmak istemeyecekleri kesinde. Büyük bir olasılıkla bizden birkaçı da şimdi onlara arkadaşlık etmekteydi ve onların okşama ihtiyaçlarını, çiftlikte kesilen hayvanların artıkları karşılığında tatmin ediyordu. Hayalimde kendimi, taze sakatattan oluşan mis gibi kokular yayan bir dağı eşelerken ve süt denizinde oynarken görüyordum. Geceyi, artık ormanda geçirmek zorunda kalmayıp kültür düzeyi yüksek kent sakinleri gibi, dış kapısının üzerinde kötü niyetli Kızılderililer için aşağıdaki gibi bir yazı olan kalede geçirme düşüncesi beni rahatlatıyordu: "Maalesef dışarıda kalmak zorundayız!*" Çiftliğin ıssızlığını kutsanmış toprak, kaba köylü sahibiniyse dirilmiş Mesih olarak gören kendini beğenmiş bir çiftlik köpeğinin beni bir şekilde korkutmak tehlikesi elbette vardı. Ya da belki egemenlik alanıyla ilgili üzüntü verici tartışmaları yeniden alevlendirmek isteyen sevimsiz tanışlar da çıkabilirdi. Ama böyleli dirençleri ben, cerrahiden alınan ve benim de başhekim kadar iyi becerdiğim bir dizi teknikle kırabileceğimi zannediyordum.

Neşeyle tepeden aşağıya indim, çayırın iki tarafında barış içinde otlayan midillileri gördüm sevinçle. Güneş ormanın karşı tarafından büyük bir şenlikle batıyordu, ortadan ahşap bir çitle bölünmüş manzaranın tümü, burada mutluluk adında olağanüstü nadir bir maden işletiliyormuş gibi büyüü bir ışıkla örtülmüştü.

Çiftliğe yaklařtıķa uzaktan üç tanışımı seebildim. İçlerinden biri şaşırtıcı ölçüde şişman, kahverengi bir tip, parke taşlarla döşeli yarım daire şeklinde, çiti bulunmayan avlunun

* Kuzey Almanya kökenli bir efsanenin vahşi savaşçısı, (. n.)

** Bağlam dikkate alındığında "Maalesef dışarıda kalınacak" diye de çevrilebilir, (.n.)

ortasında uzanmıştı. Yüzünü batmakta olan güneşe dönmüştü, böylece onun muhteşem kalçalarının görsel tadına varabiliyordum. Görüldüğü kadarıyla akşam kızılığının ılık sıcaklığında uykuya dalmıştı -ya da zengin öğle yemeğinin sonucu olarak osuruk bombardımanına tutulmuştu. Bu yerde az ya da çok çenesi kapatılacak birinin söz konusu olmadığına işaretledi bu. İkinci sözde fare katili, renkli benekleri olan biri, benim gibi yoksulun teki için yegâne tahrik unsuruydu. O da çiftlik evinin girişinin yan tarafında, atılmış büyük bir şarap fıçısının üzerinde sırtüstü yatıyordu, aynı şekilde o da yüzünü güneşe dönmüştü. Uykunun kutsayıcı etkisi onun adamakıllı başını döndürmüş olmalıydı, çünkü sahipleri onların göbeklerini okşarken, bizim türümüzün çocuksu bir tavırla yaptığı gibi patileri yukarıya doğru yarım bükük uzanmıştı. Kafası benim göremeyeceğim kadar fıçının kenarından arkaya doğru sarkmıştı. Ön tarafı, sağ taraftaki ambarın arkasında kaldığından, üçüncü türdeşimin sfenks gibi oturmuş dinlenen simsiyah gövdesinin sadece yarısını görebiliyordum. Buharlı bir tren kadar zift içeren sigaralar için ideal bir reklam sahnesi olabilecek bu yerin sahiplerinin tarlalarda eşek gibi çalıştıkları belliydi, çünkü toplanan patatesler için kullanılan yırtık döner bant dışında çiftlikte bir başka tarım aleti göze çarpmıyordu. Ara sıra bir iki pençe vuruşu takviyesi gerekse de, köylülerin konukseverliğini denemek için uygun bir fırsattı.

Ayaklarımı parlak parke taşlara uzattığımda, her zamanki gibi ne olduğunu saniyede tespit edemeyeceğim keskin bir koku aldım. Sinir kanallarıma lapa gibi yayılan yorgunluk, hassas duyu organlarıma ilk zararlarını vermişti. Bu arada iğrenç kokunun kaynağının ne olabileceği sorusuyla meşgulken, şişman somurtkana arkadan yaklaştım, hem de türümüze özgü köle misali sokulma alışkanlığımızı kararlı bir şekilde bir yana bırakarak. Aman Allahım, herifi herhalde domuz tartmak için ağırlık olarak kullanıyorlardı. Bu arada güneş portakal görünümüyle alçalırken tümüyle gözden kaybolmuş, geriye kır manzarasını parlak kırmızı bir varyete ışığına boğan nefes kesen bir gök kubbe bırakmıştı. Uykucu kardeşlerin topraklarına girmiş olmamı hâlâ daha anlamamış olmaları, doğrusu bana biraz tuhaf gelmişti; böylesi sefil bir alarm sistemiyle kemirgen terminatörü olarak sorumluluklarını nasıl yerine getiriyorlardı? Belki de Alraune'nin rahatına düşkün çiftçi uşaklarını küçümsemesinde gücenecek bir şey yoktu. Rahatsız edici kötü kokunun yoğunluğu on misli arttığı anda, ben yağ yığınının bir metre uzağındaydım. Gerçekten, bu çocuk şimdi hiç olmazsa yüzünü dönüp kafama herhangi iğrenç bir şey atabilirdi. Ve bu iğrenç koku -gübre mi acaba? Yoksa hayvanları iki misli şişirten kimyasal bir madde mi? Yoksa...

Kan! Kan dolu bir gölcük, yarısı sızmış; sinek sürülerinin içtiği, aç gözlü olanların bazılarının da boğulduğu. Şişko kendi can suyunun ortasında yatmaktaydı, daha doğrusu bir zamanlar onun can suyu olan şeyin içinde, postu kanı tamamen emmişti. Tüyler ürperten durum uzaktan anlaşılmıyordu, çünkü tüylerin emdiği kan sonucu kurbanın etrafında sadece sudan bir sınır, deyiş yerindeyse muhteşem kaleyi çevreleyen bir su çukuru oluşmuştu. Şimdi kanın sırtına kadar çıkmış olduğunu görüyordum. Orada da kısa bir süre önce kanların fişkırdığı derin yaralar görünüyordu. İyi beslenmişin etrafında yüzünü görmek için dolanırken, bir sonraki dehşet patlak verdi. Her iki gözü de oyulmuştu, öyle ki gözyuvarlağı sıvısı ağzına kadar inmiş, burun kıvrımlarında sarı bir iz bırakmıştı. Yaralarını koklamak için ona doğru eğildim. Burnum yanlışlıkla kafasına değdi, bunun üzerine kafası olgun bir meyve gibi boynundan ayrılıp yere düştü, soluk borusu ve yemek borusundan sarkan saçaklarla ısırılmış kan sucuğu gibi bana sırtıttı. Besbelli en önemli parçasını ısırılmış bir sinir zar zor tutuyordu. Bu vıcık vıcık et yığınının tümüne, geriye dönüp bakınca anlıyorum ki, yeni bir şok beni uykumdan edeceği için analizinden bilinçsizce kaçındığım bir koku sinmişti.

Şaşkınlıktan bilincimi yitirmeden önce arkamı döndüm, kanalizasyonda yediğim yarı yarıya hazmedilmiş fareyi parke taşlara kustum. Bunun üzerine başım dönerken taşralı türle ilk karşılaşmamdan uzaklaşarak fıçının üzerinde arkası dönük şekilde yatan delikanlıya doğru seyirttim, onun durumu ile ilgili herhangi bir şüpheye kapıldığımdan değil de, daha sonra

akıllıca sonuçlar çıkartmak için acımasız olayları aşırı bir özenle araştırmayı kahrolası görevim olarak gördüğümünden dolayı. Safran beni doğru değerlendirmişti. Benden başka hiç kimse bu canavarca durumla başa çıkamazdı. Bunu nasıl başaracağımıysa yalnızca Tanrı biliyordu.

Şarap fiçisinin yanına geldiğimde, öyle araştırılmaya değer bir şey de yoktu ortada. Felaketzedenin üstündeki fazla dikkat çekmeyen sinek ordusunu uzaktan fark etmiştim. Korktuğum başıma gelmişti. Renkli beneklinin kafası hiç de fiçinin kenarından sarkmış filan değildi, geri çevrilmiş nefis bir yemek gibi arka tarafta yerde duruyordu. Yukarıya sıçrayıp vahşeti tüm boyutları ile mercek altına almak için içimde hiç de öyle özel bir istek yoktu. Önüme çıkacak görüntü aynen diğer cesette olduğu gibi olacaktı. İşkenceye uğramış ceset, gökyüzüne bakan ayaklarıyla, ruhunun orada olduğunu anlatmak istiyor gibiydi. Gerçekteyse bu acıklı durumunda bir tek sevindirici şey vardı: Onun için her şey geçmişte kalmıştı.

Üzüntüden bitkin halde ağlamaya başladım. Anlatılmaz acılara yol açan böylesi bir ruha lanet okuyarak isyan ettim. Birkaç saat önce yeniden başlayacağımı umduğum yeni yaşamım, aynı cerahatli doku şeklinde ortaya çıktı, yalnız bu seferki farklı yeşillikler içindeydi. Önceden olduğu gibi ilk yaranın patlaması da öyle uzun sürmedi. Hangi biçimde olursa olsun, masumiyet tam kaçıkların, adı çıkmış yalancıların buluşuydu, kötülükse tüm varlığın kesin matematiksel formülü, hakikatin bizzat kendisiydi. Mavi gezegen gerçekte kara, barbar bir gezegen, hasta, acımasız ve herkes için tehlikeliydi; biz, baştan çıkarıcı güzel hayallerle aptala çevrildiğimiz için bunun pek farkına varmamıştık.

Gözyaşlarını, ölülerin postundan akan kan gibi yüzümün tüylerinden aşağıya boşalırken, yaralı fakat cesur bir asker gibi sağ taraftaki ambarın arkasındaki, anlamsız öfkenin kurbanına doğru sendeleyerek gittim. Köşedeki direği dönünce, korkudan titremenin sadece nitelik değil, nicelik meselesi de olabileceğini anladım. Aslında talihsiz zavallının bizzat kendisi değildi şoku obje olarak arttıran. Hırsla ısırılarak parçalanmış gövdesiyle o, sadece önceki tüyler ürperten olayların bir tekrarıydı. Zorla koparılmış kafası bile bir an olsun beni korkutmadı, çünkü ortalıkta yoktu zaten. Kendine kül tablası ya da ona benzer bir şey yapmak için katil onu herhalde hatıra olarak yanında götürmüştü. Sakin sakin akan dereye bakınca soğukkanlı hafiyenin hayretten nutku tutuldu. Belki on iki adet kız ve erkek kardeşe ait, benim türümden kadavraların oluşturduğu bir hattı, şeytana tapanların geride bıraktıkları sanatkârane bir iş gibi suyun bulunduğu yere kadar uzanıyordu, adeta korkutucu final sahnesi olarak kırmızı yumuşak tüylü bir yavru bebeğin kafasını, sakin dalgalar suyun kenarındaki taşlara çarpıyordu. Hepsini aynı şekilde katledilmişti, yani korkunç bir biçimde parçalanarak.

Duyduğum üzüntü ve nefreti aynı şekilde haykırabilmek için ağzımı kocaman açtım, insanın iliklerine işleyen tüm evreni sarsacak bir "Aaaaaayyyyy" sesi çıkarmak istedim. Ama birden yanı başımda başka, yabancı bir varlığın soluğunu duydum. Hızla etrafıma bakındım ve bir yaratığın dev gibi kocaman gölgesinin çiftlik evinin kirli yan duvarı boyunca ilerlediğini gördüm. Dört ayak üzerinde yürüyen güçlü bir kütle, yukarı aşağı hareket eden, bir fil kafatası büyüklüğünde bir baş. Elbette gölgenin etkisiyle boyutlar büyüyor, hayalet de gerçekte olduğundan daha yapılı görünüyordu. Teorik olarak, orijinalini gördüğümde duyduğum korku bir dakika içinde yatışacaktı. Ama bu gerçekleşmeden bir başka şey gördüm: Ambarın çıkıntısının arkasından canavarın ön pençesi göründü, bu küçük ayrıntı, damarlarındaki kanın yanı sıra beynimin de donmasına yetti. Kelimenin gerçek anlamıyla öldürmek için yaratılmış müthiş bir aletti. Yetersiz ışığa rağmen kahverengi-sarı, koyu renkli şekillere sahip pençesini, çengele benzeyen tırnaklarını gördüm. Güçlü bir insanın kollarının hacmine ve mükemmel bir öldürme makinesinin becerisine sahipti. Gen laboratuvarından kaçmış ya da kitle katliamlarıyla benzerlerimin kökünü kurutmak için görevlendirilmiş, evrim sonucu ortaya çıkan yeni bir tür yaratıktı -bu nahoş durumda doğrusu daha akıllıca bir açıklama da aklıma gelmiyordu.

Zaten içinde bulunduğum an açıklamalar için hiç uygun görünmüyordu, ama bu bombardıman pençesinin sahibiyle tanışmaya da pek can atıyor değildim. Böylece, yabancı ortaya çıkmadan yıldırım hızıyla tahta paravanın arkasına kaçtım. Sonra birçok cesedin yanından sürünerek olabildiğince sessizce yamaçtan aşağıya indim, yüzerek dereyi geçtim ve sonra karşı taraftaki ormanın bulunduğu tepeye yöneldim.

Nihayet soluk soluğa ormana vardığımda, bu öldürücü tempoda kaçmaya nasılsa devam edemeyeceğimden etrafıma bakındım. Buradan bakınca ovadaki çiftlik, öbür taraftan inerken olduğu gibi, aynı huzurlu etkiyi bırakıyordu. Üç harap yapı, bir avlu, masallardaki gibi döne döne akan bir dere: Aldatıcı bir huzur, tabii, insanın aklı hep sonradan başına geliyor. Öncekinden tek farkı, ovayı az önce sıcacık renkleriyle okşayan akşam kızılığının olmaması. Şimdi gökyüzü koyu lacivert bir renge bürünmüştü, ilk çıkan parlak yıldızlarla ve resimli kitaplardaki gibi bir ay ile donanmıştı. Kendimi güvenlikte duymak için bir nedenim yoktu, çünkü hayalet belki de benim kokumu almış ve sessizce yukarı tırmanırken kendi kendine şöyle demişti: "Yine yapabilirim!"

Şimdi bana labirente benzer bir mezar gibi görünen ormanın derinliklerine gittikçe daha çok dalıyordum. Sırf hayali bile beni insanların muhtemelen güvenli korumasına sürüklemiş olan korkunç şakırtı, çatırtı, uçuşma, uluma sesleri, tam da bunlar şimdi beni şeytani bir senfoni gibi teslim alıyordu ve ben bu senfoninin sıradışı ezgi dünyasında korunmasız bir tutsak olmuştum. Gittikçe adımlarımı daha yavaş ve daha güçsüz attığımı hissediyordum. Bu arada halim bir şekilde, içtiği on tane bira arasında bu sekiz votkanın da bulunduğu aklına ancak meyhanenin kapısı önünde gelen sarhoşa benziyordum. Kendimi son derece bitkin, yorgun ve her türlü direnme gücünden yoksun hissediyordum, kısacası pilim tükenmişti. Ayaklarım dalların üzerinde tökezliyor, sık sık yaprakların üzerinden kayıyordum. Eskiden çok keskin olan görme yeteneğim, şimdi sadece karaltı şeklinde birbirine geçmiş bitkiler ve ağaç topluluğunu ve bunların arkasında da hep sessiz orada duran ayın da olduğu yıldızlarla kaplı gökyüzünü seçebiliyordu. Sonunda dik bir şekilde yükselen ve oldukça büyük olması nedeniyle etrafında dolaşmanın mümkün olmadığı bir kayaya rastladım. Kayanın eteklerinde tam anlamıyla yığılıp kaldım, hareket edemiyordum. Artık benim için hiçbir şey fark etmiyordu. Keşke beni daha iyi bir dünyaya götürseler, Kara Şövalyeler, kocaman pençeli hayaletler, high-tech* silahlara sahip avcılar. Öbür tarafta sadece uykunun sonsuz hazzı olsa, yine bana yeter. Yaşam öyle büyük bir şölen de değildi zaten. Gözlerimi kapayarak hemen uykuya daldım...

...Uzaktan gelen bozuk bir sesle uyandırılmış gibi gözlerimi tekrar açtım, yukarıya doğru kayaya heyecanla baktım. Ay soldan sağa doğru oldukça uzun bir yol almıştı, eh işte uyku ülkesinde birkaç saatçik geçirmiştin, hem de hiç rüya görmeden kurşun gibi ağır bir uykuyla. Kayanın tepesinde danuasının üzerine Kara Şövalye oturmuş, parlayan fosforlu gözlerini bana dikmişti. Tamamen hareketsizdi, ay ışığı onu, dik duran mızrağı ve kalkanı olmayan, bakırdan bir ortaçağ gravürüne benzetmişti. Bir rüya masum uykumu zehirlemişti, hem de en berbatından bir rüya. Korku hayaleti hemen aşağıya inip kafamı koparacaktı. Gerçekten iyi bir düş, hem de daha önce hiç görülmemişinden. Ama deli Hugo ile deli köpeği kayalardan aşağıya inmediler. Orada öylece sanki atlı bir şövalye anıtı gibi duruyorlar, hareket etmemekte inat edip gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Uzun tüyleri, yağmur ve fırtınada karmakarışık olmuş rüzgarda uçuşuyordu, tavırlarında ruhen çökmüş bir hal vardı, sanki sürekli işlenen cinayetler onları cüzzamlı yapmış, sonsuza dek ıssız yerlerde yaşama lanetine uğramışlardı. Ben böyle şey görmemiştin. Şaşırtıcı olan tek şey şövalyenin büyüleyici kor gibi parlayan gözlerindeydi. Gözleri hiç de yalnızca şeytanın öldürücü soluğuyla mahvolmamıştı, daha çok yerinde duramayan bir çarpıklıktan kaynaklanıyordu, tuhaf bir baykuşun gözleriymiş gibi. Bütün bunların hepsini rüyamda gördüğümünden, bu saçmalıklara

---

* İngilizce" High technologynin kısaltılmışı. "Yüksek teknoloji" (ç.n)

kafa yormam gerekmiyordu. Gözkapaklarım tekrar kapandı, daha önce sözünü ettiğim gibi kendi kendimi kandırarak yeniden uykuya daldım. Ayrıca benim sevgili Schopenhauer'imin şu sözleri de beni avuttu: "Dünya ceza çekme yeridir, yani bir hapishaneye benzer. Bu hapishanenin kötü taraflarından biri de orada karşınıza çıkan toplumdur." Eh bunda da şaşılacak bir şey yok!

Beşinci Bölüm

Uyandığımda Kara Şövalye ortadan yok olmuştu, bu da rüya kuramını oldukça güçlendiriyordu. Hâlâ gece yarısıydı ve ayaklarımın önündeki kaya parçası karaya vurmuş bir balınayı anımsatıyordu. Vücudumu yokladığımda ne bir canavar tarafından sıkıştırıldığını ne de bir avcı tarafından delik deşik edilmiş yatak odası paspasına dönüştürüldüğümü gördüm. Tanrıya şükür! Kendimi zinde ve mantıklı düşünecek kadar güçlü hissediyordum. Ama aklımla birlikte, ormanın gerisinden duyulan tekinsiz hışırtılar ve bunun sonucu olarak korku da geri gelmişti. Korku böylesi zifiri karanlık bir yerde yavaşça kanatlarını açan bir yarasanın gölgesi gibiydi. Akşamın alacakaranlığındaki o dehşet sahneleri elimde olmadan gözümün önünde canlandı. O terk edilmiş çiftlik, kafaları koparılmış, organları kesilmiş kız ve erkek kardeşlerim, cesetlerin dereye kadar uzanan izleri -öldürücü pençe! Bunları anımsamama izin vermemeliydim, en azından şimdi. Ve zamanımı kesinlikle olayların fazla zaman gerektiren analizleri için harcamamalıydim. Gerçi benim cinsimin doğal düşmanı yoktu, ama karnı açlıktan guruldayan, doğru dürüst zooloji eğitimi almamış bir ayının çıkıp gelmeyeceğini kim bilebilirdi. Böylece üzerinde son kullanım tarihi yazılı mama kutularının bulunduğu o vaat edilmiş toprakları buluncaya kadar labirente benzer alacakaranlık ormanda yorucu bir yolculuğa çıkmaya karar verdim. Amin!

Bir baykuş, benim taşların üzerindeki çaresiz tırmanışlarıma alaylı fısıltılarla eşlik ediyordu, belki de bulunduğu yüksek yerden Kara Şövalye'nin kesinlikle yok olmadığını, aksine kayanın arka tarafında, boynuna bağladığı peçeteyle özlemle beni beklediğini görebiliyordu. Ama soluk soluğa tepeye ulaştığımda, bambaşka bir sürprizle karşılaştım. Çam ağaçları ordusunun arkasında, ayın gümüş rengi parıltılarının sarmaladığı bir kurabiye evin camlarındaki umut verici ışığı gördüm. Ev iki katlıydı ve ahşap kulübe tarzında yapılmıştı. Evi, ev sahibinin yaptığına şüphe yoktu, çünkü hiçbir inşaat şirketi romantik ayrıntılara bu kadar özen göstermezdi. Ama burada oturan hangi çilekeş münzeviydi? Uygarlığın tüm nimetlerinden bu kadar uzakta, ormanın ortasında?

İnsani huzura duyduğum gereksinim şimdilik giderilmiş olsa da, Hansel ve Gretel'in evinin etrafında bir tur atmaktan kendimi alamadım. Merak birçok kez olduğu gibi o çirkin yüzünü yine zor durumdayken gösterdi. Bu eve, sadece dışından bakmak niyetiyle biraz kayarak, biraz da koşarak kayadan hızla aşağıya indim. Biraz önce sadece hatları ve hareketli gölgeleri olan şey, giderek daha belirginleşiyordu. Yukarıdan evin sadece masal kitaplarındaki gibi görünüşünü algılamış olsam da, şimdi garip bazı ayrıntılar ortaya çıkıyordu. Ağaçlar kesilerek oluşturulan yerin, topraktan oluşan ön tarafında önce bir uydu çanağıyla karşılaştım. Bu alet birahane bahçelerine güneşten korunmak için konulan şemsiyelerin çapındaydı ve demir bir ayak ile yere sabitlenmişti. Çanağın üzerinde sade harflerle ARCHE* yazıyordu. Bunun arkasında kırpımdan sonra tüyleri hafifçe uzamış olan yaklaşık on tane koyunun bulunduğu bir çit gördüm. Sessiz ve gönül açıcı kır manzarasını tamamlarmışçasına içlerinde bir de kara koyun vardı. Bu hayvanın elden bırakmadığı gururlu tavrı bende bir önceden görmüşlük duygusu uyandırdı. Ama hangi bağlamda olduğunu çıkaramadım. Aynı anda seyir meraklısı bir yerli gibi her yere benimle birlikte gelen derenin aşına şırıltısını hemen yakınımnda hissettim.

Evin çok yakınında olduğum için camlardan içeri bakma fırsatını kaçırmak istemiyordum. Ama tehlikeli bir ayrıntı tam zamanında gözüme çarpmıştı: Verandanın yağmur oluğunun

---

* die Arche (Latince arca: sandık): Gemisi sandığa benzeyen Nuh Peygamber'in ailesi ve beraberindekileri her iki cinsten pek çok hayvanla tufandan kurtarmasını sağlayan araç olarak kullanılıyor daha çok: Die Arche Noah (Nuh'un Gemisi), (ç.n.)

arkasında kırmızı ışıklı elektron lambalı metal kutulara monte edilmiş iki büyük halojen lambanın farkına vardım. Bunların çevredeki en ufak harekette yanan lambalar olduğuna hiç şüphe yoktu. Avluya biri adım atar atmaz, buraya zorla giren adam güçlü bir ışık seli ile aydınlatılıyor olabilirdi. Bir orman kulübesi için oldukça pahalı bir alarm sistemi. Hareketleri bildiren bu sistemde bir boşluk buluncaya kadar, evin çevresini uygun bir mesafeden dolaşıp kolaçan etmek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Bunu söylemesi kolaydı, çünkü ışıklar neredeyse kapalı bir daire oluşturunuyordu ve alarm sistemi devreye girmeden içeri geçmek olanaksız gibi görünüyordu. Sadece evin arka cephesinde ve sol uzun tarafının birleştiği köşe çıkıntısında bu göze çarpmayan alıcılardan yoktu. Eve kadar uzanan bu sanal geçit çok dardı, ama ben dümdüz bir çizgi üzerinde hareket edersem, belki de sistemi devre dışı bırakma şansım olabilirdi.

Bir mayın tarlasından geçiyormuşum duygusuyla hiçbir siren sesi duyulmadan veya ışıklar bu yeri, dünyanın kaçılması en zor hapishanesinde çekilen bir film sahnesine dönüştürmeden, ayaklarımın ucuna basarak hayali çizgiyi izleyip çatı kenarına kadar ilerledim. Biraz rahatlamış halde ama hâlâ dizlerim titreyerek yakın çevremi hızla incelemeye koyuldum. Evin arka tarafı ön tarafı kadar temiz değildi. Bir yığın çöp, daha doğrusu atılmaya kıyılmamış bir sürü şey yağmur oluğunun altında biriktirilmişti. Üst üste koyulmuş bir kuleyi anımsatan dosyalar, ne olduğu belli olmayan bir elektronik hurda yığını ve özellikle tıbbi ürünlerin plastik atıkları, iflas etmiş bir şirketin kalıntıları gibi burada yığılmıştı. Farmakoloji konusunda bilgim kısıtlıydı, ama çabucak okuduğum uyarı yazılarından bunların bazı salgınlara karşı kullanılan ilaçlar olduğu anlaşıyordu. Çöpün büyük bir bölümü, iflas etmiş firma imajına uymayan araç, gereç ve malzemeden oluşuyordu. Kullanılmış boya tüpleri, yarısı boyanmış, tam gerilmemiş tuvaleri olan çerçeveler, yapış yapış olmuş fırçalar, başarısızlığa uğramış bir işletme sahibinden çok, doğadan esinlenen yaratıcı bir ev sahibi imajını veriyordu.

Bir bakıma birbiriyle hiç uyuşmayan bu izlenimlerin tümü merakımı öylesine körükledi ki, daha iyi bilgi edinmeye ve daha ayrıntılı bir inceleme yapmaya karar verdim. Sürekli duvarın kenarından yürüyerek evin çevresini dolaşıp ön tarafa ulaştım ve sessizce ahşap verandaya çıktım. Orada arka ayaklarımın üzerinde durup ön ayaklarımla giriş kapısının yanındaki pencerenin kenarından kendimi yukarıya çektim.

Açık pencereden gördüğüm manzara pek heyecan verici değildi, ama ilk izlenimlerimde olduğu gibi her şey birbiriyle çok ilintisizdi. Bir deri bir kemik neredeyse iki metre boyunda bir kadın, kafayı takmış gibi şövalesinin başında dev bir peyzaj üzerine çalışıyordu. Ne yazık ki, onu sadece arkadan görebiliyordum. Üzerinde, kalçalarına kadar uzanan, özenle taranmış kıvrıkcık saçlarının örttüğü kaftana benzeyen siyah bir elbise vardı. Arada bir sinirle masanın üzerinde duran, ağzına kadar izmaritle dolu küllükteki filtresiz sigarasına uzanıyor ve tutkuyla bir nefes çekiyordu.

Sözünü ettiğim uyumsuzluğu iki şey özellikle vurguluyordu. Şövalenin arkasındaki duvarı, son santimetresine kadar bazıları numaralı video kasetleriyle dolu devasa bir raf işgal etmişti. Sadece antika bir gece lambasının aydınlatığı loş mekânda, oldukça lüks bir videonun üzerinde duran küçük televizyon bu video düşkünü için çok yetersizdi. Bunun dışında, özellikle sade yaşayan bir sanatçının ruhunu yansıtan bu mekândaki görüntü ve ses tekniği yabancı bir madde gibi duruyordu. Şaşkınlık uyandıran ikinci şeyse şövaledeki tabloydu. Özgün olmama konusunda eşsiz bir orman manzarası, en küçük bir yetenek pırıltısı açığa vurmaksızın öylesine tuvale aktarılmıştı. Karanlık ağaçların arasından birkaç çift göz parlıyordu, bunların resmedilmiş olması için Felis gözlerinin model olarak durmuş olması gerekiyordu. Sanki paranoyak birinin hastalıklı ürünleri gibi gerçek dünyaya gözlerini dikmiş şeytanca bakıyorlardı. Kaliteden eser yoktu, ama sanatçı için de bu pek fazla önem taşııyordu anlaşılan. Sigara içme konusunda duyduğu o korkunç zorunluluk gibi, neredeyse psikopatça, özellikle karanlık ve puslu renkleri kullanarak daha önce yapmış olduğu ürkütücü

orman resmini boyuyordu, sanki böyle yapınca kötü ruhları kovuyormuş gibi. Bunun kendi kendine yapılan bir tür terapi olduğuna hiç şüphe yoktu.

Pencerenin kenarındaki tahtada istemeden beni ele veren bir tırmık sesi çıkardığımda, aslında oldukça sıkıcı olan bu casusluk olayı aniden kesintiye uğramış oldu. Bunun üzerine ressam kadın bir kertenkelenin hızıyla kafasını benim bulunduğum yöne çevirdi. Kısa bir an görebildiğim yüzü bende derin bir korku uyandırdı. Yaşını göstermeyen, ama yine de çok yaşlı bir kadının yüzü gibiydi. O bana yaşlılık sendromuna yakalanmış çocukların yüz ifadelerini anımsattı. Tahminen kırklı yaşlarını bitirmek üzere olmasına rağmen gözlerinde belirsiz bir korkuyla iç içe geçmiş çocuksu bir merak vardı. O gözlerdeki pırıltı bir şekilde sönmüş ve kadının tüm yüz hatları, bir buz kraliçesininkiler gibi donmuş görünüyordu.

Görünmez olmanın hünerlerini yüce bir sanat haline getirmiş olan bir türe ait olduğumdan, kendimi sessizce pencerenin kenarından aşağıya bıraktım ve pencerenin altına saklandım. Üst tarafta ayak sesleri duydum, bu da kadının duyduğu sesin ne olduğunu anlamak için şu anda pencereye yaklaştığını gösteriyordu. Korkuyla geçen bir süre sonunda adımlar yine uzaklaştı; anlaşılan bir şey görememişti.

Tabii ki ben bu garip eve ve onun daha da garip olan sahibesine sırtımı dönüp yoluma devam edebilirdim. Ama loş ışıklı penceresiyle birinci kat beni aynı şekilde çekmişti. Kim bilir, belki burada, benim gibilerin canlı canlı derisini yüzüp daha sonra ağız mızıkasıyla "Ein Jäger aus Kurpfalz" (Kurpfalzli Bir Avcı) şarkısını çalarken, romantik kamp ateşinde yumuşak etimizi kızartacak iyi bir insana rastlayabilirdim. Bunu kesinlikle kaçırmamam gerekirdi! Verandanın önünde, kalın dalları çatı çıkıntısına uzanan bir ağaç keşfettim. Ağacın gövdesinden tırmanırken bir yandan da dengeyi koruyarak, ki bu rahatça yapabileceğim bir şeydi, dalın üzerinden tavan arasına geçmek ve ondan sonra da pencereden göz kırpmak, bu pek zor bir şeymiş gibi görünmüyordu.

Düşünmemle yapmam bir oldu. Bu komik antrenmandan sonra kiremitlerin üzerinde dururken ayaklarım beni doğruca açık duran pencereye götürdü. Oraya ulaştığımda, burnumu dikkatlice odaya uzattım. Zaten bu evde bazı garipliklerin olduğunu daha önce de fark etmiştim, ama şimdi gözlerimin şaşkınlıkla gördüğü şeyle karşılaştırılınca, diğer olup bitenler çok sıradan şeylerdi. Gördüğüm, cinsimin bir karikatürü olduğu için, gerçeği söylemem gerekirse, önce kendi aklımdan şüphe ettim. Bana ister inanın ister inanmayın, ama antika şamdanlarda yanan sayısız mumun aydınlattığı bu mekânda masallar, büyüler ve insanların bizlerle ilgili uydurdukları saçmalıkların birazı gerçek olmuştu.

Eski İngiliz tarzı orijinal bir yazı masasının üzerinde bir türdeşim oturuyordu. Görüldüğü kadarıyla erkekti ve Somali cinsiydi. Arkadaş, açık duran kitaplardan, savrulmuş kâğıtlardan ve tüm masaya yayılan mürekkep lekelerinden oluşan karmakarışık düzenin ortasında, arka ayaklarının üzerinde oturuyordu. Bir tür uzun tüylü Abessinier olarak Şeftali rengindeki parlak tüyleri gürdü ve hiç kıvrır kıvrır olmadığı halde hafif karışık. Tuhaf ama, biraz önce çamaşır makinesinden çıkmış gibi tüylerinin üzerinde ince bir nem tabakası vardı ve oturduğu yerin etrafında da nemli bir hale oluşmuştu. Doğal ortamda yetiştiğini kanıtlayan aşırı gür kuyruğuna, azametli boynuna rağmen, görünüşüne akademisyenlik, daha doğrusu kaçık bir akademisyenlik sinmişti Etrafı, duvarları kaplayan raflar dolusu, oldukça eski izlenimi uyandıran kitaplar dışında, acayip eşyalarla çevrelenmişti. Afrika'dan ahşan totemler, hayvan tanrılarını simgeleyen naif masklar, Avustralya'ya özgü mızrak sapanları ve diğer ülkelere ait av araç gereçleri, hatta insanda buranın bir etnologun arşivi olduğu izlenimini uyandıran kurukafalar bile mevcuttu.

Beni hayrete düşüren şey, loş mum ışığında unutulmuş kültürleri anımsatan denizaşırı ülkelerin eski püskü eşyaları değildi. Somali'nin kendi görünüşü karşısında, şaşkınlıktan ağızım açık kalmıştı. Vahşi kökenine rağmen, kelimenin tam anlamıyla ısmarlama bir yazar müsveddesi gibi duruyordu. Bu nasıl mı olmuştu? Göz kamaştıracak ölçüde basit! Romantizmin temsilcisi bir şair ustalığıyla sağ elinin orta tırnağını mürekkep hokkasına

batırıp Önünde duran dağılmış kâğıtları karalayacak hareketler yapıyordu. Elinin üstündeki kadife tüylerini turnusol kâğıdı olarak kullanıyordu, tırnaklarını öylesine keskinleştirmişti ki, sivri tırnağı ile kuş tüyü kalem tekniğini uygulayabiliyordu. Sözde yazar arada bir uzaklara dalıp duraklıyor, ilham perisinin ona bir öpücük eşliğinde sunduğu şeyi onaylayıp başını sallayınca kadar, düşüncelere gömülmüş bir dâhinin karikatürü gibi elini havada tutuyordu. Tamam da, yazdığı neydi? Anıları mı? Doktora tezi mi? Yoksa bizim türümüzle ilgili son başvuru kitabı mı?

Başım döndü, bu ukalalar kralını ağzım açık bir halde izlerken, midemin ne kadar bulandığını hissettim. Ama anlaşılan majestenin bir sürprizi daha vardı. Ajanlık görevimi yaparken, dikkat konusunda büyük bir çaba göstermiş olmama rağmen, içgüdüye ilişkin en basit şeylerde dahi ondan aşağı kaldığım ortaya çıktı. Onun kafasında da harekete duyarlı bir uyarı sistemi varmış gibi, birden irkildi ve hızla bana dönüp afallamış yüzüme baktı.

İkimiz aynı anda bir çığlık attık. Nedendir bilmiyorum, ama bu ani göz teması gerek Somali'yi gerekse beni öylesine korkutmuştu ki, bize çığlık atmanın dışında başka bir seçenek kalmamıştı. Ama sözde yazarın çok daha büyük bir korkuya kapıldığı açıktı. Bu korku tüm bedenini deprem gibi zangır zangır titretiyordu.

"Lütfen beni öl-öl-öldürme, kardeşim! Bu sadece bir şakaydı!" diye yalvardı, çığlık attıktan sonra. Bunu yaparken sanki burnunun ucuna bir tabanca dayamışım gibi iki elini havaya kaldırmıştı.

"Sen de lütfen benim biraz önceki tepkimle ilgili bir şey yazma, kardeşim. Bu benim biyografim için iyi olmaz" diye ben de yalvardım.

"Bu beni cezalandırmayacaksın an-an-anlamına mı geliyor?"

Pembe pembe parlayan, korkudan kasılmış yüzü rahatlamaya başladı ve bakışı yine bir baykuşunki gibi tuhaflaştı.

"Tabii ki yapmayacağım. Bugünlerde Peter Handke'nin bile yaşamasına izin veriyorlar. Ben hukuk devletine inanırım."

Hiçbir şey anlamadan alnını kırıştırdı. "Ko-Ko-Konuları aydınlatmak gerekir, yabancı."

Kekelemesinin karşılaşmamızda yaşadığı şokun sonucu olmadığı düşüncesindeydim. Onu daha fazla krize sokmak olasılığını göze alarak odaya bir adım daha attım. Dışarıdaki alarm sistemi beni biraz huzursuz ediyordu.

"Neden kafaca anlaştığım birine kötü bir şey yapmak isteyeyim ki? Bu bir yana, ben zaten sadece özel durumlar söz konusu olursa öldürürüm."

Yeniden sakinleşti, ellerini aşağıya indirdi ve yüzünü içtenmiş izlenimi vermek istediği bir tebessüm kapladı.

"An-An-Anlıyorum. Sanıyorum her şey bir ya-ya-yanlış anlama sonucu oldu. İzin verir misiniz, adım Ambrosius, DÖA konusunda sürekli araştırmalar yapan biriyim."

Bir dakika. Cangıl ateşinin acı tatlı ıstırapları konusunda Alraune diye biri beni aydınlatmıştı. Öte yandan annesinin adının Aurelie olduğunu söylemişti. Ve şimdi de Ambrosius. Yahu biz burada bir tür ortaçağ scrabble'ı mı oynuyorduk? Niçin olmasın? Sonuçta dışarıda da bazı Kara Şövalyeler hayalet gibi dolaşıyordu. Aşağıdaki güz çiğdemi bir süpürgeğin üzerinde uçarak odaya girerse hiç şaşırmazdım doğrusu.

"Memnun oldum. Benim adım da Francis. Ben de EDÜM konusunda sürekli araştırma yapan biriyim."

"EDÜM?"

"El değmeden üretilmiş mamalar!"

"A-A-Anlıyorum. İçeri girsene, Francis, sanıyorum sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Geri çekildi ve eliyle odanın bir köşesini gösterdi. Ben cam kenarından yazı masasının üstüne atladım ve gösterilen yöne doğru baktım. Gördüğüm şey karşısında nefesim tutuldu. Yüzme havuzu boyutlarında plastik bir mama kabı ve içinde Everest dağı yüksekliğinde bir et yığını, bunun yanında alabildiğine kuru mama ve bir kâse su Tanrının varlığını kanıtlıyordu.

Tanrıya şükürler olsun! diye içimden sevinç çığlıkları attım, görgü kurallarını unutarak, Ambrosius'un afiyet olsun demesini bile beklemeden ziyafet sofrasına saldırdım. Ancak dişlerimi bu nefis yemeklere geçirdiğimde, açlıktan ve susuzluktan ölmek üzere olduğumu anladım. Enerji gerektiren kaçma ve kalça hareketleri bedenimdeki tüm gücü tüketmişti, bunu o kısa uyku bile telafi edememişti. Ziyafet sırasında hissettiğim şey, günümüzde giderek unutulmakta olan tek bir sözcük ile tanımlanabilirdi: Minnettarlık. Çaresizliği anlaşıp hiç çekinmeden bunu paylaşmaya hazır olan kişiye derin bir minnet duyuyordum. Zati Tuhafları unvanı bile onu tanımlamakta geleneksel kalırdı, ben bu kekemeyi sevmiştim. O, günümüzde gittikçe daha az çağdaşımızın doğarken beraberinde getirdiği bir organa sahipti: Onun bir kalbi vardı. Hoş olmayan tek şeyse, iki yanağımda sürekli dolu olduğundan bu içten minneti ifade edemeyişimdi.

Görgü kurallarını bir yana bırakıp çanakları son kırıntısına kadar silip süpürdükten, yemek konusundaki değerlendirmemi, keyifli ve sonu gelmeyen bir geçirme şeklinde ifade ettikten sonra, nihayet konuşabildim: "Teşekkürler Ambrosius! Hayatımı kurtardın. Ve bunlar sadece incelik olsun diye söylenmiş boş sözler değil, dostum."

"Hayat k-k-kurtarmak için daha fazlası gerekir, Francis. Yemeğin hoşuna gitmesine sevindim. Bana gelince bolluk içinde yaşamaktan neredeyse boğuluyorum. Hayat arkadaşım Diana bu ormana düştüğünden beri çıldırmış durumda. Küçük s-s-sevgilisinin bakımı ile ilgili endişeleri de aynı ölçüde arttı ve anormal olmaya başladı."

Dilimin uçundaydı, tam o küçük sevgilinin ruhsal sağlık konusunda Avrupa Topluluğu standardına uymadığını söyleyecektim, ama son anda dilimi tuttum.

"Senin inanılmaz ustalığın bir yana, burada bazı garipliklerin olduğunu fark ettim, Ambrosius. Örneğin zihinsel özürlü olmadığı halde okuma yazma güçlüğü çeken biri gibi tutkuyla binlerce video kaseti biriktiren ve üstüne üstlük insanı aptallaştıran bu şeyleri muhtemelen de seyreden büyük bir ressamla hiç karşılaşmamıştım."

Yine masanın üzerine sıçradım ve göz ucuyla cömert ev sahibimin el, şey pardon! tırnakla yazdığı duygulu ifadeler baktım. Etrafa saçılmış kâğıtlar üzerindeki yazılar dünya sorununun çözümünü içeriyor olabilirdi, ama güzel yazı yazma konusunda, yazar pek de iyi sayılmazdı. Bunlar daha çok Dr. Mabuse'nin şifreli gizli mesajlarına benziyordu. Yazma aracının yapısı gereği yazı karakteri oldukça silikti, bunun da ötesinde yazarın, yazı yazan insanlar arasında pek sempatik olmayan yumurta kafalılar tarafından tercih edilen, karıncalara özgü küçük yazı karakterini benimsemiş olduğu görünüyordu. Hepsi bir bağlam içindeymiş gibi, tek tek notlar oklarla birbirine bağlanmıştı. Ama ben daha bunları inceden inceye gözden geçiremeden Ambrosius yazıların üzerine yatıp görmemi engelledi ve mürekkebe batmış elini huzur içinde yalamaya başladı. Belki de mürekkebe karşı bağımlılığı vardı. Yine de bu rahatlık duygusunun ani bir ruhsal durumdan mı kaynaklandığını, yoksa sadece meraklı burnumu başkalarının işlerine sokmamam gerektiğine bir işaret mi olduğunu kestirmek güçtü.

"Gördüğüm kadarıyla, biraz casusluk ya-ya-yapmışsın, sevgili Francis" dedi mürekkep yalayıcısı ve niçindir bilinmez güldü. Bu arada mürekkepten simsiyah olmuş ağzıyla, fazlaca çikolata yemiş küçük bir çocuğa benziyordu.

"Değerlendirmende hem haklı hem de h-h-haksızsın..Diana'nın yetenekli bir sanatçı olmak dışında her şey olabileceği konusunda haklısın, ama o kasetlerden birinde bile bir sinema filmi kayıtlı olmadığı için de haksızsın. Onlarda sadece veriler, daha doğrusu yüzeysel bakıldığında hareketsiz r-r-resimler kayıtlı. A-a-amatör biri için hayli uyutucu bir etkisi olabilir k-k-korkarım."

Olayı anlamıştım. Bu niçin daha önce aklıma gelmemişti?

"Onlar uydu resimleriydi! Ve dışarıdaki uydu çanağında 'Arche' sözcüğü yazdığından, aynı adı taşıyan gökyüzü uydusu yerel doğa olayları hakkında bilgi veriyordu sanırım."

Ambrosius kehribar rengi, keskin bakışlı gözlerinin üzerindeki uzun zaman önce kırılmış olan tüylerini saygıyla kaldırdı. Mantıkla çıkardığım hızlı sonuçlar, onun her an değişmek üzere olan yüz hatlarını esaslı bir heyecan bombardımanına tuttu.

"Te-Te-Tebrikler, dostum! En güçlü olduğun alan mantık olmalı. Umarım benim t-t-tercih ettiğim şeyle bağdaşır. Ama bunu daha sonra kesinlikle konuşacağız. Ne olursa olsun, sen meselenin ö-ö-özünü kavradın. Diana bir buçuk yıl öncesine kadar ormancılıkla ilgili araştırmalar yapan bir bilim kadınıydı. Kendini oldukça işine adanmış bir grup genç iş arkadaşıyla birlikte ağaçlarda büyük ölçüde hava k-k-kir-liliğinin yol açtığı hasarları araştırıyordu. D-D-Deneyimsiz gözler için her şey yeşil ve büyüyor olsa da, orman gerçekten hasta, Francis. Fark edilmese de, o çoktan y-y-yoğun bakımda. İnsan adım attığı her yeri y-y-ya bir çöle ya da bir çöp yığına dönüştürüyor. Dokunduğu her şey parmaklarının arasında kuruyor, baktığı her şey g-g-gözlerinin önünde yanıyor. Ama şizofreniden mustaripmiş gibi, bunları telafi etmek için fanatik bir çaba gösteren de yine o. İşte Diana böyle bir insan. Pahalı f-f-filtre teknikleriyle donatılmış, Arche, mevcut ağaçların içinde bulunduğu hastalık evrelerini gösteren, renk açısından farklı gölgeleri olan resimler gönderiyordu. Ama hükümet birdenbire parayı kesti, projeden vazgeçildi ve araştırma grubu da-da-dağıtıldı. Diana bu ha-ha-hayal kırıklığının üstesinden gelememişti. O günden beri, çocuğunun mezarının başından ayrılamayan acılar içindeki a-a-anne gibi o da terk edilmiş bu araştırma istasyonunu bekliyor ve günden güne de kafası bir hoş oluyor. Bu yalnızlıkta tam bir cadı o-o-oluverdi. Kısa bir süre önce sinirlerini bir parça rahatlatmak için resim yapmaya başladı. Ama sonuç benim bile utançtan yü-yü-yüzümü kızartıyor."

"Çok acıklı bir öykü bu, Ambrosius. Ama inan bana/benim öyküm de seni kahkahalara boğmayacak."

"Ama ilginç olduğu kesin. Hangi bahtsızlıklar senin gibi saygın bir adamı bu vahşi bölgeye sürükledi? Anlatsana sevgili Francis, a-a-an-lat."

Ben de anlattım. Francesca ve onun ameliyat eğiliminden, öldürücü fırtınadan, kanalizasyon Atlantis'inden ve orada yaşayan zombilerden, high-tech silahı olan avcıdan, araba-motor yarışlarını sevenlerden ve son saniyede ellerinden nasıl kurtulduğumdan, Alraune adlı vahşi aranağmeden, çiftlik katliamından ve canavar pençesinden, en son olarak da baş rolünü Kara Şövalye'nin üstlendiği düşümden söz ettim. Anlattıklarımı dikkat kesilmiş bir duygudaşlıkla dinlerken Ambrosius elindeki ve ağzının kenarındaki mürekkep kalıntılarını yalayıp temizliyordu. Şaşılacak bir şey, sonunda bu küçük oğlanı çirkinleştiren tek bir leke dahi kalmamıştı.

"Sinbad'ın se-se-serüvenleri bile bunların yanında tatil eğlencesi kalır! Francis, sen bir kahramansın," diyerek Somali gereksiz yere dalkavukluk yapıyordu. "Ama son konuda ke-ke-kesinlikle yanılıyorsun, dostum. Ka-Ka-Kara Şövalye ve kara yağız atını rüyanda değil, bizzat gördün. Çünkü onlar ge-ge-gerçeğin ta kendisi."

"Öyle mi?" İçimde bir şey bu iki canavarın varlığını kabul etmemekte direniyordu. Sanki korkutucu bir hayaletin peşinden koşuyordum.

"Bu-Bu-Buna hiç şüphe yok. Ayrıca benim dışımda Safran, Niger ve vahşi Alraune de bunu doğruluyor."

"Ölüm çiftliğinde canavar pençesinin yarattığı manzarayı gördüğümde beri en azından bir başka şüpheli daha var."

"Belki sen bu pençeyi hiç görmeyip d-d-dehşet içindeyken sadece onu hayal ettin."

"Olabilir. Ama o Kara Şövalye'nin tüm heybetine rağmen ondan daha gerçekmiş gibi görünüyordu."

"Bunu a-a-anlamıyorum."

"Hele ben hiç anlamıyorum. Kimi arazi olaylar vardır ki, topluca ele alındıklarında bunlar rastlantının daha akıllı kardeşi gibi görünürler. İşte bu kardeşin adı yanılgıdır. Ben sana öncelikle bana çok tuhaf gelen üç noktayı açıklamak istiyorum: İlki, Hugo ve köpeği, ben

özellikle uyku sersemliğinden kendi suretimi Elvis'inki zannedebileceğim bir haldeyken karşıma çıkıyor. İkincisi bir tiyatro sahnesinde olması gerektiği gibi ikisi de yukarıda kayaların üzerine, yani bir platforma yerleşmişler, öyle ki, onları derin bir saygıyla izliyor, ama aynı anda net olarak göremiyordum. Onlar hayalet etkisini oldukça güçlendiren birer siluet. Üçüncüsü, bu iki anarşistin, gün boyu bir çiftlikten diğerine geçip standartlar enstitüsünün 'çok iyi' diye ödüllendirdiği dişlerini masum boyunlarda denemekten başka yapacakları daha akıllıca şeyleri yoktu anlaşılan. Ama sevimsiz bazı tanıkların ve hayvan sevenler ordusunun pusuda beklemediği vahşi ormanın ortasında, gece yarısında zavallı bir tüy yumağıyla karşılaşır karşılaşmaz bir kalpleri olduğunu hatırlayıp tövbe ederek geri döndüler. Seri cinayetler işleyen biri için kuşku uyandıracak kadar sevgi ve özveri dolu bir davranış, öyle değil mi?"

Ambrosius ayaklarının üzerine dikildi, yazılmamış boş bir kâğıt bulana kadar ön ayaklarıyla altında duran kâğıtları bir kenara itti ve defalarca mürekkep hokkasına saldırdı. Hâlâ mürekkep damlayan elini birdenbire aklına bir düşünce gelmiş gibi dimdik havaya kaldırdı. Kehribar rengi gözleri parlıyordu ve yüzünde sadece Mesihvari bir mesajın fanatik savunucularına Özgü ihtiraslı, inatçı bir ifade vardı -ama aynı şekilde delillerde de olan.

"Mantık!" diye kükredi, sanki kendisine küfür etmişim gibi. "Mantık senin me-me-mesleğin olmuş, Francis. Bu nedenle, dünyada olup biten her şey sana göre dupduru bir akılçılık içermek zorunda. Çok ü-ü-üzgünüm, ama mantık dünyanın umurunda bile değil, dostum. İnsanlara sor, onlar sana tüm i-i-ilke ve ideallerinin niçin çöktüğünü en iyi şekilde anlatabilirler. Mantık, Francis, fildişi kulelerinde oturup yaşamın matematiğini ç-ç-çözmeye çalışan mantıkçıların işi. Nafîle bir uğraş olduğu tecrübeyle sabit. Hayır, hayır d-d-dostum, dünyayı kaos ve çılgınlık yönetiyor. Kara Şö-Şö-Şövalye ve katil köpeği çılgınlığın baş aktörleri. Sakın biz köydekilerin, bu anlatılması olanaksız katliamları u-u-umursamadığımızı düşünme. Dehşetin bu boyutu akla deli Hugo ve o danuadan başka şüpheli g-g-getirmiyor."

"Neden?"

"Anlamsız bir şiddet söz konusu olduğu i-i-için. Bu suçların işlenmesinde elle tutulur hiçbir neden yok."

"İlk bakışta belki. Ama örneğin öldürme biçimi çok önemli. Katil veya katiller kurbanları parçalara ayırmışlar, çoğu kez nerdeyse kafalarını koparmışlar. Bunu boyna ustaca geçirilen bir diş darbesi de pekâlâ yapabilecekken, niçin böyle olmadı, diye soruyorum kendime. Belki de öldürülenler katil veya katillerin acilen ihtiyaç duydukları bir Şeye sahiptir."

Ambrosius yanıtı biliyormuşçasına güldü.

"Kan mı demek istiyorsun? Ya da karaciğer?"

"Mesela. Ne de olsa kan, yırtıcı hayvanların en çok ihtiyaç duyduğu yoğun glikoz, yani şeker ve protein içerir. En yüksek şeker oranı da karaciğerdedir."

"Bravo! Mantık profesörü formunda. Ama bana sadece önemsiz bir ayrıntıyı açıklamak zo-zo-zorundasın. Peki niçin bu kötü vahşi hayvan, kanlarında aynı hayati maddeler bulunan sıradan a-a-av hayvanlarına saldırmıyor?"

"Beni, kendi silahlarımla vuruyorsun, Ambrosius. Tabii ki bunun için bir açıklamam yok. Ben sadece ortaya bir düşünceler ağı atıyorum, belki doğru balık bu ağa takılır diye."

"Peki, tamam d-d-dostum, o zaman işlerini mantığıyla çözen bir dedektifin yöntemiyle hareket edelim. Öncelikle şu merhametliler sürüsü var..."

Bu adı tırnağıyla ustaca kâğıda yazdı ve etrafına bir daire çizdi. Sonra buna bir de soru işareti koydu. Aşırı küçük yazma tutkusu yüzünden bunların hepsi ishal sorunu olan bir sineğin ardında bıraktıklarına benziyordu.

"Bu köstebek bozuntularının, zaman zaman tek mekân içinde bölmelerden oluşan geniş tuvalet bürolarını terk edip köyde yaşayan akrabalarından kan bağışında bulunmalarını talep etmelerinde yanlış olan ne var? Söylediğin gibi öldürme işini pek ciddiye almıyorlar ve i-i-işkence ritüellerine e-e-eğilimleri var."

"İşte özellikle bu, onları şüpheliler listesi dışında bırakıyor, Ambrosius. Yaşamlarının bir parçası olmuş acılar, onların acılara dayanma gücünü aşarsa, sığınaklarını terk edebilirler. Seçtikleri kurbanların kendilerine oranla bedenlen daha güçlü olmalarının dışında inandırıcı bir neden de yok. Ayrıca bu meseleyi aydınlatmam için beni görevlendirmezler, oracıkta öldürürlerdi."

"O zaman derhal bir sonraki şüpheliye, ca-ca-canavar pençesine geçelim!"

Bu adı da kâğıda karaladı, etrafına bir elips çizdi ve soru işareti koydu.

"Bu canavarın yırtıcı hayvan olduğu k-k-kesin. İnsanların yerleştiği bölgelerdeki yiyecek bolluğu ve gözetim altında tutulmayan hayvan sürülerinin çekiciliğine kapılıp buraları ziyaret eden vahşi hayvanlarla ilgili birçok öykü a-a-anlatılıyor. Kanada'da boz ayılar öylesine korkusuz olmuşlar ki, gündüz vakti evlere girip buzdolaplarını boşaltıyorlarmış. Ve A-A-Afrika'da filler zaman zaman sa-sa-sarhoş olmak istediklerinde bira fabrikalarına saldırıyorlarmış. Bu bir gerçek. Peki, niçin olmasın? Canavar pençesi de bizim türümüz konusunda uzmanlaşmış olabilir. Belki de Çi-Çi-Çinlilerin iddia ettiği gibi gerçekten çok lezzetliyizdir."

"İtiraz ediyorum, Ambrosius! Diyelim ki bizim tadımız gerçekten canavar pençesinin hoşuna gidiyor, peki o zaman niçin ölüleri deri ve tüyleriyle mideye indirmeyip sadece birkaç ısırik ile yetiniyor? Utanç verici eylemlerini örtbas etmek ve ölüleri mümkünse kanalizasyona göndermek için bu kadar çabalıyor?"

"O zaman sadece Hugo ve danua k-k-kalıyor geriye."

Bu ad defalarca yazıldı, daire içine alındı ve som işareti koyuldu.

"Dur! Şüpheli bir grubu atlادين."

"Ha-Ha-Hangisini?"

"Vahşileri!"

Bir kahkaha patlattı ve yazı yazdığı elini kâğıda öyle kuvvetle bastırdı ki, bu neşeli taşkınlıktan sadece çarpıcı bir el izi çıkmakla kalmayıp mürekkep damlaları da etrafa saçıldı. Kendimi aşırı titiz biri olarak öne çıkarmak istemem, bunu da bu arada söylemiş olayım, ama bu olayın sonrasında yüzüm sanki biri üzerinde boya spreyini denemiş gibi oldu.

"Affedersin, Francis, ama bu benim duyduğum en s-s-saçma şey..."

"Gülme krizine tutulmadan önce, Ambrosius, basit bir soru: Hiç vahşi hayvanlardan biri katilin kurbanı oldu mu?"

"Hayır."

"Peki, Kara Şövalye'nin görünüşe göre sadece sivri kulaklılar cinsinin kökünü kurutmak gibi bir hobisi olması, ama özellikle vahşileri görmezlikten gelmesi çokça tuhaf değil mi?"

Masa başı suçlusu birdenbire ciddileşti, bir tabunun çiğnenmesinden rahatsız olmuş gibiydi. Gözlerinde yine fanatik bir ifade belirdi. Gizemli boyutlara geçişin sinyalini veren, dünyadan kopuk bir eda kutsal orman yaratıklarının kusursuzluğundan şüphelenenlere karşı derin bir küçümseme. Bu aşağılayıcı bakışları Alraune'nin burnunu kıvrmasından biliyordum. Ambrosius bir başöğretmenin çatık kaşlı havasıyla bana doğru eğildi, burunlarımız neredeyse birbirine değecekti.

"Yanlışı anlama, Francis, ama sen şimdi bir a-a-apıl gibi konuşuyorsun! Ama aptıl olmadığını, aksine beni kışkırtmak istediğini bildiğimden, son s-s-söylediklerini duymamış olayım. Ve seni Felis silvestris'ler hakkında biraz aydınlatayım. Biliyor musun, dostum, diğer tüm günahlardan daha büyük olan bir günah var. O da, bir cinayetin k-k-kurbanını sonradan olayın faili haline getirip onu gülünç duruma düşürmek. Tanrı, büyüklüğünü ve lütfkârlığını gösteren çok az şey bırakmıştır yeryüzünde. Ama bundan daha da az sayıda va-va-vahşi hayvan. Ve bunların sayısı günden güne azalıyor. Yüzyıllardır vahşi akrabalarımız ile ilgili olumsuzlukları yayan insanlarla aynı ön yargılara sahip olman beni hayal kırıklığına uğrattı. 'Benzersiz gaddarlık', 'köpüren öfke', bunlar öteden beri evrenin efendilerinin vahşi hayvanları tanımlamak için kullandıkları en iyi s-s-sözcüklerdi. Soylarının hızla tü-tü-tükenmesinde, on

sekizinci yüzyılın ortasından itibaren, o dönemlerde doğal yapılarını koruyan ormanları, giderek daha tehlikesiz, tek tip ağaçların dikildiği alanlara dönüştüren ormancılıktaki reformların da payı büyük oldu. Bu tip bölgelerde herhangi bir hayvan türünün yok ediliyor olması sorun yaratmıyordu. Cennet ölürse Francis, o zaman p-p-periler ve onlarla birlikte Tanrı da ölür. Zamanla bizim bile böylesine tehlikeli, do-do-doğanın gerçek mekanizmalarını hiçe sayan, 'zararlı hayvanlara ölüm' gibi insanlara özgü sloganları benimsememiz çok şaşırtıcı. Bu iğrenç hayallere diren, Francis. Va-Va-Vahşi hayvanlar değil katil olanlar, onlar katlediliyorlar! Vahşi bir hayvan normalde avladığı hayvanların dışında bir canlıya saldırarak olsa, onu önce kendi ailesi diri diri pa-pa-parçalar. Sırf düşüncesi bile saçmalık! Hayır, Francis, vahşiler ormandadır ve orman onlara yeterli besini sağlar. Ama bunun daha ne kadar süreceği şüpheli."

Kendi konuşmasından o kadar etkilenmişti ki, neredeyse gözleri yaşaracaktı.

"Ormanları daha verimli olduğundan ve doğa daha iyi korunduğundan, onlar yakın bir zamanda İskandinavya'ya göç edecekler. Liderleri olan Aurelie, ya-ya-yazın hareket işaretini verecek. U-U-Uydu resimlerini değerlendirip uygun rotaları belirleyerek onlara elimden geldiğince yardım etmeye çalışacağım. Elbette gizli olarak, Diana uzun yürüyüşlere çıktığı zamanlarda. Elde ettiğim sonuçları bu komplo ile ilgili buluşmalarımızda Aurelie'ye aktarıyorum. Umarım, onlar bunu başaracak ve orada Kuzey'de en iyi yaşam koşullarına kavuşacaklar."

"Sen beni tamamen yanlış anladın, Ambrosius," dedim, aldığım ahlak dersinden sonra süklüm püklüm bir halde. Alraune'nin bizim gibi evcilleştirilenlere karşı duyduğu antipati ve Kara Şövalye'nin dehşet yaratan olaylarına gösterdiği garip anlayış dikkatimi çekse de, vahşilerden şüphelenmem, varsayımdan başka bir şey değildi.

"Vahşi doğada yaşayan canlıları aptal zavallılar ya da tehlikeli canavarlar olarak gören, ama burada yaşanan çevre felaketinden hiç haberi olmayan kent züppesine özgü klişeyi lütfen bir yana bırakalım. Kuramsal yollardan bile olsa, ben de yabanilerin hazin geleceğiyle ilgili olarak epey kafa yordum. Biz de burada bir kuramın zayıf noktalarını belirlemeye çalıştığımızdan, karanlıkta kalan bir noktaya dikkatini çekmeden edemedim. Şimdi dürüst ol."

"Ta-Ta-Tamam, sana güveniyorum ve ya-ya-yardım etmek istiyorum."

O vahşileri de kâğıda geçirdi, kayıtlı tüm grupları sadece tek bir daire içine almasına şaşırdım.

"O-O-Olağanüstü bir teorisyen olmana rağmen veya olduğun için, elbette en basit olasılığı düşünemedin. Belki de ci-ci-cinayetleri tek bir grup değil tüm gruplar işliyor!"

Kaşlarımı çattım. Bu ne anlama geliyordu şimdi?

"Tam anlayamadım."

"A-A-Affedersin, bilerek anlaşılabilir bir ifade kullandım. Demek istediğim şu: Eğer K-K-Kara Şövalye'yi katil olarak gö-gö-görmek istemiyorsan, peki niçin özellikle şimdiye dek karşılaştıklarından şüpheleniyorsun? Ormanda bu tür katliamları yapabilecek s-s-sürüyle hayvan var. Bizim elbette doğal d-d-düşmanlarımız var. Örneğin dişi insanların yumuşak kürkünü bir prestij objesi olarak kabul ettiği kakım var. Doğal olarak ara sıra annelerinin yuvada yalnız bırakmak zorunda kaldığı ya-ya-yavrulanmıza saldırıyorlarmış genellikle. Kakıma sıklıkla r-r-rastlanan ormanlık bölgelerde yavruların yaşama şansı olmadığı söylenir. Ayrıca karaciğerimizi çok sever ve kanımızı içmeye bayılır. Çiftliklerde yaşayan k-k-kız ve erkek kardeşlerimiz teknik olarak güvencede olmadıklarından bir ka-ka-kakım sürüsünün işinin kolay olduğu düşünülebilir.

Ama da-da-dahası var. Kaya kartalının bizim gibilere saldırdığı da kanıtlanmıştır, özellikle sözde uygarlığın getirdiği sonuçlar yüzünden mevcut tavşan ve kemirgenlerin sayılarının önemli ölçüde azalmasından sonra. Gökyüzü krallarının yu-yu-yuvalarında gittikçe daha çok sayıda kemik ve vahşilerin kalıntılarına rastlanıyor, ama bundan en az sekiz kat daha çok da bizim gibi evcilleştirilmişlerin kalıntılarına. Söz konusu olabilecek ka-ka-katillerin

listesi oldukça uzatılabilir. İlk a-a-aklıma gelen çıldırmış av köpekleri ya da ormanda tek başına yolunu şaşırarak tilkiler. Bu nedenle sana bir önerim var, Francis: Gün doğuncaya kadar kestirelim ve ondan sonra birlikte profesyonel bir araştırma başlatırız. Bu sırada bizimle arası iyi olan orman sakinlerinin bu meseleyle ilgili görüşlerini alır, bu cinayetlere tanık olup olmadıklarını öğreniriz."

"Bu söylediklerin kulağa hoş geliyor, Ambrosius. Ne kadar istesem de bu işin nasıl olacağını kestiremiyorum. Ben ne kuzey geyiklerinin ne de yaban tavuklarının dilini konuşabiliyorum."

"Ama ben konuşuyorum!"

"Pardon?"

"Evet, doğru d-d-duydun. Ben sana çevirmenlik yapacağım. Bana öyle donakalmış gibi bakma, Francis. Benim gibi garip bir orman cininin bunca zaman diğer ci-ci-cinlerin dilleriyle ilgilenmeden bu ıssız yerde köreleceğine gerçekten inanıyor musun?"

Ağzını ardına kadar açtı ve tiz bir ses çıkardı. Yaptığı gösteride çıkardığı bu sesi, kışına kramp giren bir şebeğinkine mi yoksa yaşadığı cinsel ilişkiden sonra depresyona giren Tarzan'ninkine mi benzetmek gerektiğini tam bilemedim, ama yine de şaşırmış gibi yaptım.

"Mükemmel, Ambrosius! Ellerim olsaydı şimdi seni alkışlardım. Yeteneğini hangi dilde kanıtladığını öğrenebilir miyim?"

"B-B-Bunu zamanı gelince öğreneceksin, dostum. Yarınki araştırmamızda zinde olabilmemiz için bırak da şimdi dinlenelim."

"İlk karşılaştığımız anda çözemediğim iki şeyi önce açıklamam gerekiyor. Birincisi bu yazı yazma olayının sırrı, ikincisi de kendini niçin DÖA konusunu araştıran biri olarak tanıttın."

"Bu diğeriyle yakından ilintili. Gerçi ya-ya-yazma işi görüldüğünden daha basit. DÖA konusundaki a-a-araştırmalarım tehlikeli bir biçimde artmaya başlayınca, günün birinde bilgileri kaydetme becerisini edinmem gerekti. Bu nedenle Diana'nın çalışmalarına b-b-bakıp başarana kadar gizlice deneyip durdum. Elbette onun bundan haberi yok, g-g-gün doğar doğmaz ve onun da kendi çalışmalarından midesi bulanınca benim el yazmalarım yıldırım hızıyla s-s-saklanıyor."

"DÖA. Duyu ötesi algılama. Parapsikoloji biliminin konusu olan telepati, kehanette bulunma, kâhinlik gibi, bilinen duyu organlarının yardımı dışındaki algılama biçimleri, öyle değil mi?"

"Şimdi 'mükemmel' deme sırası bende. Ama bu kısaltma insan psikolojisinin du-du-duyular üstü yetenekleri için kullanılırken, benim araştırmalarım adeta bunun tersi yönünde: Ha-Ha-Hayvanlarda DÖA biçimleri, Animal-Psi-Research de deniliyor. Hayvanların, duyu ötesi olaylarda v-v-veya sahiplerini kaybettikleri anda çoğu kez garip davranışlarını, sahibi tarafından terk edilen hayvanların sahibini bulabilmek için büyük mesafeler kat edip hiç bilmedikleri bölgelerden geçtiklerini belgeleyen birçok 'Psi-trailing' örneği var." (10)

Hayretler içindeydim! Şimdi sırada ne olduğunu merak ediyordum. Herhalde Diana ve onun Psi-kedisini Andromeda'ya götürmek üzere rutin uçuşunu gerçekleştirecek olan bir UFO gelirdi. Dürüst olmak gerekirse tüm bu hokkabazlıklardan bıkmaya başlamıştım. Yoksa psikolojik çöküntüye uğramış yöneticiler için yapılan bir ezoterik kursunda mıydım? Ama... Şimdi azami verimle çalışan belleğimi bir huzursuzluk kaplıyordu, bu garip mozaik taşlar benim kavrayamadığım bir biçimde birbirine aittiler ve bir araya geldiklerinde her şeyi açıklayan ve aydınlatan tabloyu oluşturacaklardı. Ve Ambrosius'un da bu olayları bir araya getirmenin son aşamasında azımsanmayacak bir rol üstleneceğini düşünüyordum. Belki de o adını listenin en başına yazıp arkasına da bir ünlem koyar, diye geçirdim içimden.

Şaşkınlıktan yine dilim tutuldu, Ambrosius. Yaşamım boyunca birçok acayip türdeşimle karşılaştım, ama sen bu olağanüstü yeteneğinle hepsini gölgede bıraktın. Bu tür sıra dışı bir bilim dalıyla ilgilenmenin nedeni ne?"

Ambrosius gururla sırttı ve gösterişli bir biçimde gerinip uzanmaya başladı. Bunu yaparken tırnakları altındaki kâğıtları deliyor ve buruşturuyordu. Birdenbire oldukça çevik olan bedeninin güzelliği ve esnekliği gözlerimi kamaştırdı. Tüylerinin kuzu kulağına çalan gümüşü rengi, sessizce sırtından ayaklarına inen bir pelerin gibi sıcak pırıltısı olan kayısı pembesi renk, ona gerçekten bilge bir usta havası veriyordu. Alt çenesinden karnına kadar uzanan tok krem renginin, sırtındaki ten rengiyle hafif bir kontrast oluşturması onu kesinlikle fantastik bir ışık varlığına büründürüyordu. Gerindiği sırada yarı kapalı duran ve İçten aydınlatılmış izlenimi yaratan gözleri, marifetlerinin en büyüğüne geçerken gizemli bir şekilde gülümseyen bir büyücününkiler gibiydi, ama onun ruhunu olağanüstü bir şey karşılığında şeytana satmış olduğuna ilişkin düşüncem gittikçe güçleniyordu.

"Sı-sı-sıra dışı mı? Ama kim için sorusunu sormak gerek. Gene de, senin şaşırman, bizim insanların akılcılık düşkünlüğünü doğal karşılamaya nasıl da hazır olduğumuzu gösteriyor, Francis. Beyni bir tür hesap makinesi, bedeni de onarım gereksinimi duyan bir karoser olarak tanımlayan ve hayal gücünden yoksun bu salakların mekanik dünya görüşü, bizim de içimize işlemiş. Yazık, çok yazık. Oysa ruhsuz bilim bile, aslında hiçbir şey bilmediğini itiraf ediyor. Bizim davranışlarımızı aydınlatacak olan büyülü sözcük i-i-içgüdü. O, zaman zaman bıyık altından gülümseyen bir saygıyla, zaman zaman da gizlenmeyen bir gururla, bizimle aynı bağlamda anılıyor. İç güdülerini olan biziz, onların yu-yu-yukarıdakilerin ise yüce akılları var. Böylesine karmaşık olan insanların dünyası aslında ne kadar da basit! Yalnız arada bir, örneğin bu dayanılmaz, küçük gezegende yakın bir tarihte kendi türlerinin sayısının on milyara yaklaşacağı gibi hoş olmayan bi-bi-bilgiler edindiklerinde, ve kendi kendilerini yok edecek bu gelişmeyi akıla yapılacak hiçbir çağrının durduramayacağını anladıklarında, akıllarının pek fazla işe yaramayacağını kavrayacaklar. Benim için içgüdü, tüm canlılara Şiddetli bir enerji akımıyla nüfuz eden, her şeyi yapabilecek güçte olan bir va-va-varlığa olan dolaysız, sıcak bağlıdır. Bu varlığa ister doğa •ster cin istersen de Tanrı de. Ben var oluşumuzun bu yönünü diğer Orman sakinleriyle iç içe yaşarken keşfettim. Onların iç antenlerinin tehlike, besin bulma ve yaklaşan ölümleri hissetme konusunda ne denli du-du-duyarlı olduklarının, hatta bir kâhine benzediklerinin farkına vardım. Bunlara bir an-an-anlam vermek için bu alandaki literatürü taradım. Yunan ve Roma tarihinde kuşlara, onların uçuşlarına beslenmeleri ve çıkardıkları se-se-seslere ve kurban edilen hayvanların iç organlarına bakılarak gelecekte olacak bazı şeylerin önceden öğrenildiğini biliyor muydun? Özellikle bizim türümüz açıklanamayan yoğun yeteneklere sahip. He-He-Hepimiz olağanüstü birer medyumuz. Volkan patlamalarını, ağır fırtınaları ve depremleri önceden hi-hi-hissedebiliyoruz. Lâvlar altında kalmış harabeler kenti Pompei'de yapılan kazılarda tek bir türdeşimize rastlanmadı -ama bir sürü kö-kö-köpeğe rastlandı! Bazı şeyleri önceden görme yeteneğimiz yüzünden ortaçağda takibe uğradık ve doğaüstü bilgilere sahip olduğumuz düşünülerek batıl inançları olan Hristiyanlar tarafından yakıldık. Aman Tanrım, bu ba-ba-barbarlar hakikate gerçekten çok yaklaşmışlar. Her neyse, gelecek benim uzmanlık alanım Francis ve bunu gö-gö-görünür kılmak için değişik yöntemler deniyorum."

Önce derin bir nefes aldım, bunu yaparken bir yandan da çok dünyevi bir olgu üzerinde düşünüyordum. Hayvan sahibi ile hayvanlar ne kadar birbirine benziyorlardı ve sadece fiziksel olarak da değil. Yoksa birlikte yaşamının getirdiği bir şey miydi bu? Rakiplerimiz olan köpeklerde bu gerçek öylesine belirgindi ki, üzerinde tartışmaya bile gerek yoktu. Yani şimdi bu bizde de söz konusu olmaya başlamıştı! Ne olursa olsun bu psikolojik vaazdan sonra Diana'nın mı yoksa Ambrosius'un mu daha deli olduğunu ayırt etmekte zorlandım. Öyle görünüyordu ki, orman onları, su ararken kullanılan çatal değneğin titreşimlerine, komünizmin çöküşünden daha çok önem veren çağdaş dervişler haline getirmişti. Birden, dışarıdan bakan bazı kişilerin, mutlu ikili yaşantımız döneminde ben ve Gustav ile ilgili, yani ikimizin birbirimize nasıl benzediği konusunda aynı şeyleri düşündükleri geçti aklımdan. Bu düşünce o anda sadece midemi bulandırmakla kalmadı, beni utançtan yerin dibine geçirdi.

"Uğraştığım bilim dalının çekici bir yanı olduğunu itiraf etmeliyim, Ambrosius. Ama benim bu tip şeylere karşı inancım yok sadece. Gene de sıklıkla beni daraltan düşüncelerim oluyor ve neredeyse hiç şaşmayan bir içgüdüye sahibim. Buna bir şeyleri önceden hissetme yeteneği demek abartı olur. Örneğin evim buradan millerce uzakta ve ben oraya nasıl dönebileceğimi gerçekten bilmiyorum. Peki, hani o duyular ötesi yön belirleme mucizesi nerede o zaman?"

Ambrosius gerinme hareketlerini bitirmek üzereydi, son kez boylu boyunca uzandı. Bu sırada poposunu sonuna kadar havaya kaldırdı, aynı anda bedeninin ön tarafını yere bastırdı ve ön ayaklarını iyice uzattı, öyle ki bedeni ters dönmüş bir soru işaretine benzedi. Bir Hint fakirinin dans eden yılanı gibi sırtının üzerinden yukarıya kaldırdığı kayısı renginde kuyruğunun giderek olağanüstü bir biçimde dimdik durduğunu gördüm. Bunun üzerine kuyruk bir metronomun ibresi gibi huzur içinde sağa sola hareket etmeye başladı. Bu hareketin uyandırdığı hayranlık şaşırtıcıydı ve paradoksal bir biçimde oldukça uyuşturucu bir etkisi de vardı.

"Evini bulma konusundaki içgüdünü kaybetmiş olman, düşündüğünden daha kolay açıklanabilir, Dostum -bak, kuyruğum hoşuna gidiyor mu, Francis? Ne güzel sallanıyor, değil mi? Sağa sola, sağa sola, sağa sola..."

"Ne demek istiyorsun?"

Tam burnumun ucunda duran gözbebekleri de metronomun ritminde sağa sola hareket ediyordu —sağa sola, sağa sola, sağa sola...

"Sağa ve sola -İyice bak, Francis!— Sağa ve sola -Dikkatini dağıtma, Francis!- Sağa sola -gittikçe daha huzurlu olduğunu ve ağırlaştığını hissediyor musun, Francis?— Sağa sola..."

Gözkapaklarım gerçekten ağırlaşmıştı, sanki üzerlerinde örsler vardı. Kendimi sallanan kuyruktan alamamama rağmen, gözlerimi kıstım. Bu hareket çok fazla baştan çıkarıcıydı. İyi bir dostun el sallaması, güzel bir günbatımından önce rüzgârda sallanan başak sapları gibi. Yine de bilincimin uyanık kalan son kısmının, yavaş bir sesle de olsa bu muhteşem harmoniyle ilgili bir eleştirisi vardı.

"Ne demek istiyorsun, seni şeytan?" dedim fısıldayarak.

"B-B-Ben diyorum ki -sağa ve sola- belki de evini bulman -sağa ve sola- öngörülmemiştir, Francis -sağa ve sola..."

Öyle mi? Ne kadar üzücü. Belki de bu gevezeyi dinlemeye devam etmem de öngörülmemiştir. Belki de oracıkta uzanıp gözlerimi kapatıp sadece bu kuyruğun olağanüstü uyumlu hareketini düşünmek daha iyiydi. Neden olmasın? Sağa sola, sağa sola, sağa sola...

...Yüzümde şimşek gibi bir ışık çaktı. Aydınlık hafif hafif yumuşadı ve oldukça haşmetli görünen bir türdeşimin yüzünü görmemi sağladı. O an içinde bulunduğum durum düşünülürse bunun bir düş olduğu kesindi, çünkü görüntü öyle tuhaf bir biçimde dalgalanıyordu ki, sanki ben tüm olup bitenleri sallanan bir kayıktan izliyor gibiydim. Karşımda duranın tüylerinin hayli tuhaf bir rengi vardı. Bize özgü renklerden hangisinin baskın olduğunu çıkarmak gerçekten zordu. Çünkü renkler karmakarışık dalgalar halinde kafanın tümünü kaplıyor olmasına rağmen, ara ara gelişigüzel benekler ve şimşek biçimindeki lekelerle kesintiye uğruyor ve ortaya belirsiz bir desen çıkıyordu. Örneğin, burnunun sağ tarafından alınının başladığı noktaya kadar pırıl pırıl beyaz bir ok uzanıyordu, ama bu beyazlık burnunun dibinden yukarıya kadar mürekkep lekelerini andıran beneklerle bulanıklaşıyordu. Burnunun diğer tarafında da aynı görüntü söz konusuydu, sadece bunun tersiydi durum. İster Yeni Vahşiler akımından birinin şiddetli fırça darbeleri isterse romantizm anlayışı içinde çalışan bir sanatçının yumuşak pastel coşkunuğu olsun, sanki bu yüzde tüm resim teknikleri denenmiş gibi görünüyordu. Kafasının biçimi de kusursuzdu. Bir kafada olabilecek en sivri kulaklara sahipti, bunların içinden bir tutam gri tüy dışarı doğru taşmıştı, çok keskin kenarlı bir ağzı (sağ bıyıklar siyah, soldakiler ise beyaz) ve oldukça geniş bir alnı vardı; kısacası bu herif Avrupalı kısa tüylü kedi cinsinin çok yakışıklı bir örneğiydi.

Gözlerini kapalı tutuyordu, ama gözkapakları kesinlikle yorgunluktan değil, sanki hissettiği bir acı nedeniyle kapatılmış gibiydi. Böylesine gururlu bir adamın acı çekmesini izlemek yürek parçalıyordu. Ama bu, daha içinden geçmem gereken duygu cehenneminin başlangıcıydı. Çünkü tam sıra dışı duruma alıştığım an, pozisyonum yeniden değişti. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama birden acı çeken bu erkek kardeşten uzaklaşıyordum. Sanki geri giden bir hayalet tarafından çekilen ve devamlı sallanan bir kamera gibi yavaşça arkaya doğru hareket ediyordum ve giderek büyüyen açıklıktan yavaş yavaş onun tüm silueti seçilebiliyordu. Şimdi birdenbire ağzından ip gibi ince kanın, sızarak sırtüstü yattığı, saban izleri bulunan toprağa aktığını gördüm. Bu yeni bir bilgi ortaya koydu: Ben biraz önce harika prensin karşısında durmamış, bütün o süre boyunca adeta bir tüy gibi onun üzerinde süzüle süzüle uçmuştum, hâlâ da uçmaktaydım.

Bakış açım giderek genişledi ve hoşlanabileceğimden daha fazlasını görmemi sağladı. Gözlediğim varlık iki büküm olmuştu ve her dört uzvu da sanki feci bir çarpışmadan sonra tam ters yöne dönmüş gibiydi. Kaplan postu gibi çizgili tüylerinin olağanüstü deseniyle ay ışığında pırlıl pırlıl parlayan bedeninin karın bölgesinde açgözlü bir biçerdöverin kurbanı olmuş gibi büyük, açık bir yara vardı. Bu benzetme çok da alakasız değildi, çünkü bu arada onu çıplak bir tarlanın ortasında yatarken görmüştüm. Yarasından akan kan, çevresinde gökyüzünün yansıdığı küçük bir gölcük oluşturmuştu. Tek tük siyah bulutlar arada bir dolunayı kapatıyor, geçici olarak ortalığın kararmasına neden oluyor ve bu tüyler ürpertici ölü doğa tablosunu koyu bir maviyle kaplıyordu. Bulutlar hareket etmeye başlayıp ay ışığı en uzak köşeyi bile aydınlatığında korkunç bir şey fark ettim: Titriyordu. Hayır, burada söz konusu olan uyurken düşlerde görülen bir maceradan kaynaklanan istem dışı bir titreme değildi. Tarifsiz acılar bu titremeye yol açmıştı; bir canlının sinir sisteminin dayanabileceği sınırları aşan acılar.

Bu görüntüyü böylesine zengin içerikli kılan ve benim daha sonra krize girmeme yol açan şey kesinlikle acının yoğunluğu değildi. Bu sadece, dünyanın tüm acılarından kurtulmaktı. Acımasız işkenceler gören birden gözlerini açtı, bunu öylesine aniden ve öylesine doğal yaptı ki, sanki bir kelebeğin zor duyulan kanat çırpması, onun aşırı duyarlı radar sistemini harekete geçirmişti. Gerçekten de -şimdi bile anımsıyorum- bu tıpkı Schopenhauer'in dediği gibi bir şeydi: "Yaşamın bir düş, ölümün de bir uyanış olduğu düşünülebilir." Çünkü gözlerindeki gökkuşağı yeşili ışıklı çizgilerin, sadece zekâ ve yaşam deneyimini yansıtan yakut rengin görüldüğü anda tüm titremeler ve ürpermeler son buldu, yüzünü kurtulmanın verdiği mutlu bir ifade kapladı. Aslında şimdi ben de onun dayanılmaz acılarının son bulunduğunu düşünerek rahatlayabilirdim. Ama ne yazık ki ben, gösterimden sonra izleyenin boğazını düğümleyen, gözlerden yaş getirecek kadar dokunaklı bir çizgi filmin sonunda değil, dünyevi yasaların ötesinde bir alemde bulunuyordum. Ve yine varoluşumuzun acı gerçeğiyle karşı karşıya gelmeye mahkûm edilmişim, her ne kadar bu gerçeğe sırtımı dönmek istesem de.

Açık yarasının bulunduğu yerden şimdi kısa bir süre içinde yıldız şeklinde parıltılara dönüşen koyu kırmızı sis bulutu yükseldi. Bu dönüşüm tamamlandığında büyümlü ışık kümesi bana doğru fırladı. Giderek beni neyin beklediğini anlamaya başlamıştım ve bu bilinç bulanıklığını anımsatan durumda bile beyin jimnastiği yaparak olayın yönünü değiştirmeyi denedim, tıpkı düşlerdeki felaketlerden uyanarak kurtulabildiğimiz gibi. Ama bu sefer ne uyanmanın ne de kaçmanın olanağı vardı. Koyu kırmızı ışık topu bana çarptı, içime işledi ve sanki içimde o ana kadar görmüş geçirmiş, amaç edinmiş olduğum her şeye karşı büyük bir kayıtsızlık balonu patlamıştı. Ne geçmiş ne gelecek, sadece büyük bir mutluluk içinde sürekli uçmak. Buna rağmen; bilincimde iki ses tartışma halindeydi; içinde bulunduğumuz bu tümenden karmaşık varoluş durumunda bana kendi isteklerini kabul ettirmeye çalışan iki ezeli düşman.

Gölgeler aleminin uzlaşmaz iki rakibi inatla beni etkilemeye çalıştıkları sırada, ben karanlıkta parlayan bir böcek gibi uçarak yerde ya-tan ölü türdeşimden giderek uzaklaşıyordum.

"Bırak onu, Francis!" diye yalvarıyordu biri. "Vazgeç ondan, çünkü onun için hiçbir şeyin anlamı kalmadı artık."

"Gitme, Francis!" diye diğeri karşı çıkıyordu. "Onun ölüm zamanına henüz daha çok var. O an elbette gelecek. Ama şimdi değil."

"Ama böylesi onun için daha iyi, hissetmiyor musun bunu, Francis?" diyen diğeri düşüncemi buraya yöneltti "Gerçekte her günü cehennemde ufak bir serinleme için yalvarmaktan farklı olmasa da, dolu dolu bir yaşam yanılısamasıyla onun gözünü boyayan şeyin, kör ve budalaca bir istenç olduğunu görmüyor musun? Sonuç ne olursa olsun, dostum, buna hiçbir zaman değmez! Bırak onu, durumu kabul et, hoşça kal de!"

Evet, diye düşündüm bir çoğumuzun yaşamının bu kadar anlamsız ve renksiz, bu kadar sönük ve bilinçsiz akıp gidiyor olması gibi değil gerçekten. Bu sönük bir özlem ve acı çekme hali, belli yaş basamaklarından geçerek ölüme uzanan düşsel bir sendeleme. Biz niçin olduğunu bilmeden çalışan kurulmuş saatlere benziyoruz. Bir çocuk dölleni getirildiğinde yaşamın saati yeniden kurulur, daha önce defalarca kez tekrarladığı nakaratı defalarca kez yinelemek için, aynı dizeleri aynı ritimle önemsiz farklarla tekrarlayarak.

Ama o an içimdeki diğer ses karşı çıktı:

"Ama herkes ormanda yolunu kaybetmiş biri gibi yaşamını tökezleyerek geçirmez, Francis. Bazıları seçilmiştir ve diğerlerine yol gösterir. O aşağıda yatan, kendi gibilerine düzen ve huzur getirdi ve getirmeye devam edecek. Çünkü ancak kişinin kendini tutuşturduğu ışık, diğerlerini de aydınlatabilir."

Hayaletler bu şekilde gittikçe artan bir şiddetle birbirleriyle tartışıyorlardı ve beni şimdi önemini daha iyi kavradığım bir konuda ikna etmeye çalışıyorlardı. Biraz önceki neşeli hava paniğe dönüşmüştü.

Ya yeniden onun yanına aşağıya inmek ya da ondan ve bu adi dünyadan kopmak konusunda bir karar vermeliydim. Bunun yarattığı baskı içimde şiddetli bir korku uyandırdı, öyle ki, içimdeki gerilim yüzünden avazım çıktığı kadar bağırabilirdim. Hiçbir sonuca varmadan böyle düşünüp durmaya devam edersem, zavallı başım çatlayacaktı.

"Bırak! Uzaklaş buradan!" diye bağırdı o ses -gürleyen, hiçbir itirazı kabul etmeyen bir emir, doğrudan Tanrının ağzından çıkıyormuş gibi.

"Onu terk etme! Ona geri dön!" diye istekte bulundu diğer ses aynı şiddetle.

Gecenin ılık rüzgârları sayesinde yıldızlara doğru yükselmeye devam ederken, kanlar içinde tarlada yatıp duran türdeşime baktım. Şimdi o, yere çakıldığı sırada kanatlı çocuk figürlerinin en tüyler ürperticisine dönüşen kovulmuş bir meleğe benzemişti. Koyu çizgili zeminde gri ışık saçan bir heykel. Gene de, yeşil gözlerini öylesine etkileyici bir biçimde bana dikmişti ki, sanki ölü numarası yapıyordu. Geri dönüşü olmayan bu durumuna rağmen, besbelli benden kesin bir karar vermeme bekliyordu. Eğer başından beri aşağıda, terk edilmiş bu tarlada biraz önce son nefesini verenin benden başkası olmadığını bilmeseydim, bu karar vermekte elbette çok fazla zorlanmazdım...

... "F-F-Francis! Francis! Francis!"

Ambrosius kehribar rengi gözlerini bir cerrahın kuşku dolu merakıyla bana dikmişti, biraz endişeli, biraz da başarısının onaylanmasını beklercesine. Deneyi bir ölçüde sağ salim atlattığımı görünce, yüzündeki gergin ifade yavaş yavaş yumuşadı. Ama gerçekten bunu sağ salim atlattım mıydım? Francis bu mistik deneyimden sonra, ki bunun nedenini kabız olan bağırsak bölgesinde yolunu bulamayan bir osurukta aramamak gerekir, hâlâ aynı Francis miydi? Ne yapalım dostum, yaşamın zaman zaman sonunun gelmesi gibi bir özelliği vardır. Ve geride kalan bir gölge bile değildir. Belki de hâlâ yaşamını sürdürenlerin belleğinde kalan, her geçen saniye belirsizleşen, önemini ve anlamını yitiren bir anı. Cennet ve cehennem,

bunlar yaşamdan sonra başlamıyorlar, asıl o zaman var olmaktan çıkıyorlardı. Lanet olsun, ben bunu hiç düşünmemiştim. Ama bunu kim düşünüyordu ki zaten?

"Seni cidden merak ettim, se-se-sevgili dostum. Seni uyarmadan ip-ip-ipnotize etmem büyük bir kabalıktı. Ama senin o katı şüpheciliğin bana bir hakaret gibi geldi ve öyle hırsa kapıldım ki, kendi e-e-etik anlayışımın dışına çıktım. Ay-Ay-Ayrıca bu tür seanslar benim için çok sıradan. Yani ciddi bir tehlike gerçekten söz konusu değildi. Ama senin ipnotize oluşun n-n-normal ölçüleri aştı ve ben sana yeniden gerçekliğe dönüş emrini verdiğimde hiçbir tepki göstermedin. Söyle Tanrı aşkına, g-g-gördüğün neydi?"

"Gelecek, Ambrosius, gelecek."

"Peki şimdi bizim türümüzün kısmen de olsa geleceği.görebildiği-ne i-i-inanıyor musun?"

"Evet. Ama korkarım benim bu konuda mutlu olmam için bir nedenim yok."

"Geleceğin çok mu kötü görünüyordu?"

"Hayır, sadece birazcık ölü gibiydi!"

"Ne?"

"Ben kendi ölümüne tanık oldum, Ambrosius."

"Ne z-z-zaman olacağını gö-gö-gördün mü?"

"Öyle doksan yaşındaymışım gibi görünmüyordum, eğer sormak istediğin buysa."

"Ne olursa olsun, zamanı bilinmediği sürece çok da k-k-kötü bir şey değil bu. Önünde daha nice mutlu yıllar olabilir."

"Eh, bu da mutlu olmak için bir neden sayılabilir! Ama ben yine de bu tür şakalar yapmamı öneririm sana. Aksi halde sallanan o kuyruğunu Diana'nın fırça kavanozunda bulabilirsin! Ama çok tuhaftı. Ölümü hem felaket hem de mutluluk gibi hissettim. Bedenim süzülerek uçuyordu..."

Birden sirenler çaldı. Hipnoz korkunç etkisi sürdüğünden, bu kulak tırmalayan ses, yeni bilenmiş kasap bıçağı gibi sinirlerimi parçalıyordu, bu bir yana, kulak zarlarım da patlamak üzereydi. Yıldırım hızıyla yukarıya doğru sıçrayıp korku ve merakla camdan dışarıya baktım. Dışarıdaki halojen lambalar geceyi gündüze çevirmişti. Ambrosius'un da kafasının karıştığı yüzünden okunuyordu ve elektrik şoku yemiş gibi gözlerini alarmin duyulduğu noktaya dikmişti. Fakat alarm sistemini harekete geçiren neydi? Alçaktan uçan bir kuş mu? Yolunu kaybeden bir ceylan mı? Yoksa bu arada iyice çıldıran ve aşağıda avluda cadılar bayramını kutlayan Diana'nın bizzat kendisi mi?

İkimiz birden camın önündeki çıkıntıya atlayıp kiremitlerden inerek oluğun üzerinden aşağıya baktık. Ahşap verandanın sadece bir metre uzağında yerde yatanın ne olduğunu ilk bakışta anlayamadım. Bir serserinin atılıp kalmış gri çizgili çıkını gibi görünüyordu. Ama halojen lambanın ışığı çok acımasızdı ve kenar çizgilerini gayet net olarak belirginleştirip en küçük ayrıntıları bile aydınlattığından, gerçekleri göstermekten vazgeçmiyordu. Ve sonuç olarak ben bu yumağın, daha birkaç saat önce, büyü bir tülün arasından bakıyormuş gibi gördüğüm varlık olduğunu anladım...

Alraune!

Boynunda bütün boğazını çevreleyen büyük bir kesik vardı. Bu nedenle kafası bedeninde asılı duran ek bir parça gibi görünüyordu, sadece ense etiydi kafasını tutan. Yeşil gözlerini açmış bana bir yabancı gibi bakıyor, sanki balayının böyle canavarca sonuçlanmasının bir açıklamasını bekliyordu. Bedeni görünüşe göre su dışında yaşayan piranhaların kurbanı olmuştu. Kocaman ısırık yaralarıyla, bilinçsiz bir öfke sonucu delik deşik edilen, ama içinden kan kırmızısı tüylerin fiş-kırdığı bir yastığa benziyordu. En korkunç etkiyi uyandıransa kuyruğuydu. Kuyruk ortadan ısıtılarak kopartılmıştı, geri kalan kısmından omurga kemiğinin uzantısı görünüyordu.

Bu manzara benim için kaderin bir sillesiydi, aynı zamanda da unutamayacağım bir ders. Alraune'nin ölü bedeni kâbusa benzeyen bir suluboya resmi gibi gözlerimin önünde bulanıklaştı, çünkü gözlerim birdenbire yaşlarla dolmuştu. Onun vahşi güzelliğini, yerdeki

baştan çıkarıcı yuvarlanışlarını ve dönüşlerini, içinde okyanusların uğuldadığı yeşil yeşil parlayan gözlerini ve bizi kutsal bir ilk varlık olarak tek vücut haline getiren o âni anımsadım. Ve benliğimin bir parçası, öğleden sonra belki de tohumunu atmış olduğumuz yaşamı düşünüyordu. Var olamayacak ölü oğullarımı ve kızlarımı düşündüm. Şu gözyaşları gözlerimi iyice kapatsa, beni kör etseydi de, ben böylesi korkunçlukları yaşamak zorunda kalmasaydım. Alraune ve doğmamış çocuklarıma sonsuza kadar var olacak avlanma bölgelerinde dokunmak, onları koklamak ve burnumu şefkatle onların burnuna sürtebilmek için keşke gördüğüm ölüm sahnesi bir an önce gerçek olsaydı. Artık kendim için istediğim tek şey kurtulmaktı, kurtulmak ve bu çıldırmış dünyadan nihayet uzaklaşmak!

Ama Ambrosius'un karşısında konuyu hiç bilmeden bilgiç dedektif rolünü oynadığım için kendimi bir dangalak gibi hissettim aynı zamanda. Vahşilerden hiç biri henüz öldürülmediğinden, kurnazca bir çıkarım yaparak binlerce yıldır zulmedilen bir azınlıktan şüphelenmiştim. Şimdi karşı kanıtla yüzyüze gelmiştim. Ama ne pahasına! Ne kadar da onursuz ve sorumsuz davranmışım. Hayır, benim çarpık düşüncelerim değil, Ambrosius'un sezgilerine dayanarak yaptığı değerlendirmeler katilin maskesini düşürmüştü. Katil kesinlikle Kara Şövalye'ydi. Mutlaka Alraune ile sevişmemizi gizlice izlemiş, aklına daha şeytanca bir şeyler geldiği için hemen kesip biçme işine girişmemişti. Sonrasında kendilerine hayalet süsü veren seri cinayetler işleyen katillerin yaptığı gibi birçok narsisizm örneği sunmuştu. Sadistçe sona yaklaşırken de Alraune'ye korkunun ne olduğunu yaşatmış, kadavrayı dişlerinin arasına alarak hızla avluya taşımıştı, yani bir anlamda kapımın önüne koymuştu -bu da onun çok fazla uzakta olmadığı anlamına geliyordu.

Duyduğum pişmanlık yerini birdenbire buz gibi bir öfkeye bıraktı. Ve intikam duygularına. Niye başkalarını öldürmeyi zevk haline getiren biri hayatta kalmalıydı ki? Bu canavarı hemen izleyip onu savaşmaya zorlarsam, ancak o zaman her şeyin acısını çıkarabileceğimi hissettim. Tanrım, bu sefer şanslıyım! Onun veya sürekli aç olan danuanın veya her ikisinin aynı anda beni parçalara böleceği umurumda bile değildi. O zaman en azından üzerime düşeni yapmış ve Alraune'ye karşı son görevimi de yerine getirmiş olacaktım.

Neredeyse intihar edercesine kendimi çatıdan dört metre aşağıda bulunan avluya bıraktım, Ambrosius'un duyduğu korkuyu dile getirecek vakti bile olmadı. Otomatik olarak kafamı aşağıya çevirdim, yere 180 derecelik açı yaparak ön tarafımı döndürdüm, ön ayaklarımı uzatıp arka ayaklarımı açtım, bedenimin arka tarafını çevirdim, bunu yaparken dengeyi korumak için kuyruğumu kullandım -ve kamburlaştırdığım sırtımla, ki bu inişte oluşan basıncı azaltıyordu, dört ayağımın üzerine düştüm- Alraune'nin ölü bedeninin yanına. Bu üzücü tabloya yakından bakıldığında, görüntü akıl almayacak kadar korkunçlaşıyordu. Ama ben artık yas tutmak değil, öldürmek istiyordum, hiç düşünmeden körü körüne ve keyfini çıkararak. Böylesi bir yok etme arzusunu olana kadar en kötü öfke nöbetlerimde dahi hissetmemiştim. Ama bu adı yaşamın her zaman için bir sürprizi vardı. Ya da Schopenhauer'in dediği gibi: "İnsan içinde barındırdığı eylemde bulunma ve acılara dayanma gücünü bilemez, ta ki bir olay onu ortaya çıkarıncaya kadar -tıpkı bir gölde durgun yüzeyiyle hareketsiz duran suyun, büyük bir gürültü ve uğultuyla coşku içinde bir kayadan aşağıya akabilecek güçte olduğunun tahmin edilememesi gibi."

Altıncı Bölüm

Katillerin hangi yöne kaçtıkları konusunda en ufak bir fikrim olmaksızın, cehennem dalgalarına kendini atan bir kamikaze dalgıcı gibi karanlık ormana daldım. Diana'nın arkamdaki açık hava diskosu gibi aydınlatılmış evden koşarak çıktığını duydum. Doğrusu bu beni çok ilgilendirmiyordu. Onların daha deneyimli kasaplar olduklarını kıskançlığa kapılmadan teslim etmek zorunda idiysem de, Alraune'nin katillerini parçalara bölmek arzusuyla doluydum. Ölümüne ilişkin vizyon beni garip bir şekilde korkusuz kılmıştı. Korkunun biraz da kendi kendini ölümsüz ilan edenler için olduğunu düşündüm. Durumun daha karmaşık olduğunu öğrenmemse sadece bir sonraki dakikalarla sınırlı kalmayacaktı.

İçgüdülerim beni kendiliğinden doğru yola sokmuştu, çünkü ağaçlığın zifiri karanlığından gelen, ona yaklaşmaya çalıştığım anda, aynı hızla benden uzaklaşan bir hışırtı duydum. Ayrıca ses iki yönden geliyormuş gibiydi, bundan da deli Hugo ve danuasının bu arada birbirlerinden ayrıldıkları ve yalnız başlarına kaçtıkları anlaşıyordu. Benden kaçıyorlardı ne zafer ama! Hızımı artırdım, koşmaya başladım. Çalılar ve ağaçların dalları bu delice hız esnasında yüzüme çarpıyordu, yerdeki tümsekler beni cesur sıçramalar yapmaya zorluyordu. Gövdemin salgıladığı afyonla dopingli halde, gece hayaletlerinin peşine düştüm, onları yenilgiye uğratıp mahvedeceğimden adım gibi emindim. Hışırtı seslerine, gittikçe artan keyifsiz mırıltılar eklendi, sıkıntıya düşmüş birinin çıkardığı türden mırıltılar. Gözü kara iki katilin, hem de sivrisinek ağırlığındaki benden niçin korktukları çelişmesini görmezden geliyordum. Kovalananların sıkıntılı sesleri, tuhaf bir şekilde bana adeta gerçeküstü güçler kazandırıyorlardı. Coşku içinde hızlandıkça hızlandım, hızlandıkça hızlandım. Az sonra sesleri hemen yanımda hissettim, hatta kokularını bile aldım. Tuhaf, düşündüğümde çok farklı kokuyorlardı. Peki, nasıl kokmaları gerekiyordu? İğrenç bir cesedi başka bir mezara naklettikten sonra kentin merkez mezarlığı görevlilerinin koktuğu gibi mi? Durum tam tersiydi. Onların salgı bezlerinden yayılan koku sadece hayvansı bir burnun çözebileceği tüm karmaşık özellikleri ve mesajlarıyla ele avuca sığmaz, vahşi yaşamın bir cephesini yansıtıyordu.

İkisi de mi... İkisi de mi? Birdenbire gerçekten iki kaçağın arkasından koşup koşmadığımı konusunda artık o kadar emin olmadığımı anladım. Çünkü onlara yaklaştıkça, hışırtı sesleri daha da karışık bir şekilde birbirinden uzaklaşıyordu, aynen bir grubun yelpaze şeklinde dağılması gibi. Yoksa akustik bir yanılsama mı söz konusuydu, biz hepimiz kaçarken süründüğümüz yaprakların çıkardığı sesler miydi duyduklarımız? Ne olduğunu anlamadan, onlara yetişmiş ve onların yanı sıra koşmaya devam ediyormuş gibiydim. Korku!.. Ama daha birkaç dakika önce korkmamak üzere yemin etmemiş miydim? Ölüm karşısında artık korkuya kapılmanın bir anlamı olmayacağından, ben korkuyu yaşamımdan çoktan uzaklaştırmamış mıydım? Ama durum daha kötüydü. Birden aynı hızda olmadığımı anladım. Diğerleri garip bir şekilde hızını kesmiş olduğundan, biri zafer elde etmiş at gibi öne doğru fırlamıştı. Salak beygir, elbette demir yürek Francis'ten başkası değildi. Gözüme kestirdiğim hedef ya da daha doğrusu kulağıma kestirdiğim hedef doğrultusunda, elimden geleni yapmış, az önce av olanlar arkamda kalmış, ben birdenbire av olmuştum. Aynı anda intikam arzusu birdenbire salt hayatta kalabilme arzusuna dönüşmüştü. Lanet bir tuzağa düştüğümü, elektroşok gibi acı veren bir duyguyla anladım. Gerçekte hiç kimse küçük Francis'in tehdit edici misilleme tertiplerinden kaçıyor değildi. Daha doğrusu ona Alraune'nin cesedi ile bir tuzak kurulmuş, onu sakın sakın öldürmek için, orman evinden çıkması sağlanmıştı. Bunu dâhiyane bir plan olarak görüyordum. Gerçekte ben psikopatların şeytani düşüncelerini, ancak Michael Jackson'ın New York metro sistemini bildiği kadar biliyordum.

Kötülük planlanmıştı, tuzağa düşürülenin açık hava katliamı çok uzakta değildi. Arkama huzursuz bir bakış fırlattım ve ürperdim. Yoğun sis bulutu altındaki sahilden sızan ışık sinyalleri gibi karanlık çam ormanında şeytani gözler parıladı. Tanrım, beni bir sürü mü takip ediyordu? Yoksa sadece, koyunları güden köpekler gibi her an her yerde ortaya çıkacak kadar çabuk yön değiştirmeyi bilen deli Hugo ve danuası mı? Küçük kalbim kokainle besleniyormuş gibi güm güm çarpıyordu. Ayaklarım, bilincini yitirmiş dörtnala koşan bir atın sancılarını daha şiddetli sancıların uyuşturduğu ayaklarına dönüşmüştü. Yavaş yavaş gözlerim karardı, gözümün önündeki her şey dönmeye başladı. Ağaçların tepelerinde, gökyüzünde sabahın ilk lacivert ışıklarının parladığını gördüm. Gün doğuyordu.

Sonra ensemde onların yakıcı soluğunu hissettim. Bu kez hiç de ürkek olmayan, aksine buz gibi bir öfkeyi açığa vuran homurtuları yeniden duydum. Sonunda mırıltıları bir uluma bastırdı ve çıldırmışların gırtlaklarından daha ürperticilerinin çıkamayacağı kesik kesik duyulan tiz çığlıklar. Gerçekte kimdi benim peşimdeki hafiyeler? Canavarlara iç organlarımı kahvaltı olarak sunmak istememe rağmen, arkaya dönüp bakmaya cesaretim yoktu artık. Bakışları aklımı başımdan alabilirdi. Ölecek olsam bile, hiç olmazsa aklım başımda olsun istiyordum. Kendime olan saygım bunu gerektiriyordu. Delicesine çığlıklar gittikçe arttı, öfkeden kudurdu, ölümcül feryatlara dönüştü...

Tam önüme, oldukça boğumlu bir ağacın kalın bir dalı düştü. Bir kol uzunluğunca yerde savrularak, o an üzerinde bulunduğum sarmaşıklarla kaplı yolu bariyer gibi kapattı. Üzerinde eskiden beri tanıdığım bir dişi sessizce duruyordu. İçinde bulunduğum karışık durumda doğrusu bir bu eksikti. Ayın son ışıklarının vurduğu, mamutunki-ne benzer sol pençesinden onu tanıdım. Benden on misli kadar büyük gövdesinin geriye kalan bölümünü, ağacın gölgesi, bütünüyle ne olduğu tam anlaşılamayacak bir silüetten ibaret kalıncaya kadar kapatmıştı. Sadece bizimkilere çok benzeyen kulakları, zor durumda olmama rağmen belleğimde yeniden canlandı, çünkü sivri uçlarında dimdik duran fırçamsı tüyler vardı. Yaratığın sessizce bana dikilmiş gözleri, karanlıkta, kömür madenindeki fosforlu kristaller gibi parlıyordu. O tüm ümitlerimin son bulduğunu gösteren canavar pençesiydi, hep en uygun zamanda ortaya çıkmasıyla onun mükemmel bir timing'e* sahip olduğu ortadaydı.

Ağacın dalının altından kayarak çıkmadan önce, o arada arka ayakları üzerine ayağa kalkarak, gövdesinin üst tarafı ile titanlara benzer şekilde şaha kalktı. Ne zor bir durum: Konserve açıcısı Gustav'ın zaman isteyen semirtme deneyini puanlamayı asla bekleyemeyecek olan kana susamış piç sürüsü arkadan bastırıyordu. Ön tarafta duran grubun lideri kadın, ilk ve en lezzetli parçayı ele geçirmek için atlamaya hazır durumdaydı. Tamam iyi, ben de oyunbozanlık yapmak, onların büyülu bahar sabahını mahvetmek istemiyordum. Birden olduğum yerde kaldım.

Canavar pençesi, büyük bir hamleyle bana doğru atladı, atlayışının estetik oluşundan mı bilmem, nefesim kesildi. Uçarken uzuvlarını nasıl uzattığını, olabildiğince dışarıya çıkmış tırnaklarıyla bir hava akrobatına dönüşmeyi nasıl gerçekleştirdiğini gördüm. Kaderime boyun eğdim. Evet, bu kusursuz hilkat garibesinin parçalama sanatı sayesinde daha iyi bir dünyaya göçmek zorunda kalmak, çok büyük bir teselliydi. Bu olan biten her şeye bir tarz kazandırıyordu.

Ama sürpriz bir şekilde, canavar pençesinin uçuşu beklenenden uzun sürdü. Açıkça Francis havaalanının dışında bir iniş pisti öngörülmüştü. Canavar kafamın üzerinde sadece bir milimetre mesafeden tıslayarak geçti ve acı çeken çığlıklardan anlaşıldığına göre gürültüyle beni izleyenlerin ortasına düştü. Arkamda şiddetli bir har gür oldu, bütün cesaretimi toplayarak dikkatle arkama baktım. Sabahın alacakaranlığındaki yan aydınlık, hiçbir sırra açıklık getirmiyordu. Otların yukarıya doğru hareketinden ve cambazın parlayan toplan gibi sağa sola hareket eden, cinayet heveslisi gözlerden başka pek bir şey seçemiyordum. Ama

---

* Metinde İngilizce: zamanlama, (ç.n.)

daha çok duyuyordum. Canavar pençesinin gürle-yen homurtusu, paylarını alamayan avcılarının korku ve nefret arasında gidip gelen çığlıkları, anlaşıldığı kadarıyla, orada karanlıkta nasıl kanlı bir oyunun sergilendiğini hissettiren sürekli çekiştirme, parçalama ve kırılma sesleri.

Tam gaz kaçmaya başladım. Orman canavarları sükûnet içinde, soyu tükenmiş türler olarak kötülüklerinin, eyleme geçirici çevre broşürlerinde yer alacağı zamana kadar savaşılabirlerdi. Beni rahatsız eden neydi? Faydalı bir yan etki olarak en azından seri cinayetler dosyalanabilirdi. Olanlardan kötücül bir sevinç duymama rağmen, kaçarken kafamı arkaya çevirmekten ve katliamın sürdüğü karanlık yeri gözlemekten tabii ki kendimi alamıyordum. Elbette ben de bazı şeyleri düşünmeliydim. Hayaletler beni niçin izlemiş, neden beni böylesine korkutmuşlardı? Eğer beni öldürmek istemiş olsaydılar, bu onlar için, daha ben ormana ayak bastığımda mutlaka daha kolay olurdu. Yoksa büyük bir yanılgı içinde miydim? Tesadüfen son katliamına yardım ettiğim canavar pençesi gerçekte asıl katil miydi? Peki o zaman, ben onun burnunun dibinde olmama rağmen ve bu nedenle de ilk sırada olmam gerektiği halde, beni niçin korumuştı? Alraune ona neden inanmak zorunda kalmıştı? Bu toplu cinayetleri tercih eden bir katilin seçeneği olamazdı. Sonuçta, benim ormana gelişimle aynı ayarda bir düşman bulduğuna inanan dejenere olmuş, kurnaz bir yaratık, Kara Şövalye diye biri var mıydı?

Onunla çarpıştım. Kiminle? Kara Şövalye ile tabii ki, başka kiminle olacak? Maalesef, bağlantıları kurmak için katliam alanına bakmak kafamı tümüyle meşgul ettiğinden, ön tarafa bakıp tehlikeyi zamanında fark etmeyi tamamen unutmuştum. Ne kadar zamandır koştuğu-mu ve bu arada kavgacılarından ne kadar uzaklaştığını bilmiyordum. Şimdi şu an, kafamı ön tarafa çevirdiğimde, gerçek mi rüya mı ayırt edemediğim, kayalarda gördüğümü zannettiğim hayaletin gözlerine doğruca bakmaktaydım. Bakışlarımı kaçıramayacağım, inatla bana dikilmiş, şeytani bir etkileme gücü ile baykuşumsu bir neşe arasında gidip gelen bir bakış. Frene basmak için çok geçti; boğuk bir sesle çarpışıp, dengemizi kaybettik. Olayın hızlı akışı içinde helezon gibi dönen bir gölgeden başka bir şeye benzemeyen düşmanımı devirdim, ama yere düşeceğimiz yerde, bundan çok daha kötü bir şey oldu.

Rastlantı bu ya, Şövalye bana göre o an için Tanrının yarattığı topraklardaki en hızlı akan dere olarak birincilik ödülünü alabilecek, hayli meşhur ırmağın kenarında üzüntü dolu bir ifadeyle duruyordu. Biz gürültüyle suya düşmeden önce, bir bu eksikmiş gibi en derin ve en geniş yeri seçmiş olduğumuzun farkına vardım. Biz zar zor suyun yüzüne çıkar çıkmaz akıntı, alttan gelen basıncın şiddetiyle bizi birbirimizden ayırdı. Kâh bağırarak, kâh istemdişi olsa da suyun kalitesini test ederek, kurbanımı uzakta panik içinde ayaklarıyla tepinirken gördüm. Ve bir şövalyeye hiç yakışmayacak kadar yaygaracı bir sesle aynı şekilde imdat diye bağıırıyordu. Sürekli, burgaçların şiddetine maruz kaldığından, neye benzediği sır olarak kaldı yine.

Sabahın alacası, insanın içini ısıtan kızıl ve altın rengi tül örtüsünü tüm doğaya yaymıştı, ama ne yazık ki o an için böylesi güzel bir olaya karşı duyarlılık gösterecek durumda değildim. Güneş tüm ihtişamıyla doğarken, Hugo ile ben sandal gezintimizi sandalsız sürdürüyorduk, hem de boğulmamak için sürekli mücadele ederek. Bazen suyun altında o kalıyordu, bazen ben, bazen ikimiz birden devlet sınavını vermiş cankurtaranlara imdat çağrısında bulunuyorduk, bazen de sadece birimiz Jacques Cousteau'dan yardım bekliyordu. Bu arada grotesk olan şey, başımıza gelen felâket sırasında oldukça meraklı bir grup kırmızı-mavi renkli balığın sürü halinde bize eşlik etmesiydi, herhalde biz ikimiz çok acınacak bir tablo çiziyorduk.

Sonunda akıntı gittikçe sakinleşti ve su sığlaştı. Benim bitik, ama artık yosun demetine benzeyen gövdem suyun tabanındaki bir tümsekte asılı kaldı ve güçsüz dalgalar yumuşak yumuşak bedenime vurdu. Yarı bilinçsiz ağzımı açtım, derenin bana verdiğini ona iade ettim. Çamurdan batmış ve paspas misali ıslak bir halde titreyen ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştım ve kazazede yoldaşıma bakındım. Hiçbir şey görünmüyordu. Belki de felaketi

atlatamamış, ıslak mezara girmişti. Onun için küçük ama bir Felidae için büyük bir adım. Zavallı deli danua, şimdi katliama tek başına devam etmesi gerekiyordu.

Birden sıçrayan suyun sesini duydum. Çabucak etrafıma bakındım. Suyu düşmüş bir dalın arkasında iki sivri kulağın yükseldiğini gördüm. Ama mucize üstüne mucize gerçekleşiyordu, kulakların rengi pembeydi. Bir Kara Şövalye için oldukça garip bir renk. Bu sırada gittikçe güçlenen güneş ışınları, suyun yüzündeki kafaya vuruyordu, öyle ki, koyu yeşil arka plan karşısında o, suda süzülen kartopu gibi görünüyordu. Ama bu açık renkli kafayı kesinlikle bir yerden tanıyordum...

"Ambrosius!" diye sevinçle bağırdım. Aynı anda eğer Gustav'a bir gün dönersem, beni derhal göz doktoruna götürmesi konusunda onu ikna etmem gerektiğine karar verdim. Az gelişmiş renk duyumuzla renkli film tekniğini bizler keşfetmemiştik şüphesiz. Yine de açık ve koyu renk arasındaki farkı görme yeteneği, bir köstebekten bile beklenebilirdi. (11)

"Böyle bo-bo-boktan şey! Bu 1-1-lanet derede bugün ikinci defa yıkanmak zorunda kalıyorum," diye öfkesini dile getirdi Ambrosius ve zorlukla sudan yukarıya doğru yükselen dala tırmandı. O da tıpkı bir yosun demetine benzemişti.

"Çok üzgünüm, sevgili Arkadaşım, ama seni Kara Şövalye sandım, Ayrıca seni son anda fark ettiğimde de duracak halde değildim. Çok güzel ifade ettikleri gibi, uğursuz olaylar zinciri. Seni hangi rüzgâr yoluma çıkardı?"

İkimizde iyice silkelendik, suya bata çıka bahar papatyalarıyla kaplı çimenlik kıyıya çıktık. Güneş kuluçka makinesini bu erken sabah saatlerinde çoktan çalıştırmaya başladığından, postumuz kuruyuncaya kadar öyle çok uzun bir zaman geçecekmiş gibi görünmüyordu. Ambrosius kendini çimenlerin üzerine atıp hapsirmeye başladı.

"B-B-Bunu sen de biliyorsun. Sen öyle birdenbire damdan uç-uç-uçtun ki, ilk anda seni birinin aşağıya ittiğini düşündüm. Ama sonra senin intihar planını anımsadım. Seni bundan v-v-vazgeçirmeliydim. Ama nasıl? Ormanda ne seni, ne de Kara Şövalye'yi bulabildim. Herhalde başka bir yöne gitmiştim. Bir süre oradan oraya dolaştım durdum, ta ki senin bir anda ö-ö-öç tanrıçaları gibi bana doğru dörtlü gelişi görünceye kadar. Başına ne geldi?"

Ben de ona kısa cümlelerle tılsımlı ormandaki katil ve canavar enflasyonundan söz ettim. Anlattıklarımın sonunda Ambrosius oldukça şaşkındı. Ama en azından bu arada onun kayısı rengi postu kurumuştu ve parlak güneş ışığını, bakanın gözlerini acıtacak kadar yoğun yansıtıyordu. O şimdi, günahkârlar ülkesine kısa ziyaretin yorgunluğunu cennet bahçesinde gideren ışıltılar içindeki bir meleğe benziyordu.

"Anlattığın şeyler çe-çe-çelişkili görünüyor, Francis. Gerçek ka-ka-katillerin senin peşine düştükleri ya da canavar pençesi denen yaratığın bu kanlı öyküyle bir ilgisi olup olmadığı, gerçekten hiçbir şeyden anlaşılmıyor. Daha çok, senin kör misilleme savaşında bazı masum orman canlılarının av faaliyetlerini engellediğin anlaşıyor. Buna şiddetle karşılık vermiş olmaları ve kendilerini rahatsız edene iyi bir ders vermek istemeleri, gayet anlaşılır bir şey. V-V-Ve canavar pençesine gelince, belki uyumakta olan yaşlı bir tilkiyi uykusundan ettin, o da panik içinde vahşice sana saldırdı. Hayır dostum, söylediğin gibi garip olaylar Ka-Ka-Kara Şövalye kuramını asla geçersiz kılmaz. Tersine bu olaylar, deli Hugo ve danuasının canavarca entrikalarını ne kadar da akıllıca sergilediklerinin, ukala dedektifi bile parmaklarının ucunda oynattıklarının kanıtıdır."

"Sonuç, sıfıra sıfır, elde var sıfır. Allah kahretsin! Orada bir ölüm silindiri doğada yuvarlanıp duruyor, bizse burada oturup duruyoruz, önceki bildiklerimizden daha fazla bir şey bildiğimiz de yok. Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

"Ne-ne-neyi planladıysak onu tabii. Ormanın sakinlerine soralım ve bir sonuca varalım. Daha sonra katilin kaldığı yer bulunur ve merhametliler sürüsü yardıma çağrılır."

"Bu noktada ben, dışı bir yaban domuzunun sorgu lambası altına çekip alınabileceğinden kuşkuluyum."

"Biz de a-a-ayakta sorgularız."

"Eğer başarılı olursak, Hugo ve danuası doğru düzgün bir mahkemeye çıkarılırlar mı acaba? Ben bunun çok eğlenceli olacağını düşünüyorum. Bilge hakim olarak ayı, feleğin çemberinden geçmiş şaibeli avukat tilki, hiddetli savcı da kunduz. Bense, eğer görevlendirilirsem, cellat rolünü severek üstlenirim!"

"Ormanda hiç a-a-ay kalmadı, Francis. Yüzyıllar önce soyları tükendi. Biz burada daha böyle oturmaya devam eder, aptal aptal e-e-espriler yapmakta ısrar edersek, çiftliklerdeki kız ve erkek kardeşlerimizin de başlarına yakında aynı şey gelecek."

Planlı hareket etmeyi zaman kaybı olarak görsem de onu onayladım. Hâlâ daha sahip olduğum tek şey zamandı. Yoksa bu noktada da yanılıyor muydum? Şimdi huzura kavuştuğumuzdan, yeniden ölüm vizyonu sarmıştı beni, birden kendimi her zamankinden daha üzgün hissettim. Ne Ambrosius'un, ölüm vaktinin bilinmemesiyle ilgili yüreklendirmelerinde ne de bu vizyonun korkunç bir düş olması olasılığında doğru dürüst bir teselli bulabildim. Benim şaşmaz içgüdülerim bunun çok yakın olduğunu bana fısıldıyordu. Bu bir lanetti. Bir ağacın oyuk gövdesine büzülüp saklanırsam veya bir hayvan yuvasına beni ele vermemeleri ricası ile sığınırsam, kurtulabilir miydim? Ama ne zamana kadar? Nereye kaçarsam kaçayım, yazgım gelip beni bulmaz mıydı? Belki. Hayır, bunun kaçıışı yoktu. Francis'in vakti gelmişti nasıl ki tüm saatler bir gün gelir durur, ibreleri olduğu yerde çakılır kalır, aynen öyle. That's life! - or death!*

Yine de öbür tarafa geçmeden önce, cani bir katili yakalamayı deneyebilirdim. Böylece pek çok masum kişi yeniden barış içinde yaşayabilirdi. Benim son hizmetim, vasiyetim olmalıydı. Bu güzel kararlar Ambrosius ve ben, konuyla ilgili bilgi toplamak için yeniden ormana daldık. Önce, yüksekte hafifçe sallanan ince bir çam dalının üzerinde, karanlık gece eylemlerine hazırlanmak üzere uyumakta olan bir baykuşla karşılaştık. Gri tüylü şişman gövdesinin üzerinde, yuvarlak kahverengi kenarlı yüz peçesine sahip kocaman bir kafası vardı. Tam o dalın altına oturduk. Ambrosius, bana konuşulan dilden çok, tehlikeli bir gırtlak hastalığını anımsatan yetersiz bir grup sestem oluşan monoton bir şarkı söylüyordu. Kuş, ışık saçan sarı gözlerini açtı, kuşkulu kuşkulu bize baktı, kafasını ani hareketlerle sağa sola çevirip kendi kendine fısıldamaya başladı. Hatta coşkusu öylesine çoğaldı ki, zirveye ulaştığında hiç utanmadan tuvaletini yaptı.

Dışkısının yeşil ürünü yeni yıkanmış kafalarımıza düştüğünde "Yani, bu şimdi yasa koruyucularının üstüne mi sıcıyor?" diye öfke içinde Ambrosius'a söyledim. Biraz yatıştırıcı bir şeyler söylemek için Somali ağzını açtığı anda, yeni bir boşaltım aşağıya doğru inmekteydi, bir kez daha pislendik. Bu kadar çok pisliğin bu kadar küçük bir kuşta bulunabilmesini hiç düşünemezdim. Nemli-neşeli merhabadan sonra, ikimiz de bir tarafa kaçtık, Ambrosius onunla ilginç fısıltı dilinde etraflica görüştü. Hücum aniden son bulup kuş bizi bir kez daha bombardımana tutmadan, en azından yarım kilo hafiflemiş olarak uçup giderken, ben ha bire yukarı bakmaktan neredeyse boyun tutulmasından geberecektim.

Somali'nin üzüntüyle ve dokunaklı bir şekilde söylediği gibi, biz "temiz hayvanlara" doğru yol alırken, baykuşun aslında aydınlatıcı ipuçları verdiğini açıkladı. Çünkü o sık sık aydınlanma uçuşları yaparken, Hugo ve köpeğinin tarifine uyan iki kara yaratığın şüpheli bir halde insan yerleşimlerinin etrafında dolaştığını görebilmişti. Fakat ne yazık ki, o tüyler ürpertici olayları bizzat görememişti ve şimdilik nerede kaldıklarını da bilemiyordu. Eğer o onları, az önce bize olduğu gibi keskin mermilerle vursaydı, belki de acımasız cinayetleri önleyebilirdi, diye düşündüm.

Ormanın ağaçsız bir yerinde, tam o sırada var gücüyle türünün devamını sağlama işiyle meşgul, geniş boynuzlu bir geyik karşımıza çıktı. Kendisinden güçsüz arkadaşları uzaktan ona kıskanç gözlerle bakarken, o bütün dişi geyik sürüsüyle arka arkaya çiftleştiğinden, ilk anda onu konuşturmak zor gibi görünüyordu. Ama gösterişli boynuzlara sahip bu heybetli geyiğin

---

* Metinde İngilizce: Hayat bu! ya da ölüm! (ç.n.)

bile zaman zaman takati kesiliyordu, Ambrosius ise söyleşiyi belli bir mesafeden yapıyordu. Her ikisi de birbirine kulakları sağır edencesine bağıırıyordu, bense, paşa gerçekten bir şey mi anlatmak istiyor, yoksa bize tabanları yağlayın mı diyor, pek ayırt edemedim.

Biz, ateşli ateşli bağırın ağır işçiye hoşça kal dedikten sonra, Ambrosius ilginç bir ipucunu tercüme etti. Geyik, Kara Şövalye'nin ganimet avına çıkmamışsa mağaralarda konaklamayı tercih ettiğini söylemiş. Bu mağaralar ormanda sanıldığından daha çoktur, diye açıklamaya devam etti. Genellikle bir kayanın altında bulunuyorlarmış, kaya oyukları dikkat çekmeyen giriş kapıları olarak onlara yardımcı oluyormuş. Ormandaki birçok mağaranın hâlâ keşfedilmemiş olmasının nedeni, floranın kayaları örtmesi ve dışarıdan bakanlarca rahatça görünmemesi gibi basit bir gerçekte yatıyormuş. Yani caniler için ideal bir sığınak.

Araştırma gezimizin devamında, sıkı bir kavgaya tutuşmuş bir kuzgun çifte rastladık. Bu, karganinki gibi siyah tüylere, genellikle yüksek sesle ve derinden gelen "gaak" sesi çıkaran güçlü gagaya sahip kızıl şahin büyüklüğündeki kuşlar, yaşamlarını ömür boyu süren evlilikle geçirirler -bence evrendeki en tüyler ürpertici olay, hatta Swatch saatleri koleksiyonu yapmaktan veya "Rondo Veneziano" dinlemekten daha ürpertici. Bu aptal kurumu kim bulmuşsa, fikrimce cehennemın en sıcak yerinde sonsuza dek yanmaya mahkûm olmalı! Çiftleşme kavgasının kızgınlığı içinde her ikisinin de gagalarını "gak gak" diye boşuna öttürmelerinde şaşılacak bir şey yoktu yani. Kara Şövalye ile ilgili sorusuna karşılık Ambrosius'un payına kaba küfürler düştü, evlilik terapisti rolünü üstlenip belirli bir süre için ayrılığın çoğu kez mucizeler yarattığı konusunda onları düşündürünce, her ikisi de aniden dayanışma içine girip öfkeli öfkeli gıklayarak yarım mil kadar bizi izlediler.

Sürek avında soluksuz haldeyken yolumuzun üzerine yaşlılıktan çökmüş bir kızıl tilki çıktı. Önce, kabukları soyulmuş ağaç gövdelerinin arkasından güvenli bir mesafe tutturup kuşkuyla bize baktı. Sonra Ambrosius ona inilti, gurultulu tilki diliyle dehşet ikilisinin alçaklıklarından söz etti, Reineke Fuchs'un davranışları bir anda değişti. Gözleri büyüdükçe büyüdü, ağzından aşağıya sızan salyayı kocaman diliyle vahşice yaladı, gittikçe sinsileşen yüz ifadesiyle durumu değerlendirmeye başladı. Kara Şövalye'nin kurbanlarına neler yaptığını Ambrosius anlattığı esnada, onun içindeki öfke büyüyor gibiydi. Sonunda benim simültane çevirmenimin tercümesine göre biz onun aklına dâhiyane bir fikir getirmiştik. Ağaç gövdelerinin arkasından çıkıp kızıp poflayarak önümüze atladı. Haydut, gençliğindeki çevikliğini tümüyle yitirdiğinden, şansımıza herhangi bir zorlukla karşılaşmadan mesafe kazanmaya çalıştık.

Öğle olduğunda, çok az şey öğrenebilmiştik. Sadece mağaralara ilişkin bilgi gerçekten değerli olarak görülebilirdi. Hiç olmazsa bunu öğrenebilmiştik. Yine de Kara Şövalye böyle yerleri tercih ediyorsa, tam olarak nerede gizleniyordu? Eğer bu mağaralar gerçekten doğanın bir tür gizli sığınaklarıysa, onu nasıl bulacaktık? Öyle görünüyordu ki, bütün hikâye delinin pösteki saymasından öteye gidemeyecekti.

Ama öncelikle açlık keyfimizi kaçırıyordu. Ambrosius dostça, orman evine geri dönmemizi, Diana sofraya ne koymuşsa keyifle mideye indirmemizi önerdi. Bahar güneşi bu arada formunun zirvesine ulaşmıştı. Açlıktan midemizin kazınmasına rağmen, yarı yolda sıcak yüzünden küçük bir mola verdik ve yoğun bir temizlik işine koyulduk. Postumuzdan dolayı terleyemediğimiz için, terlemenin sağladığı soğutma görevini tükürük bezleri üstlenir. Yalandığımız oldukça büyük yer, yabani otlarla ve bodur çalılıklarla kaplıydı ve bize biraz olsun gölge sağlayan bir bayırın eteğindeydi. Konuşmaksızın, kendimizi kıvrak dilin huzur verici klima cihazı etkisine tümüyle kaptırıp, buradaki yapraklar ve yosunla kaplı küçük yuvarlak tepeyi kuşattık ve vücudumuzda başlayan serinliğin keyfini çıkardık. Bu arada ben, aşağıda keyfine bakan Ambrosius'u yukardan göreceğim kadar tümseğin yükseğine oturmıştım Böylece bundan sonra olacakları tüm ayrıntılarıyla görebilecektim.

Beklenmedik bir anda -yine gözlerimin durumundan şüpheye düştüm- tepenin kucağından ya da daha doğrusu kuru otlarla kamufle olmuş bir kaya yarığından küçük bir herif çıkmış

geziniyordu. Ambrosius yarığın diğer tarafında bulunduğundan, hiçbir şeyden haberi olmayan bu küçük yaratık onu fark etmiyordu ve gülümseyen yüzüyle kıyametin koptuğu savaş meydanında dolaşan bir eblek gibi kendini unutmıştı. Ama bir saniyeden daha kısa bir süre içinde benden daha şaşkın hale gelen Somali soğukkanlılıkla harekete geçti. İleriye uzanmış elleriyle delinin üzerine atladı, onu sırtından yakaladı ve ölüm ısırığının işaretini verdi.

"Z-Z-Zannediyorum ki, artık eve gitmemiz gerekmiyor, Francis. Böyle leziz öğle yemeğini ben Diana'dan olsa olsa Noel'de ya da o, muhteşem 'Memories' adlı inanılmaz şarkıyı radyodan dinlerken yiyebilirdim!"

Heyecan gittikçe yatıştı, belli durumlarda avlanan avcının ayaklan arasında çırpınan talihi yaver gitmemiş yarattığı nihayetinde tanıdım. O bir sivri orman faresiydi: Üst tarafı kahverengi-siyah, böğrü sarı, alt tarafı gri-kahve. Hortum şeklinde uzun bir burnu, küçücük gözleri ve postuna neredeyse gömülmüş küçük, yuvarlak kulakları vardı. En komik etkiyi, keskin tırnaklarla donanmış, yuvarlak gövdesi ile karşılaştırılınca oldukça büyük sayılan bacakları yapıyordu. Bu şimdiye dek gördüğüm gerçekten en sevimli öğle yemeği idi! Ambrosius ile ben temizlik işimizi sükûnet içinde halletmiş olduğumuzdan, talihsizin dışarıdaki bu tehlikeli durumdan haberi olmamıştı.

"Bilmiyorum, Ambrosius. Doğrusunu söylemem gerekirse, doğaya bu kadar yakın olmak iştahımı kapattı. Sen de biliyorsun, bende konserve tiki var, Ben şu kuzucuğun kentli akrabalarıyla ufak tefek sıkıntılarımın kurtulmak için ara sıra ilgilenmiş olmama rağmen, bunun boş zamanlarda yapılan spordan farklı bir anlamı yok, insanların yaptığı squash'a* eşdeğerde bir şey olduğunu söyleyebiliriz. Birden aklıma geldi, belki de bu fareye Kara Şövalye'yi sormak akıllıca olurdu."

"Bunda ciddi olamazsın, F-F-Francis!" diyerek, Ambrosius heyecanını belli etti ve yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. Herhalde onun verdiği hızlı tepkiye en azından bir övgüde bulunmam gerekiyordu. "Böyle 1-1-leziz yemek Allanın her günü bulunmaz. Baksana çocuğa, nasıl da yağlı! Ayrıca ben bu h-h-hayvanların dilinden de hiç anlamam!"

"Ama ben sizinkini biliyorum, Beyler!"

"Sanki Kızılderililerin ulu Tanrısı öbür dünyadan konuşuyormuş gibi birbirimize baktık. Gözlerimden başka bir de kulaklarım mı rahatsızlanmıştı? Ama Ambrosius da söylenenleri apaçık duymuştu. Hemen sonra afallamış bakışlarımızı yeniden, kurşunkalem ucuna benzeyen burnundaki beyaz tüyleri neşeyle titreyen sivri orman faresine yönelttik.

"Doğru duydunuz Beyler. Ben sizin dilinizi biliyorum. Kendini beğenmişlik olarak addedilmeyecekse şunu da eklemek isterim ki, çoktandır sizin vahşi akrabalarınızın midelerine inmemiş olmamın ana sebebi de bu durumdur. İltifat etmem gerekirse, onların avlanma içgüdüğü, beni şu anda mengene gibi sıkı soylu beyefendininki kadar mükemmel gelişmemiş."

Ambrosius onu daha çok sıkı, öyle ki, fareden acı dolu bir ciyak-lama sesi duyuldu. Buna rağmen nasıl devam edeceğini kendisi de bilmiyordu, bir rüyadan uyanmak istiyormuşçasına sertçe kafasını salladı.

"B-B-Bu i-i-inanılmaz bir şey..."

"Düşüncesizce hareket etmeden önce, kendimi bir tanıtayım," diye sivri orman faresi kendinden emin sözüne devam etti, bu arada topluğne kadar küçük siyah gözleri merhamet dilermiş gibi bana yöneldi, benim daha yumuşak yürekli olduğumu anlamıştı. Sadece kendini düşünen uyanık hayvan! "Zaches, adım bu, gencim, bekâım, oldukça lüks bir yuvanın da sahibiyim. Benim arkadaşlarım kendilerine zorluklar içinde bir yuva yaparlarken, ben bir çırpıda bu tepeyi zorla ele geçirdim..."

"Ne diyorsun, F-F-Francis, hemen gırtlığını ortadan ikiye mi böleyim, yoksa onunla biraz oynayalım mı?"

---

* Bina içinde raketle oynanan bir tür top oyunu, (ç.n.)

Somali'nin şaşkınlığı kızgınlığa dönüştü. Bu cücenin aptalca gevezelikleri benim de sinirimi bozmaya başlamıştı. Yine de burada bir şans kokusu almıştım. Çünkü ağzı laf yapan, sözlerini bana Ambrosius'un çevirmesine gerek olmayan, türüne yabancılaşmış ilk orman yaratığıydı. Belki birinci elden öğrenecek daha çok şey vardı.

Fare cennetine yapılması kuvvetle muhtemel yolculuk Zaches'i hiç de rahatsız ediyor görünmüyordu. Aksine kurulmuş oyuncak bebek gibi durmadan konuşuyordu.

"Eğer beni yiyecek olursanız, tümüyle iğrenç bir hata yapacağınıza işaret etmeme müsaade eder misiniz, bayım? Ev faresi, tarla faresi ve benim cinsim arasında önemlice bir fark var. Bizim salgı bezlerimiz, sizin hassas midelerinize dokunabilecek güzel bir koku yayar. Bunun nedeni, biz özel olarak sizin için kötü aminoasitlere sahibiz. "Normal" farelerin aksine biz protein bakımından oldukça zengin böcekleri yeriz. Genelde etobur hayvanlar, otoburları kendi türlerinden daha lezzetli bulurlar."

Gittikçe artan ve şu anda doruk noktasına ulaşmış görünen öfke nöbeti Ambrosius'u tamamen etkisi altına almıştı. Parçalayıcı dişlerini hayvanın postuna geçirdi ve ensesini işi bitirecek şekilde ısırdı.

"Bir soru, Profesör: Kafaları kesilen ta-ta-tavuklar bir süre daha koşmaya devam ederler. Ev faresi, tarla faresi ve senin arandaki fark, ben senin kafanı k-k-koparınca, senin konuşmaya devam etmenle mi ortaya çıkacak?"

Sivri fare, görünüşe göre bir an bile olsun yaşamından ümidini kesmemişti, daha çok kırgın bir hali vardı.

"Tehditlerinizi anlamıyorum, bayım" diye kızgınlığını belirtti. "Biz daha çocukken, eğer böyle bir duruma düşersek, sizin gibilerin bu gerçeğe dikkatini çekmeyi öğreniriz. Bana göre, şayet beni öldürür-seniz elinize bir şey geçmez."

"O-O-Olabilir" diye Ambrosius soğuk soğuk güldü. "Maalesef Mr. Spock'un ikiz erkek kardeşine değil, a-a-aksine Klingonlara rastlaman bir talihsizlik!"

Kafasını yukarıya kaldırıp ağzını, doğuda yapılan hançerler gibi parlayan dört köpek dişi görününceye kadar olabildiğince açtı ve nefret dolu bir tıslama sesi çıkardı. Sevimli sivri orman faresinin sonu böylece belirlenmişti.

"Hiç Kara Şövalye'den bahsedildiğini duydun mu, küçük?" diye son anda lafa karıştı. Ambrosius'un ölüm habercisi tıslaması neredeyse boğazına tıkanmıştı.

"Az şey duydum, çok şey gördüm" diye fare, az önce onun yaşamını kurtardığının zerrece farkında olmaksızın neşeli neşeli konuştu. Şaşırtıcı olan, çarpık tipin kendisini gerçekten ölümsüz olarak görmesiydi.

"Yani onu sen sık sık gördün."

"Burada ormanda onu gördüğünü iddia eden bazıları kadar sık değil- Efsane haline gelmiş biri, her gün birinin yoluna çıkarsa bu kendi içinde çelişkili bir şey değil midir? Öyle olursa efsane çarçabuk son bulur. Çünkü bir söylenti kiliselerde para toplanan zilli kese gibidir: Herkes biraz katkıda bulunmak için kendini zorunlu hisseder. Bir gün gelir önemsiz bir hakikat yalan olur, yalan da genelgeçer bir hakikat olur. Kara Şövalye'nin orman sakinlerine orada burada rastladığı doğrudur. Ama bu rastlaşma her zaman uzaktan uzağa olur. Ona mal edilen kanlı cinayetleri hiç kimse görmemiştir. Tanıkların ifadelerine göre o, sanki kendi efsanesini güçlendirmek istiyormuşçasına hep yüksek bir yerde durmuştur. Oysa ben onu çok yakın mesafeden gördüm..."

"Nasıl bir g-g-görünüme sahip olduğunu biz çoktan biliyoruz" dedi Ambrosius kaba kaba. "Sen gerçekten benim m-m-midemi doldurmaktan başka bir işe yaramazmış gibi görünüyorsun." Yeniden ağzını açarak onu yakalamak istedi.

"Bir dakika, Ambrosius, birazcık bekle. Belki o bize çok önemli bir ayrıntıyı aktaracak. Okey, Zaches, şimdi sen Kara Şövalye'yi çok yakından gördün. Nasıl bir görünüşe sahipti?"

"Evet, neredeyse sizin gibi biri. Elbette siyah bir postu var. Kusursuz dişlerini bende denemek isteyen dik başlı arkadaşınız kadar oldukça bakımsız. Sözde canavarın postu yine de

bir özelliğe sahip. Öylesine kendine özgü bir pırıltısı var ki, sanki çok yağlıymış ya da ıslakmış gibi."

"Mü-Mü-Müsaade eder misin, Francis? Bu aptalca post bilimini daha fazla dinleyemeyeceğim."

Şimdi de sinirime dokunan Ambrosius olmuştu. Avlanma içgüdüsünü niçin özellikle en önemli görgü tanımımızda denemekte ısrar ediyordu? Doğrusu bir entelektüelin daha disiplinli olmasını beklerdim. Çocukça ısrarını görmezlikten gelerek soruşturmaya devam ettim.

"Danuaya ne oldu, Zaches?"

"Danua mı?"

"Kara Şövalye'nin bindiği şu köpek."

"Kusura bakmayın, ben bir köpekle bir danuayı ayırt edemem. Biz sizin gibi bütün hayvanları tanıyacak kadar uzun yaşamıyoruz."

"Ama yine de o bir hayvana binmiyor muydu?"

"Evet öyle. O da tıpkı Kara Şövalye gibi karaydı."

"Bana hayvanı en azından tarif edebilir misin?"

"Belki, büyüktü, Şövalye'nin kendisinden çok daha büyüktü. Pençeleri bir şekilde toynağa benziyordu. Yüzüyse, nasıl söylesem, yumuşak huyluymuş gibi bir etki uyandırıyor, sanki doğuştan iyi kalpliydi. Buna benzer bir hayvanı başka bir yerde görmüş olduğum şu anda aklıma geldi."

"Nerede?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Uzun vadeli bellek sizin türünüzde olduğundan çok daha kötü gelişmiştir bizde. Bunun nedeni..."

"Nerede?"

"Düşünmeme izin verin. Şeyde olabilir... Evet, yeniden hatırladım. Ormanın ortasında bir insan evinin yakınında otliyordu..."

"Otluyor muydu?"

"Evet. Orada bu cinsten çok vardı, bir sürü denebilir. Ama içlerinden sadece bir tanesi siyah renkliydi..."

"Ke- Ke- Kesin, aptalca ge-ge-gevezelikleri!" diye Ambrosius bağırdı ve dişlerini iniltili bir ses çıkaran sivri orman faresine geçirdi.

Arkasından silah sesi duyuldu.

Kurşun doğrudan ayaklarımın yanından geçti ve tepenin neredeyse yarısını havaya uçurdu. Zavallı Zaches, şimdi o sadece ısırılmakla Çalmamış, aynı zamanda barınağından da olmuştu. Panik içinde başımı hızla kaldırıp omuzlarımın üzerinden adeta yerime çakılmış gibi tepeye doğru baktım; tehditin arkadan geldiğini içgüdüsel olarak seziyordum çünkü. Ve o gerçekten bayırın arka tarafında duruyordu. Uzun boyuyla, kırmızı siyah kareli oduncu gömleği, kürkten kulaklıkları çözülmüş yün başlığı, burnunun üzerindeki nikel güneş gözlüğüyle: Avcı! Bana nişan almasında şaşılacak bir şey yoktu, hazır tepside sunuluyormuşum gibi herkesin görebileceği bir yerdeydim. Diğerlerini göremezdi, çünkü onlar tepenin eteğinde, ona ters olan tarafta duruyorlardı. Aceleyle mat gümüş renginde parıltısı olan silahı doğrultup yeniden nişan aldı ve tetiği çekti. Bu sefer tepenin tümü binlerce topak halinde patladığından ve ben büyük bir yay çizerek havada uçtuğumdan, Ambrosius'un Zaches'i nasıl bıraktığını ve bir çalılığın arkasına nasıl gizlendiğini ancak göz ucuyla fark ettim. Ağır yaralı sivri orman faresi fırsatı değerlendirip kargaşadan faydalananarak pek seçilmeyen yeşillikten yana aynı şekilde koşmaya başladı. Tepenin yıkılmasından sonra yeniden, katile mükemmel bir hedef sunan tek kişiydim.

"Hep ben!" diye isyan etmek geldi içimden, yere şiddetlice çarptıktan sonra, kötü yürekli avcının saplantısından vazgeçeceğini doğrusu hiç zannetmiyordum. Ama isyanımda tümüyle haklıydım. Önce, beni yine tavşan zannetmesi pek olanaklı görünmüyordu. Ayrıca serbest avlanma bölgelerinde benim gibilerin öldürülmesi bugünlerde söz konusu olamazdı. Avcı,

muhtemelen kendisine çok pahalıya patlayacak yasa ihlaline kalkışacak kadar Felidae öldürmeye karşı ateşli bir ilgi duyuyor olmalıydı.

Yine de kurnazca spekülasyonlar için tümüyle yanlış zaman seçmişim. Sağ taraftaki çalılıktan Ambrosius'un paniğe kapılmış yüzü göründü. Bana bir şekilde yardım etmek çabası ve korku arasında gidip gelerek, öne doğru bir adım attı, hemen ardından da vermiş olduğu! cesur kararı bir osuruk krizine tutulup yeniden gözden geçirecekti.

"F-F-Francis! Francis! Buraya gel! Hadi koş! Çabuk ol!"

Hiç de kötü bir fikir değil, çünkü orman çalılığın tam yanındaydı. Eğer oraya ulaşırsam, işi yarı yarıya halletmiş sayılırdım. O yöne doğru belli belirsiz bir hamle yaptım -bir sonraki mermi tam ayaklarımın dibine düştü ve yerde derin bir çukur açtı. Bunun üzerine tabanlarımın üzerine arkamı dönüp avcı daha silahını doldurmaya vakit bulamadan kamçılanıyormuş gibi aksi istikamette koşmaya başladım. Bana bu arada ikinci kişiliğimmiş hissinin veren, tavşan kimliğine sonunda yeniden bir kez daha burundum.

Aldığım karar veya daha doğrusu bir refleks diyelim, bu refleksti yaşamımı kurtaran. Gerçi avcı, makineli tüfeğin kesintisiz hızıyla ateş etmeye devam ediyordu, ama ben kelimenin tam anlamıyla yağmur gibi yağın mermilerin sürekli olarak bir adım önünde ilerliyordum. Bu kadarla kalsa iyi, ayaklarımın dibine düşen her mermi beni, tazi koşusunda rahatlıkla altın madalya alabilecek bir hıza ulaştıracak kadar performans göstermem için harekete geçiriyordu. Sonunda, tıpkı arkasında barok tarzı tiyatro perdesinin indiği sanatçı misali, ormanın bitki örtüsünün korumasına sığındım. Bu yine de avcının uzun süre ateş keseceği anlamına gelmiyordu. Ümitleri kıran şeytan tarafından harekete geçirilmiş gibi rasgele, nişan almadan art arda cangıla doğru ateş ediyordu, çabucak silahını doldurup masum yeşilliği merhametsizce top ateşine tutmaya devam etti. Tesadüfen doğru istikamete atılan kurşunlar, her an bana isabet edebilirdi. Heyecan içinde, etrafımda mermilerin vızıltısı gittikçe yavaşlayıncaya ve silah sesleri artık duyulmayıncaya kadar koştukça koştum, koştukça koştum.

Soluk soluğa, ama daha da hızlı giderken bu herifin beni bir meleğe dönüştürmek için neden bu kadar yanıp tutuştuğunu düşündüm. Yoksa benim türümden herkesi cennete yollamak mıydı niyeti? "Vicdan" kavramı avcılıkta bir şekilde bir anlam taşıyorsa eğer, o zaman söz konusu olan, deneyimsiz ya da vicdansız bir av meraklısı mıydı? Ya da tüfeğinin menziline giren her şeyi uçuran bir psikopat mı? Nasıl da can sıkıcı, son zamanlarda benim akıllı sorularıma verilecek yanıtlar yokmuş gibi görünüyordu. Hele akıllıca yanıtlar hiç mi hiç. Yoksa bu çok kötümser bir düşünce miydi? Zaches hiç kuşkusuz konuşma ve yanıtlama sınavından enikonu başarılı çıkmıştı. Bütün ayrıntıları ile Kara Şövalye'yi tarif etmekle kalmamış, aynı zamanda danua hakkında ilginç şeyler de açıklamıştı. Örneğin, bir insan evinin yanındaki bir sürü ile yaşayan bir hayvana benzediğini... Otlayan bir hayvan olduğu unutulmasın. Otlayan bir danua ve anlaşıldığı kadarıyla kendi efsanesini yaratan bir Kara Şövalye. Bunlar güzel yanıtlardı! Dikkatlice ormanın içinde yorgun argın yürürken, kendimi bitmiş ve inanılmaz yalnız hissettim. Bu çılgınca duruma nasıl düşmüştüm? Oysa bahar mevsimi bir coşku şenliği olmalıydı, kolektif bir kâbus değil. Gustav çağı ile ilgili nostaljik düşüncelerin hücumuna uğradım. Ve yeniden sorular... Benim konserve açıcım şimdi, şu anda ne yapıyordu acaba? Geceleri onu hâlâ o erkek bozuntusu ucube mi ısıtıyordu? Yoksa eski, yumuşak, uyurken bile mırıldayan termoforunu bu sıralar çok özlemişti de feryat figan ağlamaktan gözleri mi iltihaplanmıştı? Buna değer miydi, sevgili dostum? Bütün bu yıllar öylesine iz bırakmadan mı geçip gitmişti ki, ucuz parfüm kokusu ve birkaç yalancıkdan okşama uğruna unutulmuştu? Yazık, çok yazık... Ya ben? Ben ne olacaktım? Yeni bir hayata başlamak istiyordum. Payıma düşense kan fiskiyeleri ve tıslayan mermiler oluyordu. Kaderime lanet... mermiler mi? Avcı neden mermi kullanıyordu? Bilgilerime göre profesyonel hayvan katilleri tüfeklerine güçlü saçmalar doldururlar, çünkü saçmaların hedefi bulmadaki hareket alanı daha geniştir. Eğer piyade fişekleri devreye girerse, hayvanlar

ülkesinin güçlüleri saldırganlaşırdı. Sonra, oduncu gömleğinin ayrılmaz parçası olan tüfeğin, herhangi bir avcı dükkanından alınmış gibi görünmediği aklıma geldi. Belki de avcı, avcı filan değil, bütünüyle özel bir şeyin peşinde olan birisiydi. Bu düşünceler içinde keyfim kaçtı. Aman Tanrım, yoksa benim için kiralık bir katil mi tutulmuştu? Ama niye? Kimdi "o"? Mafya mı? CIA'mi? Ya da ürünlerinin yasaca öngörülenden daha fazla lezzet güçlendiricisi içerdiğini yakınlarda öğrendiğim kutu mama üreticileri mi? Sorular... Belki benimle televizyonda yeni bir yarışma programı başlatacaklardı. Adı da şu olacaktı: Francis ve Bin Soru.

Bin sorunun ardı ilerde de kesilmedi. Bu arada içinde bulunduğum bunalımdan bir ölçüde kurtulmuş, ama hem acı hem tatlı merak tutkuma yenilip bunalım depresmelerinin en kötülerinden birini yaşamıştım aynı zamanda. Bu yüzden Ambrosius'u orman evinde aramaya ve onunla Zaches'in ilginç sözlerini kelimesi kelimesine konuşmaya karar verdim. Evin bulunduğu yeri hiç bilmememe rağmen, içimden gelen bir ses bana onu bir şekilde bulacağımı söylüyordu. Ama bu böyle olmadı. Ağaçların oluşturduğu labirent birdenbire sona erdi ve tuhaf bir ev hayal meyal seçilmeye başlandı. Doğrusu bugün fazlasıyla sürpriz yaşamıştım, ama ağaçların dalları ve eğreltiotları seyrekleşip görüş alanı genişledikçe, ev daha net olarak büyüleyici cazibesini ortaya koydu. Sonra ormandan çıkıp gördüğüm şeyin öylesine yerleştirilmiş olduğu açık alana geldim.

Bu, zaman içinde çok kötü paslanmış, aşağı yukarı yumruk büyüklüğünde gözenekleri olan madeni bir malzemeden yapılmış dikdörtgen şeklinde tel örgü bir kafestir. Evet, bu kafes tahminen yirmi metre uzunluğunda, on metre genişliğinde ve on metre yüksekliğindeydi. Oluklu tenekeden yapılmış koridora benzer bir baraka doğrudan bu kafese bağlanmıştı; burada hiç kuşkusuz canavar terbiyecileri oturmuştu. Geçmiş zaman kullanmak çok uygundu, çünkü tüm tesis uzun zamandır kullanılmıyor gibiydi. Saldırgan sarmaşık bitkileri ve kendiliğinden büyümüş yabancı otlar kafesi işgal etmiş, kafes, saf doğayla sarılmış hediye kutusuna benzeyecek kadar yavaş yavaş istila edilmişti. Uyuyan güzel was here!*

Bu yerde aniden ortaya çıkacak hayaletten başka açıkçası kıyıda köşede hiçbir tehlike söz konusu olmayacağından, en azından biraz etrafıma bakınabilirdim, bu arada zaten ben kendim de orman hayaletine benzer bir hal almıştım. Evet, bu kulağa biraz tuhaf geliyor, ama Francis şimdi Kara Şövalye'nin ciddi bir rakibi durumundaydı. Gezintime hiçbir giriş kapısı olmayan oluklu teneke barakadan başladım, belki de bir ormancı bunu daha iyi bir amaçla kullanabilirdi. Üstü kapalı yerin içi, bir çalışma odasına benziyordu, üzerlerinde birkaç klasörün bulunduğu ucuz, eskimiş IKEA raflarıyla doluydu. Ama bu klasörlerin içinde bir şey yoktu. Üzerindeki numaralar ve bazı ne olduğu belli olmayan kısaltmalar bir yana bırakılırsa, her bir klasörün üzerindeki şu yazı oldukça havalı duruyordu: ARCHE PROJESİ.

Bitkisiz koridordan tel örgülü bölüme geçtim ve gerçekten bir masal ülkesine gelmiş gibi oldum. Tabii ki gerçekten el değmemiş doğayla karşılaştırılınca, oldukça saçma sapan bir etki uyandıran suni bir masal ülkesine. Mamut kafesinin içi, adeta hayvan doğasındaki ileri düşüncelere duyulan saygıyı ifade ediyordu. İnsanlar gerçi hayvanları hapsedme takıntılarında asla vazgeçmediler; ama kamuoyu eleştirilerinin baskısı altında ara sıra masum tutuklularına hiç olmazsa görsel olarak türlerine uygun görünen bir ortam sağlamaya razı oluyorlar. Birdenbire steril bir maymun evine tırmanmak için kurumuş bir ağaç konuyor, cam fanustaki taşlar çoğaltılıyor. Burada da karşılaştığım böylesine suni bir cangıldı. Sahne dekoratörleri bu kez kendilerini de aşmışlardı. Dikilmiş ağaçların dolambaçlı karmaşası, adı sanı bilinmeyen gerçekten kendiliklerinden büyümüş otlarla birbirine geçmişti, öyle ki özgür doğanın zaptedilmez gücü tam bir zıtlık oluşturacak şekilde, içeride, dışarıda olduğundan daha etkileyiciydi. Her yanda azgın sarmaşıklar, tüm bitkileri yeşil bir süs gibi kaplamakla

---

* Metinde İngilizce: Buradaydı, (ç.n.)

kalmamış, tel örgünün tavanına kadar tırmanmış ve onu neredeyse ışık geçirmeyen yapraklardan yapılmış bir çatıya dönüştürmüştü.

Burada hangi yarattığı hapsetmişlerdi? Ve burası neden uygarlığın bu kadar uzağında, ücra bir köşede idi? Bu yaratık, salıverilmesi göz alınmayacak kadar tehlikeli miydi? Hepsinden önemlisi o şimdi nere-deydi? Kaçmış mıydı? Bu kadar masrafı haklı gösterebilecek aslında bir tek aday aklıma geliyordu: Canavar pençesi.

Kımıldılar! Küçük, duyulmayacak kadar hafif kımıldılar yapraklar, la dallar arasında hareket ediyordu; yaklaşmakta olan rüzgârın habercisi olabilecek kımıldılar. Hiçbir şey fark ettirmeden -en azından böyle olduğunu düşünüyordum- arkamı döndüm, niyetim başıma bir şey gelmeden barakaya dönüp bu ürkütücü yerden ayrılmaktı. Ama o dikkat çekmeyen kımıldılar birden kapı direklerinin yanında, barakanın içinde, evet her yandaydı. Bu kadarla da kalmadı, dev kafesin dışında da, hemen yakındaki ormandan anızın kımıldı sesleri duyuldu, ürkütücü gölgeler oynamaya başladı.

Kımıldılar silüetlere dönüştü, silüetlerse güzellikleri kutsal bir ışık gibi gözümü kamaştıran vahşilere. Onlar hep buradaydılar, dalların arasından bakıp dallarda oturmuşlardı, onların orman rengindeki alaca renkli postları gözlerimi yanıltmıştı. Şimdi kımıldıyorlardı, bütün her şey, güllerin çiçek açması hızlandırılmış çekimle gösteriliyormuş gibiydi. Çiftlik evinin etrafını yavaşça saran Kızılderililer misali, soyun arta kalanı da şimdi ormandan akın akın çıkıyor, telaşsız bir tören alayı halinde barakaya doğru ilerliyordu. Kafestekiler ayağa kalkıp kamufle edilmiş yuvalarından aşağıya atlayarak etrafımı sardılar. Dışardan gruba katılan *Felis silvestris*'lerin sayıları arttıkça, her saniye yoğunlaşan dar bir çember içinde buldum kendimi az sonra.

"Şayet benden beklediğiniz buysa, ben step yapmasını bilmem" diye sırf sıkıntıdan espri yaptım, çünkü gözlerini dikip bana bakmaları sinirimi bozmuştu.

"Senin gibi feleğin çemberinden geçmiş biri için bu oldukça şaşırtıcı, Francis", diye arkamda titreyen bir ses duydum. Arkamı döndüm, tümüyle yosunla örtülmüş ağaç kütüğünün üstünde oturan çok yaşlı dişiyi gördüm. İlk anda gözüme çarpmamış olması ilginçti. Zira bir zamanlar vahşi kaplana benzeyen postu çoktan kırılmıştı, tüyleriye saçak saçaktı ve donuklaşmıştı. Bakışlarında çocuklarından pek çoğunun ölümünü görmüş bir annenin hüznü ve kırılgan ifadesi vardı. Bedeni yorgun ve yıpranmıştı -çok sayıdaki doğum sonucu. Kaskatı ve titrek bir halde doğrulup dikkatli hareketlerle ağaç kütüğünden aşağıya indi.

"Benim ismimi nereden biliyorsun?"

Tam bu soruyu sormuştum ki, dilimi tutmuş olsaydım iyi olurdu, diye düşündüm. Nasıl bu kadar duyarsız ve saygısız olabiliyordum!

"Alraune..." dedim kendimden utanarak. "Size benden söz etti."

"Elbette" diye karşılık verdi ihtiyar ve etrafta birikenlerin ona açtığı yoldan topallayarak bana doğru geldi. Belki de yanıliyordum, yine de duygularım bana buradaki tek erkek olduğumu söylüyordu. Normalde bu sevinçten çıldırmak için bir nedendir, ama bu kez beni bu durum daha çok düşündürüyordu.

"Hatta o senden oldukça çok bahsetti. Hepsinden önemlisi de Kara Şövalye'nin hakkından gelmekte kararlı olduğunu anlattı. Ben Aurelie'yim, soyun lideriyim, Alraune benim en sevdiğim kızımdı, ta ki c-c-canavar onu alıp götürünceye kadar."

"Canavarın gerçekte sadece çok aptal kuşları kandırabilecek bir korkuluk olduğunu varsaymamız için geçerli bir nedenim var."

"Ne demek istiyorsun, evlat? Ben yaşlı bir kadını ve yıllar içinde ince imaları anlayacak halim kalmadı."

Sırf ayakta durmakta bile zorlandığından, ayaklarımın önündeki çimenlere oturup güçsüz bir halde tüm uzuvlarını ileriye doğru uzattı. İtiraz edilmeyecek sert bir emirmiş gibi, etrafımızdaki sürü de bu durum üzerine onun yaptığı gibi yere uzanma gereğini duydu. Hepsini aynı anda yere çöktüğünden, bir sirk çadırı kendi içine çöküyormuş gibi bir görünüm ortaya

çıktı. Meraklı yüzlerinde ıslıl ıslıl parlayan parlayan yüzlerce yeşil göz bana çevrilmişti ve bu yüzlerin üzerinde durduğu zarif gövdeleri, gördüğüm en yumuşak ve en asil dokumaydı.

"Bunu sana açıklamadan önce Aurelie, sana ve soyuna Alraune'nin ölümünden duyduğum derin üzüntüyü ifade etmek isterim Alraune benim hakkımda size neler anlattı bilemem, değerli kız kardeşlerim, ama şunu bilmelisiniz ki, beraber olduğumuz birkaç dakika içinde ben onu bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdim. Sevgiyse kendi başına yeterli olsa gerek. Sevginin hatırlanmaya bile gereksinimi yoktur. Burası yaşayanların ve ölülerin ülkesidir çünkü ve ikisinin arasındaki köprü de sevgi -kalıcı olan tek şey, anlamı olan tek şey. Onun yaşamına böylesi korkunç bir son hazırlayan yaratığın, ruhunun asla ve asla huzura kavuşmamasını diliyorum, ne hayatta ne de ölümdedir!" .

Hepsinin yeşil gözlerinde endişeli bir titreme gezindi, sanki çok gaddarca bir mahkeme kararı okunmuştu.

"Ve bir soru Aurelie: Bir zamanlar hangi hayvan bu jumbo kafeste hapsedilmişti?"

"İnsanlar her zaman kötü hayvanları kafese tıkmazlar mı, evlat?"

"Hayır, her zaman değil. Değerli hayvanlar da onlar tarafından hapse atılır. Peki, onlardan hangisiydi?"

"Bilmiyoruz. Biz bu yerin ıssız bir dinlenme mekânı olduğunu düşünüyoruz, bulduğumuzda neredeyse bir harabeydi burası. Belki de değerli hayvan, bekçilerini günün birinde yiyip kaçmıştır."

"Güçlü kuvvetli bir hayvan olduğu kesin, bu kadar büyük bir kafesi kullandığına göre. Bu evin ormanın ortasında oluşu da ayrıca şaşırtıcı, içinde ne olduğunu gizlemek gerekiyormuş gibi."

"Deneyler Francis, insanlar hayvanlar üzerinde deneyler yapıyorlar, hatta kendilerinden olanların üzerinde bile. Bizim yüzyıla varan acımız, insanın doğa üzerinde yaptığı bir deneyle ilgilidir -başarısız olmuş bir deney elbette."

"Böylesi kötü bir hayvanı bu ormanda bir kez olsun gördünüz mü?"

"Evet. Yanında hep bir fotoğraf makinesi var ve gezgin şarkıları söylüyor."

Kaba kaba güldü, kabilesi de görev yerine getiriyormuşçasına kahkahaya katıldı. İhtiyarın açılmış ağzı, çürümüş, yansı kırılmış dişlerini, çeşitli büyüklükteki boşlukları açığa çıkardı. Genelde bizim gibiler böyle harabe bir damakla bir sineği bile yakalayamaz. Diğerlerinin bu da onun yerine yaptığını ve ona sofrayı kurduğunu tahmin ediyordum.

"Neyse, artık birazcık da Kara Şövalye'nin ortaya çıkışını ele alalım," dedim çabuk çabuk, çünkü alaylı gülüşün bir an için benimle ilgili olduğunu düşündüm. "Onun anlattığına göre, sizin dostlukla bağlı olduğunuz Ambrosius ve bendeniz bu arada bazı araştırmalar yaptık ve gerçekten şaşırtıcı sonuçlar elde ettik. Öyle görünüyor ki, deli Hugo ve danuayı canavarca işlerini yaparken bir kez olsun görmüş tek bir tanık bile yok. Her iki katilin varlığı bile çok tartışmalı. Çokbilmiş bir herif, herhangi birinin efsane olmak için kurnazca planlanmış bir maskeli balo düzenlediğini ima etti. Doğrusu nedenini tam anlamış değilim."

"Kim ima etti bunu?"

İhtiyar kadın fersiz gözleriyle kızlarından, torunlarından ve diğer akrabalarından oluşan topluluğa bıyık altından gülerek baktı, sanki onların kötücül duygularından emin olmak istiyordu. Sözleşilmiş gibi tüm yüzlerde açıkça görülen aynı alaylı ifade belirdi. Söylediğim her şey onları acayip eğlendiriyordu.

"Siz bana inanmıyorsunuz, ama bu fikri savunan sivri orman fare-siydi..."

"Zaches!" diye bağırdı ve bugün hava nasıl sorusuna "Perşembe" diye cevap veren bir salakmışım gibi umutsuzluğa kapılıp kafasını salladı. "Sizin ukala kokarcayla bir şekilde konuşmuş olmanız ilginç. Burada o en kurnaz erkek fare olarak bilinir, şimdiye kadar elimizden kaçmayı hep bilmiştir. Genelde o bizim gibilerle hiç karşılaşmak istemez. Eğer sizinle bir sohbet yapmışsa, mutlaka başı dertte olduğu içindir."

"Zaches bunları söylerken, Ambrosius'un az kalsın onunla ufak bir hayvan deneyine başlamak üzere olduğunu itiraf etmeliyim."

"Hah, şimdi meseleyi daha iyi anlıyoruz. Farelerin doğuştan yalancı olduklarını, canlarını kurtarmak için her şeyi yapabileceklerini, annen sana söylemedi mi, Francis? Kararını ver artık: İki fare katilinin eline geçmiş, birden hayal ürünü görgü tanığı ifadeleriyle ölümü erteleme fırsatını yakalamış bir sivri farenin sözlerinin ne değeri olabilir? Sahtekâr biri tarafından kandırılmışsın, evlat. Eğer gerçeği öğrenmek istiyorsan kulaklarını aç. Alraune'nin ölümü konusunda biz de tam masum sayılmayız. Biz yıllarca kendi işlerimizle ilgilendik, doğa hata yapmaz görüşüyle de kendimizi bir güzel kandırdık. Ormanın tüm canlılar gibi, Kara Şövalye'yi de bütün'ün yararlı bir parçası olarak görüyorduk; kendine sadece hayatta kalma alanı bulan biri, bu alan ne denli kuşkulu olsa da. Ben kendim bu fikrin ana propagandacısı idim. Kara şeytan bize dokunmadığı sürece canının istediğini yapabilir diye düşünüyorduk. Biz senin türünü küçümsediğimiz için onun cinayetlerini anlayışla karşıladık. İşin içinde hem kıskançlık hem de sınırsız kendini beğenmişlik vardı. Şimdi bilge olamadan yaşlandığımı kabul etmek zorundayım. Düşüncesizliğimizin cezasını çok acı ödedik. Ancak dün akşam kızımın hangi acılar içinde öldüğünü öğrendiğimde, uzun zamandır insan eliyle mahvedilen doğanın birkaç hata yapmak şöyle dursun, hataları yürüyen bantta seri olarak ürettiğini anladım. Geride kalan azıcık vahşi yaşam için, bizim her gün verdiğimiz mücadele bunun en iyi kanıtı. Alraune senin şikâyetlerini bize aktardığında, ona gülüp geçtik, o da öfke içinde alıp başını gitti. Canavar bu arada bizi gizlice dinlemiş olmalı. Alraune'yi katlederken, sadece seni değil, aynı zamanda bizi de her şeyin üzerindeki gücüne ikna etmek istedi."

"Mantıklı görünüyor," dedim, bitkinlik ve azap veren açlık duyguları maddi varlığını kemirmeye başlamıştı. "Ama bu yaratık daha doğrusu bu iki yaratık etrafında dönen ipe sapa gelmez şeyler öylesine bunaltıcı ki, her şeye rağmen efsaneye hayli kuşkuyla yaklaşmak yerinde olur. Yıllarca bu ormanda dolaşsam bile, Kara Şövalye ve onun danuasını yine bir metre kalınlıktaki sis bulutu arkasından görebileceğime iddiaya girebilirim. Birçok görgü tanığına göre bu kural haline gelmiş artık."

"Bizim için böyle değil" diye karşılık verdi ihtiyar ve yine şu büyük lafı etti: "Biz onları çok yakından gördük -ve biz Kara Şövalye'nin şimdi nerede bulunduğunu da biliyoruz!"

Bir engerek yılanı tarafından sokulmuş gibi ayaklarımın üzerinde dikilip sıçradım ve son derece şaşırılmış olarak gözlerimi ona diktim.

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Elbette. Biz ormanda olup biten her şeyi biliriz."

"Nerede? O Nerede?"

"Taşlaşmış Orman'da."

"Taşlaşmış Orman mı? Bu ne demek?"

"Bir kez oraya gitmiş olan, bunun ne demek olduğunu bilir. Buradan iki kilometre uzaklıkta, kuzey tarafında. Sadece bu barakadan dışarıya çıkmak ve dümdüz yürümek gerekiyor, doğruca oraya varılıyor. Eğer Kara Şövalye tam o sırada hayat söndürmek işiyle meşgul değilse, köpekle beraber oradaki dar bir kaya yarığından girilen mağarada gizleniyordur. Şimdi mutlaka bu kaya yarığını nasıl bulacağını soracaksın. Bu birkaç yıl önce olsa isabetli bir soru olurdu. Yine de Taşlaşmış Orman'ı bilen biri için gereksiz."

"Anlamıyorum, Aurelie, canavarın nerede saklandığını biliyorsanız, neden onu yakalamıyorsunuz?"

Hantal, külrengi bir kütlenin yavaşlığı ile hayli yaşlanmış yüzünde yayılan hüznü bir gülümsemeyle bu seferki. Yoğun düşünceli bir ifadeyle kafasını salladı. Gelecekle ilgili tüm ümitleri sönmüş görünüyordu.

"Artık hiçbir anlamı yok, Francis" diye neredeyse fısıldadı. "Bir zamanlar düzenin ayakta kalmasını sağlayan tüm değerlerin şimdi bir önemi kalmadı. Kıyamet günü yakın, evlat. Ve Kara Şövalye de bunun bir simgesi sadece. İntikam? Kime faydası dokunacak? İntikam

Alraune'yi tekrar yaşama döndürebilir mi? Eğer Hugo ve danuayı öldürürsek, insanların biz hayvanlara, aşağı tür denilen canlılara uyguladıkları kitle katliamları son bulacak mı? Bizim durumumuzda gerçekten bir şeyleri değiştirir mi? Hayır evlat, insanlardan ancak kaçılabilir. Ama nereye? Çünkü onlar her yerdeler. Buna rağmen son ümit pırıltısının da peşine düşmeliyim, soyum adına sorumluluk taşıdığımdan dolayı. Bu nedenle bu gece İskandinavya'ya hareket ediyoruz. Ambrosius orada durumun biraz daha iyi olduğunu söyledi. İnanan mutlu olur."

Ben de tümüyle ne yapacağımı bilmez haldeydim, Kara Şövalye'nin öldürülmesinin gerektiği konusunda onu ikna edecek sözcükleri bulmakta güçlük çekiyordum. Aurelie çok haklıydı. Devasa bir mezbahada iki kasabın eksik olması neyi değiştirdi? Ayrıntılarla uğraşmaktan genel durumu gözden kaçırmıştım. Bu hataya düşmemem gerekirdi, çünkü birçok çağdaşımın aksine ben suskun kabullenişin arka yüzünde neler olup bittiğini biliyordum. Bu ülkede son on iki yılda yetmiş milyon hayvanın "bilimsel" araştırma amacıyla kesilip parçalandığını, kaynar suda haşlandığını, yakıcı sıvılara batırıldığını, birbirlerine iğneyle dikildiklerini, sigara dumanı ile tutsülendiklerini, vücutlarına iltihap enjekte edildiğini, ama sonuçta hep öldürüldüklerini biliyordum. Deniz kaplumbağalarının canlı canlı varıldığını, atların ve domuzların üst üste yığılıp günlerce su verilmeden Uurlarda bütün Avrupa'da dolaştırdıklarını, tavukların iki yüz metre karelik bir alanda istif edildiğini ve sonsuza dek kuluçkaya yatırıldıklarını, yüz elli çinçillanın tek bir manto uğruna ölümün kollarına atıldığını, milyonlarca ve milyonlarca hayvanın avcılar tarafından kovalanıp parçalanarak öldürüldüğünü biliyordum. Bütün bunları biliyordum, ama yine de ben milyonların devre dışı bırakıldığı totaliter bir devlette işgüzar küçük polis gibi davranıp iki katilin peşine düşmüştüm. Ne kadar komik!

"Bu ormanı terk ediyoruz, Francis" dedi Aurelie acı bir ifadeyle.

"Akıllıysan sen de aynısını yaparsın. Eğer Taşlaşmış Orman'a gider, aslanın inine burnunu sokarsan, hadi ölümcül olur demeyeyim, en azından hayatını tehlikeye sokar bu ."

"Şüphesiz," diye karşılık verdim. "Bunu ancak bir çılgın yapardı."

Yedinci Bölüm

Her masal kahramanının ruhun sadece bir yönünü yansıtmaması ve böylelikle de olaylara genel bir bakış açısı sağlaması nedeniyle, masallarda baştan çıkarıcı bir şey vardır. Benim şu ana kadar yaptığım yolculuk da bir masala benzemişti. İyilik perileri rolünü üstlenen Safran, Niger ve merhametliler sürüsü, Diana'nın kişiliğinde cadı, görev aşkıyla yanan Ambrosius, köleleştirilmiş köylüleri temsilen çiftliklerde tehdit altında yaşayan türdeşlerimiz, Alraune adındaki prenses, canavar pençesi görüntüsünde bir hayvan, vahşileri yansıtan orman perileri ve last not least* şeytan benzeri Kara Şövalye bu masalda yer alıyorlardı. Gerçekten de tam anlamıyla bir masaldı bu -ama birazdan anlaşılacağı gibi kusurları olan bir masal.

Masallar tüyler ürpertici sahneleriyle de etkileyici olurlar. Ve ben vahşilerle vedalaştıktan yarım saat sonra epeyce yol almıştım ki, tam anlamıyla bu tanıma uyan bir korku sahnesiyle karşı karşıya geldim. Gözlerim geniş bir alana yayılmış ormandan başka bir şey görmüyordu, ta ki bitkiler seyrekleşip sonunda ben yüksek bir yere çıkıp duruncaya kadar. Ama kötü büyücüler -masalların vazgeçilmez aktörleri- anlaşılan bu ormanı lanetlemiş, hazin bir yere dönüştürmüşlerdi. Yeşili bol ve yoğun, yükseklikleri ise evlerin boyunu aşan sık dikilmiş ağaçların olması gerektiği yerde, sanki kafaları kopmuş bedenleri anımsatan, şekli bozulmuş, kahverengiye çalan siyah ağaç kütükleri vardı sadece. Yosunlar, bitkiler, çimenler, çalılıklar ve eğreltiotları yoğun bir bitki örtüsü oluşturacakken, kurumuş dal ve çalılıkların yarattığı iğrenç, kaygan bir çöp yığını kaplamıştı etrafı. Kuru dallarıyla ölmek üzere olan tek tük ağaç göze çarpıyordu -uzun süredir hasta olup ötenazi bekleyen hastalar gibi. Bu korku çölü, gözümün görebildiği noktaya kadar uzanıyordu. Gördüğüm taşlaşmış değil, ölü bir ormandı.

Uzakta, ufuk çizgisinin bittiği yerde, iddia edildiğine göre Kara Şövalye'nin komuta merkezinin bulunduğu heybetli kayalık yükseliyordu. Aurelie gerçeği söylemişti. Orman yaşıyor olsaydı, bu kayalığı değerli bir mücevher gibi örtüp gizleyebilirdi. Gene de, bu manzarada göze çekici gelen tek şey o olmuştu böylelikle. Akşam karanlığı çökmek üzereydi, yani güneş daha önce veda edip ayrılmıştı. Karanlık bulutlar gökyüzünde toplanıyordu, birlikte kötü bir şeyler yapmayı planlıyorlarmış gibi. Kaçışma neden olan fırtınanın birazdan yeniden başlayacağını söylemek için dâhi bir meteorolog olmak gerekmiyordu.

Aslanın inine sadece çılgınlar burnunu sokarlar, sözü Francis'in ruh halinin artık hiç de iyi olmadığı kadar doğruydum. Şu binlerce yanıtlanmamış soru olmasaydı, aslanın inini teftiş etmek yerine, kurt köpeklerinin eğitildiği merkezi ziyaret ederdim. Ama ben bu iki efsane kahramanını görmek zorundaydım, sadece yüzlerine nefretimi haykırmak için bile olsa. Ama yaşamımı hiçe sayarak böyle bir riske girmemin başka bir nedeni daha vardı. Sonumun yakın olduğu düşüncesi, son zamanlarda gittikçe daha da pekişmişti. Sonum, yayından çıkmış bir ok gibiydi, bense tümünden felç halde, ondan kaçacak gücü ve istenci gösteremedim gözümü dikmiş bu oka bakıyordum. Eğer kaderimde ok tarafından öldürülmek öngörülmüşse, bu, Kara Şövalye'nin mağarasında neden olmasındı Allah aşkına? Belki böylesi daha iyi olurdu, çünkü Hugo ve köpek işlerinin ehliydim, ve bu işi de fazla uzatmadan, acısız hallederlerdi herhalde.

Ölmüş ormanın içinden kayaya doğru yürürken, Diana'nın nasıl gerçek bir cadıya benzediğini düşünüyordum. Ama kötü niyetli değil, masallarda olduğu gibi iyi niyetli bir cadıya. Cadılar genellikle ormanda yaşardı ve büyü yapma güçlerini ormana borçluydular. Ormanın yabani otlarını toplar, orman hayvanları ile konuşur ve ormanın meydana getirdiği tüm yaşamları ve ölümleri karıştırarak büyülü iksirler kaynatırlardı. Bu nedenle bir cadının en önemli görevi ormanıyla ilgilenmektir. Diana bu görev için biçilmiş kaftandı, ama gerçekler

---

* Metinde İngilizce: "Özellikle de;" son, ama aynı derecede önemli, (ç.n.)

yüzünden başarısızlığa uğramıştı. İnsanlar artık uçan süpürgelere rağbet etmiyorlardı. Araba kullanmayı yeğliyorlardı. Buradaki mezarlığın da gözler önüne serdiği gibi, kendi kendilerini yok edene kadar arabalarından inmiyorlardı.

Ta uzaktan mağaranın girişini gördüm. Ölüler diyarı Hades'in kapısı gibi karanlık ve tehlikeli oluşu benim gibi ölümle susamışları büyülüyordu. Giriş, kayadaki bir oyuktan ibaretti, ama girilebilecek genişlikteydi. Bu süre içinde ölümle iyi bir ilişki içinde olmama rağmen, onun işini kolaylaştırmak niyetinde de değildim. Tam tersi Azrail sıra bana gelince büyük bir çaba harcamalıydı. Bu nedenle sessizce parmaklarımın ucuna basarak girişe kadar yürüdüm ve içeriden hiçbir kuşkulu ses gelmediğinden emin olduktan sonra, içeriye bakmaya cesaret ettim. Etraf oldukça loştu, ama kayalığın üst tarafında birkaç delik vardı herhalde, çünkü güneş ışığı huzme halinde mağaraya giriyordu. Yutkundum ve korkarak şimşeklerin çaktığı gökyüzüne kaldırdım kafamı. Ürkütücü, gruplar halinde, şişmiş koyu gri bulut kümeleri iç içe geçmiş, sanki birbirleriyle güreşiyor gibiydiler. Her yanı kaplayan, bu uğursuz hava geçirmeyen bulutlar, basınca neden olduğundan hava boğucuydu; her an büyük bir fırtına kopabilirdi. Belki de gökyüzünü bir daha görmek kısmet olmayacaktı. Şeytanın iğvasına uyup dua etme zayıflığına düşmeksizin tüm cesaretimi toplayıp içeriye girdim.

Allahtan tavandan içeri sızan ışıklar yönümü bulmamı kolaylaştırıyordu. Adım adım mağaranın içine doğru ilerlerken, bu küflü imparatorluğun, en azından genel durum hakkında bir değerlendirme yapma olanağı sunduğunun farkına vardım. Gerçi burası küçük bir salon büyüklüğündeydi, ama neyse ki burada ne tehlikeli köşeler ne loş girintiler ne de başka bölmeler vardı. Deli Hugo ve danua bir saldırı planlayacak olsalar, saklanacak yerlerinin olmaması nedeniyle, bunu pusuya yatarak yapamayacaklardı. Sadece yerde bir adam boyundaki ve damlataş mağaralarındaki diktleri anımsatan tümsekler iyi bir gizlenme olanağı sağlıyor ve gerilimi artırıyor.

Korkum azalmamıştı, ama bu gizemli yerin çekiciliği karşısında giderek bastırılmıştı. İlerledikçe ve buradaki şeyleri daha yakından gördükçe, buraya girmemdeki amacımdan gittikçe uzaklaşıyor, bilinmeyene duyduğum merakımın esiri oluyordum. Bu nedenle hiç beklenmedik bir anda heyecan verici sürpriz bir keşif yaptığımda, daha da mutlu oluyordum. Sağ tarafımdaki mağara duvarına bir sürü bizon, at, keçi ve coşku içinde dans eden insanların resmi yapılmıştı. Gerçi resimleri loş ışıktaki görüyor, asıl renkleri de sadece tahmin edebiliyordum, ama gerçek mağara resimleriyle karşı karşıya olduğuma hiç şüphe yoktu. Bu değerli şeyleri ilk keşfeden belki de ben değildim, ama bu hiçbir biçimde heyecanımı azaltmıyordu. Özenle çizilmiş resimleri incelerken, Gustav'ın kütüphanesinde bir zamanlar büyük bir coşkuyla okuduğum bu konuyla ilgili birçok kitabı anımsadım. Bazı hayvanların insanlar tarafından kutsallaştırılması tarih öncesi çağlara dayanır. Uzun yıllar mağara duvarlarına yapılan bizon resimlerinin, insana hayvan üzerinde güç kazandırdığı düşünüldüğüne inanıldı. Ama bu resimlere bir zoolog gözüyle bakıldığında yepyeni bir şey çıkıyor ortaya: Resimlerde görülen hayvanların canlı değil ölü olduğu görülebiliyor. Hayvanın ağırlığının, ayaklarının üzerinde durmadığı çok açık. Bunlar dimdik ayakta duran hayvanların değil, kenara yığılmış hayvanların ayakları. Mağara resimlerinde yeni öldürülmüş hayvanlar tasvir edilir, bu onların anısını tazelemek içindir. Onlar, o dönem insanının öldürdüğü hayvanların ruhlarına duyduğu derin saygının bir kanıtıdır. Sanatçılar, av hayvanının resmini ne kadar aslına uygun yaparlarsa, hayvanın ruhu yeni evini o oranda kabullenmeye hazır olacaktır. Bak sen, gizem dolu o dönemlerden sonra biz ve insanlar arasında birçok şey ters gitmiş demek ki.

En çok hoşuma giden de, bir anlamda tarih öncesi çizgi romana benzeyen resim oldu. Bu resimde mızraklı bir adam, ayıya benzeyen bir hayvanın peşine düşmüştü. Bir sonraki karede avını öldürmüş, derisini yüzmüş, postunu da kendi üzerine almıştı, şimdi o da bir ayıya benzemişti. Genel bir izlenim edinmem için, birkaç adım geri gittim. Bu sırada arka ayaklarımla bir engele takılıp tökezledim ve takır takır sesler duydum. Sessizliğin birdenbire

bozulmasından korkarak bir çığlık attım ve hızla arkama döndüm. Yerde gördüğüm aynı derecede heyecan vericiydi, ama daha bildiğim türden bir heyecan. Çünkü nihayet aradığım şeyi bulmuştum.

Arka ayaklarımla takır takır sesler çıkararak birbirine çarpan kemiklere değmiştim. Bu kemikler mağara resimlerindeki öldürülmüş hayvanlar gibi yan yana yatan iki iskelete aitti ya da birlikte intihar eden iki mutsuz sevgiliye. Çok iyi korunmuş, hiç bozulmamış, sanki biyoloji dersi için saklanmış iki iskelet -ama farklı fizik yapılarına sahiptiler. Üstteki iskelet bir köpeğe aitti, büyüklüğüne bakılırsa bir danuaya. Onun altında bulunanın benim türümden bir delikanlıya ait olduğu çok açıktı. Bu durumda, Kara Şövalye Hugo ve onun kara yağız atı, ormanda yaşayanların mitlere ilişkin kolektif arzusundan doğmamıştı. Onlar gerçekten bu mağarada yaşamış ve burada da ölmüşlerdi -yıllar, yıllar önce.

Ama Aurelie bunu bilmiyor muydu? Niçin Kara Şövalye'nin hâlâ bu mağarada yaşadığını iddia etmişti? Onun dışında diğer hayvanların da Kara Şövalye'yi gördüklerini söylemeleri gerçekte nasıl bağdaşıyordu? Zaches onları tüm ayrıntılarıyla tarif etmişti, nesnel bir gözle ve detaylara sadık kalarak. Üstelik Alraune onlara ormandaki patikalar kadar sık rastlanabileceğini söylemişti. Ormanda yaşayan herkeste bu izlenimi uyandırmışlardı. 192

Bu sır, bu garip buluntuyla daha da çözümlenemez bir hal aldıysa da, en azından belli bir alanda durum benim 2:0 lehimeydi. Birinci nokta: Şaşmaz içgüdülerimin öngördüğü gibi Hugo ve danua katil olamazdı, çünkü onlar çok uzun zaman önce ölmüşlerdi. İkinci nokta: Biri her yolu deneyerek Kara Şövalye efsanesinin canlı tutulup yaygınlaşması için yanıp tutuşuyordu. Acaba bu gizemli kişi, ortalıkta dolaşıp duran Kara Şövalye'nin taklidi miydi? Yoksa katil ile aynı kişi miydi? Bu şimdilik yanıtsız kalacaktı. Aurelie'nin fare türünden her canlıya karşı duyduğu güvensizliğe rağmen, Şövalye'nin ormandaki bir evde yaşayan bir hayvanın sırtında dolaştığını söyleyen Zaches geldi aklıma...

Yeni bir keşifte bulundum. Ama bu bağlantıları kurmama yardımcı olmadı, mide boşluğumda oldukça nahoş bir şeyi hissetmeme yol açtı. Dalgın bakışlarım, çözüm olanakları ararken, engebeli zeminde yükselen sabit doğal taş direklere takıldı. Taşın ön yüzeyi dimdik düşen ışınlarla aydınlanıyordu, ama ışığın düştüğü bu nokta, bu yerdeki her şeyden daha açık renkte parlıyordu. Işık muhtemelen daha parlak olan bir şeyden yansıyor. Oraya daha dikkatli baktım -mide boşluğumdaki nahoşluk, gerçek anlamda bir paniğe dönüştü.

Canavarın pençesi, bir kuyumcunun kurşun geçirmez vitrininde duran değerli, özel bir mücevher gibi parlıyordu. Yukarı baktığımda, karanlıkta kaynayan altın misali kor gibi parlayan gözlerini gördüm. Hiç hareket etmeden, sanki sabitleştirilmiş elektron lambaları gibi gözünü hiç kırpmadan bana bakıyordu. Hayvan gayet rahat taş tümseğin üzerinde oturuyordu, bani asıl şok eden, onun beni bu zaman zarfında sabırla izlemiş olmasıydı. Pek belli olmayan hatlarına bakılırsa, boyu yaklaşık bir buçuk metre kadardı. Öldürme zahmetinden kurtulup doğrudan yemeğe geçmek için benim korkudan kalp krizi geçirmemi bekliyordu herhalde. Bu çözüm bana da birden cazip geldi, beni bir yığın sorundan kurtaracaktı. Canavar pençesi ile ani karşılaşmamın, görünüşte oldukça faydalı bir yanı da vardı. Olay aydınlanmıştı! O deli Hugo ve danuayı uzun zaman önce burada öldürmüş ve onların estirdiği terörü çiftliklere yaymıştı. Kara Şövalye'yi gördüğünü sanan tüm tanıklar, aslında sadece görsel bir yanılgı içindeydiler. Dedektiflik görevimi yerine getirdiğime göre artık rahatça ölebilirdim.

Ama son anda aklıma çok iyi olacağını düşündüğüm bir numara geldi. Pençeyi hiç görmemiş gibi yapabiliirdim. O zaman bakışlarımı başka bir tarafa kaydırarak yolunu şaşırp rastlantı sonucu bu mağaraya girmiş bir turistin umursamazlığıyla arkamı döner, yavaşça çıkışa yönelebilirdim. Canavar, bir şekilde atlamaya kalkışacak olursa, zor anlarda kısa bir mesafeyi büyük bir hızla atlamak gerekince kullandığımız ve adını ünlü akrabalarımızdan alan o etkili çita adını atabilirdim. Bu gerçekten müthiş bir fikirdi!

Semendere arkamı döndüm.

"Sakin yanlış bir hareket yapayım deme, dostum!"

Bir şekilde hissetmiştim: Aslına bakılırsa bu pek de dâhiyane bir fikir değildi. Bu kalın ses, kulağa, zevk için krallıkları tümüyle yok etmeyi alışkanlık haline getirmiş acımasız bir Yunanlı tanrının sesi gibi geliyordu. İtirazı kabul etmeyecek gibi görünüyordu, çünkü şimdiye kadar kimse ona itiraz etme cesaretini göstermemişti.

Cesaretimi toplayıp döndüm.

"Ben hayvanları koruma derneğine bir dilekçe ile başvurdum, bu da, eğer akşam yemeğine kadar evime dönmemiş olursam, mağaranın teröre karşı bir birlik tarafından ele geçirileceği, anlamına geliyor," dedim sesim titreyerek.

"Yorucu serüvenlerine rağmen mizah duygunu kaybetmemiş olmana sevindim, Francis" diye yanıt verdi kalın sesiyle. "Şansın var. Çünkü ben de mizahtan hoşlanırım."

Evet tabii, Caligula'nın mizah anlayışı olsa gerek, diye düşündüm. Sonra yavaşça ışığa doğru eğildi ve ben kesinlikle bir canavarla tanışma şerefine nail olmamış olduğumu anladım, bu bir Lynx canadensis'di ya da dilimizde söyleyecek olursak bir vaşak, daha doğrusu bir ganada vaşağıydı. Benim canavar zannettiğim aslında bir vaşakmış. Aradaki fark neydi peki? Gölgele lekeleri olan, kalın, san-kahverengi tüyleri vardı. Kuyruğu kısaydı ve üzerinde bir çok koyu renkli halka vardı, kuyruğunun ucu da koyu renkteydi. Kulaklarının ucunda siyah bir tutam tüy vardı ve boynunun etrafındaki tüyler kıvrıkcıktı.

Dışarıdan şiddetli gök gürültüleri geliyordu; sonunda fırtına başlamıştı.

"Benden böylesine korkmam çok garip, Francis. Oysa bu sabah seni takipçilerinin elinden kurtaran bendim."

"Benim etimi başkalarıyla paylaşmak zorunda kalmamak için mi?"

"Evet diyecek olsam, ne yapardın?"

"Belki dua ederdim."

"Dua etmek..?"

Bayat bir espri duymuş gibi alaylı alaylı güldü. Bu sırada bakışları karardı, sanki söylediklerim onda hüznü duyular uyandırmıştı.

"Eğer Tanrıyı arıyorsan, Francis, o zaman kiliseye gitmelisin. Belki orada gelenleri huzuruna kabul ediyor ve orgda kendi soundtrack'ini* çalıyordun Onu burada dışarıda bulman kesinlikle olanak dışı."

"Peki beni neden yemek istiyorsun?"

"Hep aynı neden: Açlık!"

"Kudretli hayvan, senin adın ne?"

"Sekiz."

"Bu isim değil, bir rakam."

"Ne demezsin, ukala seni."

Sonra benim vaktinden önce ölmeme neden olabilecek bir davranışta bulundu. Yüksekteki yerinden aşağı atladı ve ben bir an için, acaba yaşarken göreceğim son şey, parlak bej rengi tüylerinin içinde çelikten kasları ve kirşleri olan bu dev mi olacaktı, diye gayet yerinde bir soru sordum kendime. Alev gibi parlayan gözler bana doğru yöneldi, kocaman bir spot boyutuna gelinceye kadar büyüdükçe büyüdü. Yeniden cesaretimi toplayıp yukarıya baktığımda, onun ıssız bir gezegen gibi kafamın üzerinde süzülen dev kafasını gördüm. Kafamın tümünün, ağzına sığıp sığmayacağını düşünüyor gibi kararsızlıkla beni izliyordu.

"Söylesene, Sekiz -yoksa Dokuz muydu? Affedersin, şu an yüksek matematiğe konsantre olacak durumda değilim. Söylesene, şu açlık konusunda ciddi değildin, öyle değil mi? Birkaç kilo versen iyi olacakmış gibi geliyor bana."

"Merak etme, Francis. Sana bir şey yapacak değilim. Ayrıca bir saat önce Zaches'i yedim. Yaralıydı ve kanlar içinde oradan oraya sendeleyip duruyordu. Böylece, bu zavallıyı acılarından kurtarmış oldum."

---

* Metinde İngilizce: Film müziği, (ç.n.)

"Ne kadar iyisin. Burnumun üzerinde bir sivilcem olmadığı için çok mutluyum. Yoksa yine içindeki sağlık memuru harekete geçerdi herhalde. Ya buradakiler..."

Başımla iskeletleri gösterdim.

"Onlar da mı ölüm ısırtığı için yalvarmışlardı?"

"Hiçbir fikrim yok. Onlar zaten yıllar önce uyumak için güvenli bir yer ararken bulduğum bu mağaradaydılar. O zaman orman henüz sağlıklıydı ve kayalığın her tarafı bitkilerle örtülü olduğundan iyi bir sığınaktı. Oysa şimdi kumsaldaki çıplak bir göt gibi göze çarpıyor ve neredeyse, beni yakından görmeye gelsenize, diyor."

"Bu kemiklerin kime ait olduğunu biliyor musun peki?"

"Elbette. Dışarıdaki aptalların hâlâ ormanda rahatça devriye gezdiklerini iddia ettikleri Kara Şövalye ve danuasına. Ama ben bir yerlerde ortaya çıkıp onlara gerçeği anlatmak istediğimde, hayvanlarla cinsel ilişkiyi hayli sert biçimde ele alan bir filmde oynamaları için rol teklifinde bulunmuşum gibi hepsi çabucak ortadan kayboluyor. Ölümlere saygı duyduğumdan ve onurlarını zedelemek istemediğimden, iskeletlere hiç dokunmadım. Muhtemelen ikisi de ormanda bir yerde saldırıya uğrayıp güçlüklerle bu mağaraya sığınmışlar. Ölümler bile birbirine sıkı sıkıya bağlıydılar yani."

"Onların yerine, şimdi devriye gezenin kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Bana ne! Bu maskaralık beni artık hiç ilgilendirmiyor."

"Neden?"

"Çok uzun bir yolculuğa çıkmak üzere olduğum ve bu lanet olası yere geri dönmek istemediğim için."

"O zaman sen bana dün gece beni kovalayanların hangi kana susamış köpekler olduğunu da söylemeyeceksin galiba?"

Kurnaz bir ifadeyle bana bakıp bıyık altından güldü.

"Senin gibi her şeyi çok iyi bildiğine inanan biri bunu kendi başına bulabilir, Francis. Benim yardımına ihtiyacın yok. Seni o kanalizasyon deliğinden çıktığın andan beri izliyorum ve sadece merakı yüzünden başına böylesine ölümcül sorunlar açan birini daha önce hiç görmediğimi itiraf etmeliyim. Aslında ben de gücüm yettiğince bu katliamları engellemeye çalıştım. Ama ya onlar sayı olarak çok fazlaydı ya da senin de dünkü çiftlik katliamında gördüğün gibi geç kalıyordum."

"O zaman bana onların kim olduğunu söyle! Biraz sorumluluk duygun varsa, bunu yaparsın."

"Bunu yapamam, Francis."

"Allah aşkına, neden yapamıyorsun?"

Sağ pençesini havaya kaldırdı ve yüzünü acı dolu bir ifade kapladı. Bu sanki çocuğuna gerçeği tüm ayrıntılarıyla anlatırsa, onun çıldıracağından korkan bir babanın yüz ifadesine benziyordu. Ardından pençesini dikkatlice kafamın üzerine koydu ve şefkatle okşadı onu.

"Bu senin ölümün olurdu, Francis, çünkü seni tanıdığım kadarıyla sen ne pahasına olursa olsun, bunlarla yüzleşmek isteyecektin. Ama sen onları tanımıyorsun. Onlar kontrollerini yitirdiler ve onlar için bir yaşam, basılıp geçilen kurumuş akçaağaç yaprağı kadar değerli. Kan onların bağımlı olduğu bir madde, öldürmek ve katliamlar da vazgeçilmez ritüelleri oldu. Onlar birer hilkat garibesi. Türüne uygun bir yaşam sürenlere duydukları nefret onları daha da çarpıtmış. Kendileri çok acı çekmek zorunda kaldıkları için, tanrıları da acı tanrısı Acı, çok az kişiyi bilge biri haline getirir. Çoğunu, başkalarına acı vermeyi saplantı haline getirmiş işkenceci kölelere dönüştürür. Unut onları, dostum. Doğaya uyum sağlayamadıklarından zaten yaşamlarını sürdüremeyecekler ve yakında yeryüzü onları yok edecek. Cinayetlerin bir eksik bir fazla olması bir şeyi değiştirmez."

Tüm benliğimi korkunç bir başarısızlık duygusu sardı. Ta en başında problemi çözmek üzereymişim meğerse. Sekiz'in dolambaçlı sözleri, bir tek grubu akla getiriyordu: Merhametliler sürüsünü. Kanalizasyonda, İsa'nın acılarını konu olan yürek paralayıcı, sıradan

bir oyunla gözümü boyamışlardı. Gerçekte kanlı olaylarını dışarıdaki çiftliklerde sürdürmek için, belli aralıklarla yeraltı dünyalarını terk ediyorlardı. Şöhretlerine bir zarar gelmesin diye, Kara Şövalye efsanesini, dikkatleri başka yöne çekmek için kullanıyorlardı. Belki de yerüstü dünyasında birlikte çalıştıkları biri vardı onları destekleyen. Ve beni de kötü amaçlarına alet etmişlerdi. Dışarıda sürdürdüğüm yoğun araştırmalarla ne kadar yolumu şaşırıp yanılgıya düşersem, şüpheleri o ölçüde onlardan uzaklaştırmış olacaktım. Başarısızlık duygularıma utançla birlikte korkunç bir öfke de eklendi: Ben hayatta hiç böyle bir kazık yememiştim!

"Başka bir şey soracağım: Bir Kanada vaşağı, Kanada'dan bu bölgeye nasıl gelir?"

"Uçakla."

"Siz vaşakların kendinize ait uçak şirketleriniz olmadığına göre, bütün bunların, senin o garip isminle ilgili olacağını düşünüyorum."

"Doğru bildin. 'Vahşi yaşamı koruma' senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla bir bölgeye, bir zamanlar buralarda yaşayan ama zamanla soyu tükenen hayvan türlerinin yeniden yerleştirilmesi için kullanılan özel bir ifade. İnsanlar ekolojik Disney Land'de yeniden gerçek hayvanlar görmek istiyorlar. Ama işler genellikle ters gidiyor."

"Evet çoğunlukla ters gidiyor" dedi hüzünlü bir biçimde, mağaranın çıkışına doğru bir adım attı ve sırtını bana döndü. Ben sekiz üyesi olan bir grupta sekiz numaraydım. Bizi bayıltarak yakalayıp hava yoluyla buraya naklettiler. Önce bir süre yeni iklim ve çevre koşullarına alıştırmak için dev gibi bir kafeste tutulduk. Çok kötü bir şakaydı, hemen ilk günlerde bu tür bir ormanda gerekli besin kaynağımızın yok denecek kadar az olduğunu anladık. Neredeyse sadece kar tav-şanlarıyla beslendik. Zorda kaldığımızda avladığımız orman ve kar tavuklarına da insanların yeniden biçimlendirdiği bu ormanda rastlanmıyordu. Geleceğimiz buraya geldiğimiz anda belirlenmişti. Bizi özgür bıraktıklarında bir süre su sıçanları, sincap ve geyik yavrularıyla ayakta kalmaya çalıştık. Ama bu yeterli olmadı. İki dişi, zavallı bir halde kışın öldü. Çaresizlik içinde çiftçilerin hayvanlarına saldırdığımızdan, onlar grubumuzdan üçünü vurdular. Geriye kalan üç vaşakla, bir zaman sonra birbirimizi kaybettik, yavrularımız olmadan. Sadece bazı sözde doğa dostları, sonradan profesyonel iyi insan olarak ödül ve madalya almak için bir plan çerçevesinde yapmak zorunda oldukları şeyi gerçekleştirsinler diye, sefalet içinde yaşayacak yavruları dünyaya getirmeyi reddettik. Biz ürememizi tümüyle kontrol edebilecek durumdayız, aynı şey insanlar için iddia edilemez oysa. Dünyayı milyarlarca insanla doldurmalarına rağmen, hiçbir felaket kendi çirkin kopyalarını neredeyse çekirge sürüleri halinde çoğaltmalarının önüne geçemiyor. Neyse, sonuçta ben ormanda yalnız kaldım. Bu topraklarda bana zorluk çıkaran rakiplerim de kalmadığından, av olanakları kısmen düzeldi."

"Ama yalnız kaldın," dedim üzüntüsünü paylaşılarak. Bana döndü ve gözlerinden sel gibi yaşların aktığını gördüm.

"Doğru, Francis. Tanrının yarattığı dünyadaki en yalnız vaşak benim. Kötü bir açlık dönemi mi geçiriyorum veya avlanırken büyük başarılar mı elde ediyorum, hiç fark etmiyor, bunları yaşarken tek başımayım. Hiçbir zaman yanağımda bir dişinin sıcak nefesini hissetmiyorum ve hiçbir zaman pırıltılı, beklentilerle dolu gözlerinin içine bakabileceğim çocuklarım olmadı. Geceleri tek başıma ağlıyorum ve güldüğüm zamanlardaysa, bu herkes tarafından terk edilen ve korkunç kaderine çılgınca gülmekten başka seçeneği olmayan bir delinin kahkahasını andırıyor. Ben, Francis, kız ve erkek kardeşlerime, yaşamaya duyduğum özleminden daha büyük bir özlem duyuyorum. Eğer ölmeden önce sivri kulaklarında siyah püskülleri olan bir yaratığa rastlayıp onu pohlayarak selamlayabilirsem, ölüm bana vız gelecek. Bu mağara dört erkek yavrunun doğumu için ideal bir yer olurdu, ben onları ve anneyi ayakta tutabilmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Ama bu yerin benim için bir tecrit hücresi ve dışarıdaki ormanın da en ıssız hapisane avlusu olacağı alnıma yazılmıştı. Bana ve benim soyuma bunu yapan insanları lanetliyorum. Ben tüm insanları lanetliyorum.

Ve onları yaratan Tanrıyı da lanetliyorum. Varlığını kanıtlamak için yapabileceği tek şey, onların kökünü yeniden kazımak. O zaman dünyanın gerçekten ne olacağını tahmin edebiliyor musun, Francis?"

"Cennet" diye yanıtladım. Mağara girişine kadar yürüdü ve bir kez daha dönüp oradan bana baktı. Dışarıdan içeri sürülen ışıktaki bir hayalet, doğruyu söylemek gerekirse gerçekten soyunun son ferdi gibi görünüyordu.

"Evet, cennet... Ben arkadaşlarıma gitmek zorundayım, dostum. Nerede bulacağımıza dair en ufak bir fikrim olmasa da, onları hayatımın sonuna kadar arayacağım. Bu son düşündüğümünden daha çabuk olacak herhalde, çünkü bu kıtadaki tüm koşullar vaşak tarzı'na uygun olmaktan çok uzak. Ama bu arayış benim yaşamıma yeni bir anlam kazandıracak ve umudum bana güç verecek. Kim bilir, belki de bir gün gerçekten kız ve erkek kardeşlerimden bazılarını rastlarım ve biz birlikte geniş çaplı bir kürk çiftliği kurarız-Homo sapiens'in özellikle çok tüylü olan örnekleriyle elbette. Elveda, Francis, seni küçük ukala! Bir an önce bu mağarayı, bu ormanı ve lanet olası bu bölgeyi terk et ve sahibine geri dön. Yoksa bazı gerçek canavarlar senin bağırsaklarınla ip atlayabilirler."

Arkasını döndü ve gitmek istedi.

"Bir şey daha!" diye bağırdım arkasından.

Geri dönüp baktı.

"Gelişinizden sonra, ormanda harap olmuş halde duran kafeste mi tutulduunuz?"

"Hayır. Vaşak projesinin başarısızlığa uğradığı kabul edilince, bizimki çarçabuk yok edildi."

"Yani bu koruma programına sadece vaşaklar alınmadı o zaman?"

"Hayır", dedi muzip bir ses tonuyla, bana göz kırptı ve mağara girişinden çıkıp şakır şakır yağın yağmurda gözden kayboldu. Ormana elveda diyen biri daha. Ben de bir an önce buradan gitmek istiyordum. Böyle devam ederse ormanda yaşayan bir tek yaprak bitleri ve Gotcha oyuncusu olarak ben kalacaktım. Gene de, kesin bir yanıt bulma arzusu içimde sönmemişti, zonklayan bir yara gibiydi. Kanalizasyonda yaşayan pis kokulu kör şeytanların, fail olarak akla gelmelerinde birçok neden vardı. Ama bunun doğruluğunu kesin olarak kim gösterecekti bana?

Kara Şövalye! Gerçek olanı ölmüştü, ama onu gerçeğinden ayırt edilmeyecek kadar iyi taklit etmesini bilen yetenekli bir aktör vardı. Sadece o, bu bilmeceyi çözebilirdi, çünkü o, bu bilmeceyi ortaya atanların adına çalışıyordu. Gözlerimi kapadım, bütün düşüncelerimden sıyrılıp, son günlerde yaşadığım olaylara konsantre oldum. Aşama aşama her şeyi aklımdan geçirdim ve en küçük ayrıntının bile bir kez daha üzerinden geçtim. Karşıma çıkan yığınla yaratık arasında bir bağlantı, sözüm ona mantıklı bir ilişki kurmaya hayli yaklaşıyordum. Ama sonra bütün o düşünce modelleri yıkılıyordu, çünkü bunların da konuyla hiçbir ilgisi olmadığını anlıyordum ya da baskı sonucu oluşan göstermelik açıklamalar oldukları ortaya çıkıyordu. Kendi kendini kandırmanın bir anlamı yoktu.

Gözlerimi yeniden açtığımda duvar resimlerine bakıyordum. Gustav'ı ve birlikte onun uzmanlık dalına ait kitapları nasıl karıştırdığımızı anımsadım. Ama tabii ben onun açık olan kitaplarının üstünde uyu-yormuş numarası yaptığımdan, o salak hiçbir zaman araştırma yaptığımı anlamadı. Aslında hep gizlice bir gözümü açık tutuyor, okuyor okuyor, okuyordum. Bakınca, üzerine ayı postunu geçirmiş adamın resmini yine çok beğendim. Bu Kara Şövalye'nin aldatmacasına benziyordu. Ve yine aynı konuya gelmiştik. Kara Şövalye. Kara Şövalye. Kara Şövalye... .. Siyah mürekkep!

Siyah mürekkep? Birden aklıma siyah mürekkep nereden gelmişti? Evet, tabii ya, Ambrosius karalamalarında siyah mürekkep kullanıyordu da ondan. Dahası orman evinin önündeki ağılın içinde duran koyunların biri de karaydı.

"Buna benzer bir hayvanı, bir kez daha başka bir yerde gördüğümü anımsadım. Ormanın ortasında bir insan evinin yakınında otlu-yordu. Bunlardan orada çok vardı, bir sürü

diyebiliriz. Ama içlerinden biri siyah renkteydi." Bu Zaches'in, Kara Şövalye'nin binek hayvanıyla ilgili söylediği son sözlerdi -Ambrosius bilgi vermek ihtiyacı duyan tanışımıza tırnaklarını geçirmeden önce, sivri farenin ağzından dökülen can alıcı bilgiler onun avdan duyduğu zevki daha da artırmıştı. Ve son derece önemli bir ayrıntıya da değinmişti Zaches: "Sözde canavarın tüylerinin garip bir özelliği vardı. Sanki yağlanmış veya sadece ıslatılmış gibi tuhaf bir biçimde parlıyordu."

Birden gözümün önünden tozlu bir perde kalktı ve ıslıl ıslıl bir manzara çıktı karşıma. Formu kusursuz, orantısı yerli yerinde bir sanat objesi gibi bilmecenin, çözümünü de orada pırıl pırıl parlıyordu. Evet, bütün bu hokuspokus artık bir anlam taşıyordu. Bir yere oturtulamayan parçaların tümü, birdenbire, aralarında hiç kopukluk olmaksızın birleşip kendi içinde tutarlı bir ipuçları zinciri oluşturuyordu. Nasıl böyle saf olabilmiştim? Ve böylesine mantıksız?

Benim dâhi arkadaşım Ambrosius'tan başkası değildi Kara Şövalye! Neden mi? Birçok şey, hayır her şey bunu kanıtlıyordu. Her şey basit bir gerçekle başlamıştı, sadece üstün tinsel yeteneklere sahip bir sahtekârın aklına, Kara Şövalye'nin mistik havasını etkileyici bir gözbağcılığına dönüştürmek gelebilirdi. Ambrosius gibi çok bilgiç bir sahtekârın. Efsane kahramanını ilk kez kayanın tepesinde görmüştüm. Rastlantı sonucu bu kaya, Diana'nın evinin çok yakınındaydı, böylece Kara Şövalye rolünü oynayana, evine dönüp rahat rahat "kılığını değiştirmek" için yeterince zaman kalıyordu. Ayrıca evin önünde koyunların bulunduğu ağılı görmüştüm ve bu bende kusursuz bir orman manzarası izlenimi uyandırmıştı. Ambrosius için tüyleri kırılmış kara koyun, danuanın yerini tutabilecek mükemmellikteydi, ayrıca yönetilmesi kolay, iyi huylu bir hayvandı. Sahte şövalye her Magical Mystery Tour'una başladığında buna biniyordu. Aynı büyüklükte olduklarından zaten geceleri onların farklı türler olduğu anlaşılmıyordu bile.

Peki Kara Şövalye'nin "kostümü", nasıl açıklanabilirdi acaba? Çünkü Ambrosius'un tüyleri parlak şeftali rengindeydi. Bunun yanıtı iki sıvı madde ile bağlantılıydı. Örneğin derenin şırıltılı sesini, orman evine yaklaşırken çok yakından duymuştum. Ama su sadece "makyaj" silinirken kullanılıyordu.

"Lütfen beni öl-öl-öldürme, kardeşim! Bu sadece bir şa-şa-şakay-dı!" diye yalvarmıştı Ambrosius, onu son gece yazı yazarken yakaladığımda. Ayrıca hiçbir ceza alma tehlikesi olmadığını anlayınca, korkunç şaşırılmıştı. Ceza? Ne için ceza? Onun aşırı korkusunu, beni yanlış anlamasına vermiştim. Onun beni ilk anda, alışılmamış davranışlar karşısında çileden çıkan kaba bir türdeşle karıştırdığını düşünmüştüm. Vahşilerde de gözlemlenebileceği gibi soyumuz arasında gerçekten böyle bağnazlar vardır. Oysa görünüşünden anlamalıydım Tüyleri hâlâ ıslaktı ve oturduğu yerin etrafında ufak bir su birikintisi oluşmuştu. Bu oğlanın kısa bir süre önce ıslandığına hiç şüphe yoktu! Sadece bana mı öyle geliyordu? Kesinlikle hayır, zira bu sabah dereye boğulmaktan kıl payı kurtulmamız üzerine ettiği ilk sözler ne idi?

"Böyle bo-bo-boktan şey! Bu 1-1-lanet dereye bugün ikinci defa yıkanmak zorunda kalıyorum."

İkinci kez yani! İlk banyosunu benimle tanışmadan kısa bir süre önce yapmak zorunda kalmıştı çünkü. İlk karşılaştığımız anda yaşadığı panik, benim onun Kara Şövalye numarasını anladığım ve onu orman evine kadar izlediğim varsayımından kaynaklanıyordu. Peki Kara Şövalye nasıl böyle simsiyah olabiliyordu? Tılsımlı sözcük mürekkepti, Ambrosius'un zaman zaman neredeyse erotik bir ilişki içinde olduğu siyah mürekkep. Yanıltıcı izler bırakmayı amaçlayan gezici tiyatro oyununu sahnelemeyi düşündüğü zaman, bu sıvıyla kendisini boyuyordu. Ardından, kara koyuna atlayıp dikkatli gözlerle sahip olanların minnettar bir seyirci kitlesi oluşturduğu ormanda telaşsız bir koşu tutturuyordu. Efsane de böylece tamamlanmış oluyordu. Tek kelimeyle dâhiyane!

Ama bir yığın tanığın ifadesine ne demeliydi? Kara Şövalye'yi çiftliklerin yakınında adeta suçüstü gören baykuşa ne demeliydi örneğin? Ama bu ifadeler gerçek miydi? Bu bilgileri çevirenin adı da yine Ambrosius'tu. Ya bilerek yanlış çevirmişti ya da diğer orman

sakinlerinin dillerini gerçekten bilmiyordu. Bu soruşturma harekâtı yakından bakılınca, düşmanı yanlış bilgilendirme ilkesiydi yürütülüyordu.

Her şeyi açıklayan çözümün verdiği rahatlık duygusunu, yine de küçük bir ayrıntı bozuyordu: Katil Ambrosius değildi. Ne bu ince ruhlunun böylesine kalles zulümler yapabileceğine ne de bu kadar geniş çaplı katliamları tek başına gerçekleştirebileceğine inanıyordum. Hayır, Ambrosius sadece karanlık güçlerin hizmetinde olan bir araçtı ve aynı zamanda her ne pahasına olursa olsun katilleri gizlemek isteyen idealist bir gözbağcıydı. Ama ne için? Böylesine zeki ve sevimli bir türdeşin kötülük safında yer almasının nedeni neydi acaba?

Birden aklıma müthiş bir fikir geldi, bu soruyu kimin yanıtlayabileceğim biliyordum: Ambrosius! Onu bulmalıydım, tüm hayvanların uyum içinde bir arada yaşama düşüncesinden, doğanın yaşamı olumlayan yönünden vazgeçip niçin o sefil katillerin safında yer aldığını onun ağzından öğrenmeliydim. Çünkü her şeyi bilmesem de, bir şeyi bildiğimden çok emindim: O kalbimin derinliklerinde iyi bir hayvandı.

Birdenbire bu mağara bana boğucu bir hapishane gibi geldi ve o büyüleyici duvar resimleri de tüm çekiciliğini kaybetti. Ambrosius'u ziyaret etmemin benim için ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmeden, mağaranın girişinden dışarıya fırladım. Taşlaşmış Orman bu arada kendi sonunu hazırlayan araç gereçleri felaket efektleri eşliğinde zenginleştirmişti. Ölü ağaçların oluşturduğu çöle, daha önceki sağanakları gölgede bırakan şiddetli bir yağmur yağıyordu. Sağanak halindeki yağıştan, bu ölü manzara hayal meyal görülebiliyordu; bir şelalenin altında duruluyormuş gibi. Neredeyse kapkara olmuş, bulutlarla kaplı gökyüzünde şimşekler çakarken karmaşık çatallara ayrılıyordu ve en ufak boşluğu bile keskin bir pırıltıyla aydınlatıyordu. Bitmek bilmeyen gök gürültüleri, görsel dehşete neredeyse top ateşi sesleri gibi eşlik ediyordu.

Birkaç saniye içinde sıırıslıklam olmuşum, bu arada iş mahkemelerine başvursam meslek hastalığı olarak kabul ettirebileceğim bir durum. Çılgın gibi ormanın sağlıklı tarafına doğru koşuyordum. Tüylerime düşen her yağmur damlası fırlatılmış bir okun batışı, dallar üzerindeki tökezlenmem de ayaklanma inen bir sopa darbesiydi. Ama bu sefer farklı olan bir şey vardı, daha önceki koşuşturmalarımdan tümüyle ayrılan. İçimde tanımlayamayacağım şeyler oluyordu. Ambrosius bu olayı "Psi-trailing" olarak tanımlamıştı, yani alışlagelmiş yön belirleme duygusuyla açıklanamayacak olan, bilinçsiz halde bir hedefe doğru hareket etme. Ben buna inanmamış ve bunu batini bir saçmalık olarak algılayarak dikkate almamıştım. Şimdiyse, arzunun bir istence nasıl dönüştüğüne, istencin de her tür bedensel kontrolü nasıl üzerine aldığına, kendi bünyemde tanık oluyordum. Bu kendi kendine işleyen bir süreçti. Sahibinin etkisi olmaksızın, ayaklarım, benim bilinçli olarak belirlemediğim bir tarafa yöneliyor ve dörtnala öldürücü bir hızla oraya doğru koşuyordu. Belli ki bir tür isyandı bu. Bu sırada akıl devre dışı kalmıyordu. Sağanak halindeki yağmur ve sık bitkiler arasından, kendime hedef olarak seçtiğim orman evi, soluk bir görüntü gibi gözümün önüne geldi. Ürkütücü gölgeler etrafta dolaşüyor, evin içine giriyor, dama çıkıp camdan atlıyorlardı, sanki planlı bir baskın söz konusuydu. Bu tablo yağlı bir tabakanın üstündeymiş gibi kayıp durduğundan, bu görüntülerin kime ait olduklarını anlamak olanaksızdı. Ama yine de net ve belirgin kalan bir şeyler vardı, eğer parladıklarını söylemeyecek olursak: Çifter çifter bakan gözler! Anlaşıldığına göre benim türüme aittiler, durup dinlenmeden sağa sola hareket ettikleri veya büyük bir dikkatle çevreyi inceledikleri sırada, gözleri, kızdırılmış bir metalin yoğunluğuyla parlıyordu.

Bu görüntü bana neyi hatırlatıyordu? Buna benzer bir tabloyu kısa bir süre önce görmüş olduğum aklıma geldi. Diana'nın üzerinde çalıştığı o kötü tabloda da neredeyse aynı motif işlenmişti. Sık bitki örtüsü arasından izleyiciye bakan Felis gözleri. Bu bir rastlantı değildi. Bu tablo ile şu anda ormanda cereyan eden endişe verici olay arasında bir bağlantı olmalıydı. Bir şeyden esinlenmişçesine, vahşi yaşamı koruma kafesinin yanındaki gözlem kulübesinde

bulunan boş dosyaların üzerinde yazılı olan aynı başlıkları anımsadım: ARCHE PROJESİ. Orman evinin yanındaki çanak antende yazılı olan da aynı şeydi.

"... pahalı filtre teknikleriyle desteklenmiş olan Arche, var olan ağaçların o andaki hastalık evrelerini, farklı renklerle gölgelenmiş olarak veriyor..." demişti Ambrosius ve çekilen resimlerin Diana'nın atölyesindeki video kasetlerde kayıtlı olduğunu eklemişti. Teknik konular hakkında pek fazla bilgim yoktu elbette, ama oldukça mantıklı görünen bu açıklamada, bir çelişki olduğu düşüncesine kapıldım birden. Uydu resimleri gerçekten videoya mı kaydedilirdi? Çabucak bakmak gerekse, tüm filmi oynatmak yerine, resimler tab edilip çoğaltılan baskılarına bakılsa, daha kolay olmaz mıydı? Peki eğer ormana gelen zararların evreleri kaydedilmediyse, o zaman kasetlere ne çekilmişti? Ve ARCHE uydusunun bu karmaşık yalan dolan arasında ne gibi bir görevi vardı? Her ne olursa olsun acele etmeliydim, çünkü orman evinde korkunç bir şeyler olmaktaydı.

Ormanın sağlıklı bölümünü büyük bir heyecanla geçtikten sonra, sonuçta ve nihayet Diana'nın evine ulaştığımda, oradaki sahnenin, Psitrailing sırasında ki ölüm vizyonunda beliren görüntülerle aynı olmadığını gördüm. Etrafta ne bulanık gölgeler uçuşuyordu, ne de bakışlarıyla delip geçen gözler vardı. Bir gün önce Ambrosius'u edebi yazılarını üretirken izlediğim ikinci kattaki camın dışında, kulübenin her tarafı karanlık içindeydi. Deli gibi çakan şimşekler geceyi bir filmin negatifine dönüştürüyor, arada bir görünen ışık kümeleri evi aydınlatıyordu. Uydu çanağı, Dr. Frankenstein'in elektriği üzerine çeken bir aygıtı gibi gökyüzüne yükseliyordu. Tüyler ürpertici geri planda, güven uyandıran tek şey, koyunların bulunduğu ağıldı. Gökyüzünde olup bitenlerden ürkmüş ve sırlıslam olmuş hayvanlar biraz ısınmak ve rahatlamak için iyice birbirlerine sokulmuşlardı. Zavallı hayvanları böylesine korkunç bir havada dışarıda bıraktığına göre Diana çok kalpsiz bir kadın olmalıydı. Koyunlar da zatürree olabilirdi. O anda aklıma başka bir şey geldi. O evde olmayabilirdi. Ambrosius'un bir kez laf arasında anlattığı gibi, yoksa o uzun orman gezintilerinden birine mi çıkmıştı? Böylesine felaketlere yol açabilecek bir fırtınada bile bundan vazgeçmeyecek kadar sağlam bir disiplin anlayışı mı vardı?

Ama aslına bakılırsa ev sahibesinin ortada olmaması benim için sadece bir avantajdı. Böylece, kimse fark etmeden ilk ziyaretimde yapa. madiğim şeyi, evin giriş bölümünü enikonu incelemeyi başarabilirdim. Ondandır da oturur Ambrosius ile adam gibi iki laf ederdim Ormandan çıkıp hızla ahşap verandaya fırladım. Oraya ulaştığımda bir aksaklık olduğu duygusuna kapıldım. Sanki bir ayrıntı eksik kalmıştı. Bu verandaya ulaşmak için, bir gece önce ben başka bir yol seçmek zorunda kalmıştım. Çatının üzerinde bulunan, harekete duyarlı güvenlik sistemi alarm vermesin diye, evin arka tarafına gizlice yaklaşmam için gerekli olmuştu bu. Elektronik alıcıların beni çoktan algılaması gerekirdi, fakat hiçbir şey olmamıştı. Devre dışı bırakıldıkları belliydi. Garip, çok garip...

Şövalsesinin üzerindeki dev tablonun ve sayısız video kasetin durduğu rafların bulunduğu atölyenin camı hafif aralıktı. Yorgun argın bir hamle yaptım ve içeri giriverdim. Bu sefer loş okuma lambası bile yanmadığından, buradaki içler acısı ışık durumuna uyum sağlamak zorundaydım. Gene de orman tablosundaki şeytanca bakan gözler, öylesine etkili bir biçimde öne çıkıyorlardı ki, yeteneksiz sanatçı onlara bir güzellik katamamışsa da hayat vermeyi başarmış gibiydi. Ve bu gözler kısa bir süre önceki ölüm vizyonu'nda olduğu gibi şeytanca bir sırrı koruyor ve bunu açığa sunmaya cesaret edecek herkesi yok etmeye fanatik bir biçimde kararlı görünüyorlardı. Bunlar bende korku uyandırıyor ve içgüdüsel olarak bu gözlerin gerçekte sadece katillerin kullandığı maskelerin göz boşlukları olduğunu tahmin ettiğimden, aynı zamanda anlatılmaz bir nefret de duyuyordum onlara karşı.

Tabloya arkama dönüp dar bir kapıdan geçerek karanlık koridora çıktım. Sağ tarafta ilk bakışta göze çarpmayan küçük bir oda dikkatimi çekti. İçeriye girdim ve hiç beklemediğim bir şekilde, belli belirsiz arayışım hedefine ulaşmıştı bile. Dört duvarın önünde, üzerinde küçük monitörlerin, regülatörlerin, düğmelerin, ışıklı elektron lambalarının, birçok

bilgisayarın ve uzman olmayan biri için tanımlanması zor elektronik aletlerin sabit olarak yerleştirildiği çelik sehpa vardı. Buradaki her şey ARCHE'nin uzaydan aldığı resimli görüntülerin, bu mini merkezde değerlendirildiğini ortaya koyuyordu. Masanın üzerine sıçradım ve orada gerçekten de, karışık halde duran, coğrafi bölgelerin bir yığın kuş bakışı fotoğrafını buldum. Bunların arasında birçok büyütülmüş fotoğraf da vardı. Bu uyduların böylesine mükemmel bir kaliteyle dünya üzerindeki en küçük oluşumun bile hatlarını gayet net olarak görüntülemesi büyüleyiciydi.

Pencerenin dışında, sol tarafta şimşeklerin etrafa saçtığı ışıklarla oda aydınlanıyor ve fotoğraflarda akılları karıştıran bazı ayrıntılar açıklık kazanıyordu. Gördüğüm şey doğru olabilir miydi? Yoksa ben de zamanla, dedektife görmek istediği şeyi gösteren o dedektif hastalığına mı yakalanmıştım? Ulu Tanrım, Ambrosius'un iddia ettiği gibi, ağaçların gördüğü zararı saptamıyordu ki uydu! Bu hiçbir fotoğrafta yoktu. Yüzeysel olarak bakıldığında bunlar gelişigüzel bazı orman ve çimenlerin fotoğrafıydı. Ama orada kurumuş bir ağacın dalında sık tüylü kuyruğu olan bir hayvan oturmuyor muydu? Ve orada aynı cinsten birçok hayvan derede yüzmüyor muydu? Heyecandan titreyerek fotoğraf yığınına taramaya devam ettim, ta ki elime geçen bir fotoğraf nedeniyle şaşkınlıktan küçük dilimi yutuncaya kadar. Bu benim dün görmeye gittiğim ve birçok ölüyle karşılaştıktan sonra paniğe kapılarak terk ettiğim çiftliğin bulunduğu ovanın büyütülmüş fotoğrafıydı. Ama bu fotoğrafta daha fazla şey görülüyordu. Çiftlik tarafındaki tepenin üzerinde bir kafilé uzayıp gidiyordu ve onların hangi amaçla bu ıssız çiftliğe doğru yöneldiklerini tahmin etmek çok kolaydı. Şipşak çekilmiş bu fotoğraf birkaç dakika içinde bölgeye alıştırılan hayvanlara katliam düzenleyecek olan katiller kafilésini gösteriyordu. Resmin alt köşesinde dünün tarihi ve saat olarak da "12:27" yazılıydı. O saatlerde ben daha kanalizasyondaydım. Safran ve Niger ile sığın yiyordum herhalde. Bu duruma göre körler, katil zanlısı olmaktan kesinlikle kurtuluyorlardı.

Doğal olarak bu aşamada katillerin kimliğini saptamak olduk kolay olacaktı -eğer uydu fotoğrafı son sırrı gizlemiş olmasaydı. Çünkü fotoğraflardaki yaratıkların sadece silüetleri görünüyordu. Film malzemesindeki büyük pütürler yüzünden genellikle biçimsiz lekelerle benziyorlardı. Hayvan silüetleri olduğunu nereden mi biliyordum? Onların yeşil gözlerinden! Sezgileriyle uzaydan gözlendiklerini hissediyorlarmış gibi içlerinden bazıları fotoğrafları çekilirken gözlerini açmıştı. Bu nedenle video kasetlerinin içeriğini mutlaka öğrenmeliydim.

Büyük bir hamle ile sehpadan atlayıp hızla atölyeye geri döndüm. Orada alt raflardan rastgele bir kaseti dişlerimin arasına kıştırıp raftan çektim. Onu videoya koyup play düğmesine bastım. Küçük ekran önce simsiyahtı, beklentimin gerçekleşmemesinin yarattığı hayal kırıklığından patlamak üzereydim. Ama sonra birden neşeli bir sahne belirdi ekranda. Uzun saçlı ve uzun sakallı adamlar, çoğu tulum giymişti, ormandaki ağaçsız bir alanda büyük ahşap bir masanın etrafında oturmuş bağıra çağıra zor anlaşılan neşeli bir şarkı söylüyorlardı. Oldukça sarhoştular, etrafta ki çok sayıda boş şarap şişesi de bunu gösteriyordu. Bu adamlar bir şeyi kutluyor gibiydiler. Sallanan kamera -onu da sarhoş birinin tuttuğu belliydi- şimdi sağdan sola hareket etti ve görüntü başka bir insanın üzerinde durdu. Bu Diana'ydı. Ama Diana'nın birkaç yıl daha genç hali, kızıl kıvrırcık saçları, parlak porseleni andıran teni ve neşeli yüzüyle göze çarpan, çekici bir hanım. Üzerinde paçaları püskül şeklinde kesilmiş bir blucin ve eprimiş bir tişört vardı. Yaşama sevinciyle dolup taşan bu sevimli kadının yüzünde üzüntüden eser yoktu ve günün birinde yüzünün acılı bir hal alacağı da hiçbir şeyden belli olmuyordu. Masadaki adamlarla şakalaşırken kucığında tuttuğu Ambrosius'u sevip okşuyordu. Ama Ambrosius'un da başka bir dönemi vardı: Küçücük bir bebektir daha.

Görüntü gittikçe daha çok sallanmaya başladı ve sonunda birdenbire dondu. Sonraki görüntülerde Diana ve bir ekip oluşturdıkları belli olan adamların, benim bugün ormanda gördüğüm kafesi kurdukları gözleniyordu. Bu amaçla ağır inşaat ve kaynak makineleri getirilmişti; inşaat malzemeleriyle dolu cipler ve kamyonlar etrafta duruyordu. Ambrosius bu konuda da bana yalan söylemişti. Diana'nın ormancılık bilimiyle hiçbir ilgisi yoktu, o ya bir

zoolog veya bir biyologdu. Adamlara komutlar vermesinden de onların şefi olduğu belli oluyordu. Farklı inşaat evrelerini ve bitkilerin kafese dikim görüntülerini, görkemli hapishanenin bitirilmesi izliyor ve tekrar içkili bir ziyafetiyle kutlama yapılıyordu. Bir aşamadan diğerine vücut hacmi artan arkadaşım Ambrosius, yüzündeki meraklı ifadeyle olup biten her şeyi arka planda izliyordu. Bir an kasetin geri kalan bölümünün süresini gösteren display'e baktım. Kasetin bitmesine birkaç dakika kalmıştı, diğer kasetlerde bu hapishanenin sakinleriyle ilgili öğrenebilecek şeyler olabileceği aklıma geldi. Tam stop düğmesine basacaktım ki, ekranda heyecan verici bir sürpriz belirdi.

Kamera sert bir hareketle, sonra sevinçli konuşmalar eşliğinde, bir helikopterin ortaya çıkacağı gökyüzüne çevrildi. Spor bir model olan Çelik Kuş gittikçe alçaldı ve sonunda kafesin yanına iniş yaptı. Diana ve adamları helikoptere koşup coşku içinde yaşlı, gözlüklü bir yolcuyu karşıladı. Ardından da neredeyse bir düzineye yakın, küçük, üzerleri bezlerle örtülü kafesi bagajdan çıkardılar. Bunları büyük kafese götürdüler, örtülerini kaldırıp içindekileri dışarı bıraktılar.

Kafesten çıkanları gördüğüm de tokat etmiş gibi şaşırdım. "Benim jetonumun geç düşmesine" inen bir tokat. Bunlar bir sürü küçük hayvandı, hepsi henüz yavruydı ve ben bunların türlerini çok iyi tanıyordum. Çünkü daha birkaç saat önce aynı parkta onlarla karşılaşmıştım: Vahşiler, onlar bu arada yaşlanmış, sayı olarak da çoğalmışlardı, ama onları koruma altına alanların beklentilerinin dışında gelişme göstermişlerdi. Şimdi birdenbire ne olup bittiğini anlamıştım. Diana'nın ekibi vahşi yaşamı koruma projesine başlamadan önce *Felis silvestris*'in buradaki ormanda nesli tükenmişti. Bütün mesele, tıpkı vahşilerde olduğu gibi klasik bir konuydu, doğanın insan tarafından onarılması. Soyları tükenmekte olan türler, eski yaşama alanlarına yeniden yerleştirileceklerdi. Bana başından beri yalan söylenmişti. En başta oymağını, ormanın Kızılderili ahlakına sahip en uyanık ve içine kapalı topluluğu olarak öven, benim canım Alraune'm bile. Oymak? Niçin oymak? Şimdi bir tokat daha hak etmiştim! Vahşilerin davranışlarını bilmekle övünen ben, en çarpıcı ayrıntıyı atlamıştım. Tek başına yaşayan bu "gri hayaletler" yalnız bir yaşam sürdürür ve sadece çiftleşmek amacıyla kısa bir süre bir araya gelirlerdi. Ne sürü halinde avlanır ne de oymak oluştururlardı.

Ağzımla videodan kaseti çıkardım, raftan rastgele bir kaset alıp oynatmaya başladım. Birkaç yıl yaşlanmış, saçları beyazlamış olan Diana, araştırma kulübesinin önünde durmuş, bakımsız, aşırı zayıf, ölmek üzereymiş gibi görünen bir vahşiye ilaç enjekte ediyordu. Kamera, üzerinde gözleri açık beş tane ölü hayvanın bulunduğu tekerlekli arabaya çevrildi. Görünüşe göre, bu özenle bakılanları, bağışıklık sisteminin baş edemediği bir salgın kırıp geçiriyordu. Evin arka tarafında bulunan boş ilaç kutularını anımsadım ve şimdi onları da yapboz oyunundaki gibi yerlerine yerleştirdim. Aynı anda, tahminen onlar tutuklu iken, suni dölleme yoluyla dünyaya getirilmiş, insanın suçluluk bilincinin yarattığı bu canlı objelerin, hiçbir zaman vahşi köklerine dönme şanslarının olmadığını anlamaya başlamıştım. İnsan doğayı altüst etmişti ve hatasını giderme denemesi de korkunç mutasyonlar doğurmuştu.

Diana'nın yüzü her karede daha da kötüleşiyor, daha üzgün ve inatçı bir ifade alıyordu. Bir zamanların neşeli, genç bayanı, gitgide ümitsizliğe kapılan bir bilim kadınına dönüşmüştü. Bu sarsıcı belgeselin her karesinde önemsiz gibi görünen, ama dikkatli bir izleyicide dayanılmaz sıkıntılar uyandıran aksesuarlar öne çıkıyordu. Bu arada alıştırma dönemi tamamlandığından, deney hayvanları kafeslerden çıkarılıp özgür bırakılmıştı. Kendilerini vahşi, ama bir o kadar da zor bir yaşamın beklediği ormanlara koşacakları yerde, ürkmüş bir halde kafesin etrafında oturup onları endişe içinde uzaktan izleyen bakıcılarına yalvarıyorlardı. Bu görüntülerde Diana'nın başında, meslektaşıyla sürdürdüğü bilimsel tartışma sırasında, ilk kez kulaklıkları yün başlık vardı. Buna, daha önceleri başka bir bağlamda unutulmayacak şekilde beynime kazınan, aksesuarlar da eklendi: Kırmızı siyah kareli oduncu gömleği, nikel çerçeveli güneş gözlüğü ve aslında bayıltıcı mermilerin atılmasına yarayan sivri uçlu demir tüfek. Dönüşüm sonucu, doğrudan korku uyandıran, tanınmayacak kadar kılık değiştirmiş ve sivri kulakları

oyan her şeye ateş eden avcıya baktım. Bir zamanlar vahşilere vahşiliklerini kazandırmak isteyen, buna sonuna kadar inanan bilim kadını Diana, bu süreçte acımasız bir hayvan katiline dönüşmüştü. Ama onun yaşamında böyle köklü değişime neden olan şey neydi? Ve neden vahşilerde de buna benzer bir değişim, daha doğrusu şimdilerde birbirini bile öldüren katillere dönüşüm söz konusu olmuştu?

Doğrusu hiç video seyredecek halim kalmamıştı. Bir kere çok zaman gerekiyordu, ayrıca olayın gerçek nedenlerine de bir açıklık getirmeyecekti. Bilgileri birinci elden almak, olayların tüm akışına başından itibaren seyirci olabilmiş biriyle söyleşi yapmak daha etkili olabilirdi.

Sanki yeniden Diana'nın kurşun yağmuruna tutulmuştum, odadan hızla çıkarak, sonunda üst kata çıkan ahşap merdivenlerin bulunduğu koridora yöneldim, yukarıya fırlayıp tavan arasında kapının aralığından içeriye baktım. Mum ışığı aralıktan koridora sızıyordu, bundan . Ambrosius'un gece çalışmalarına daldığı anlaşılıyordu. İçeriye girdim -inanılmaz bir kaosun içine düştüm. Kitapların hepsi, çılgın bir öfke sonucunda raflardan alınmış, sayfalar yırtılmış ve parçalanmıştı. Olasılıkla Diana'nın araştırma gezilerinde dünyanın çeşitli yerlerinden alıp getirmiş olduğu büyü bir sürü şey de kırılmış, tahrip edilmiş halde yerde duruyordu. Afrika'dan alınmış tanrı heykellerinde dikkat çekecek ölçüde tırmalama izleri vardı; ok, yay veya renk renk boyanmış mızrak gibi av gereçleri kırılıp dökülünceye kadar hırpalanmıştı. Oda içinde vahşi bir at etrafı kırıp dökmüş gibi bir izlenim uyandırıyor. Sadece antika ayaklı şamdalarda yanan mumlar bundan bir zarar görmeden her zamanki yerlerinde duruyor, etrafa hoş bir ışık yayıyorlardı ve sanki yüce aristokratlardı da sıradan halkın küstahlıklarına bıkkın bir ifadeyle burun kıvrımla yetiniyorlardı Mumlar konusunda neden dikkatli davrandıklarını tahmin edebiliyordum. Mumlar da karmakarışık savaş alanında devrilmiş olsalar, önce evi, sonra tüm ormanı ateşe ve küle boğacak bir yangın kolaylıkla çıkabilirdi. Orman uzun zamandır kutsallığının bozulmuş olduğu bir kilise, serseriler için hâlâ bir tapınaktır, adeta devasa bir kilise -ama çoktandır serserilerin kutsallığına halel getirdikleri bir kilise.

Ambrosius yazı masasının üstünde sırtüstü yatıyordu. Kendi kanına bulanmış, kargacık burgacık çiziktirmelerle dolu kâğıtlar, ona koyu kırmızı bir sedye görevi görüyordu. Ağzının kenarından ve burnundan sürekli kan damlayan ağır yaralıdan hırıltılı sesler çıkıyordu. Yukarıya doğru uzanmış sallanmakta olan ayakları, boşlukta, yavaşlatılmış hareket izlenimi bırakıyordu. Ben acı bir dehşet çığlığı attım ve masanın üzerine fırladım. Şeftali rengi postunun içi dışına çevrilmişti sanki. Her yanı kan ve ağır ısırık yaraları içindeydi. Bu yaralardan bazıları o kadar derindi ki, iç organları görülebiliyordu. Görünüşe göre, yüzü eskrim antrenmanı için kum torbası zannedilmişti. Darbeler, kesikler, tırmalamalar, bir zamanlar zarafet timsali olan bu yüzü tanınmayacak hale sokmuş ve ona aklın alamayacağı bir dehşete düşmüşlük ifadesiyle çarpmıştı.

Ona usulca dokundum, kafasını birazcık yukarıya kaldırdım. Gözlerini yavaşça inleyerek açtı, yoğun bir kederle bana baktı.

"F-F-Francis! Gördüğüm en son kişi olman ne büyük lütuf. Yine o canavarlar geldi sandım."

"Sus, Ambrosius, şimdi konuşmamalısın. Az sonra Diana burada olur ve seni iyileştirir."

"Bu bir şa-şa-şaka olmalı? Diana avda. Ça-Ça-Çağırıldığı ruhları avlayacak."

"Sen yine de sus. Yaralısın. Ben zaten şimdi her şeyi biliyorum."

"Bundan pek emin değilim, dostum. Ayrıca, hayatta her şey bilin-memeli, yoksa sonunda aptal olan sen olursun. Aynı benim gibi."

Yutkundu ve yine kan tükürmeye başladı. Kan çenesinden aşağıya akıp kırmızı bir önlük gibi boynunu ve göğsünü kapladı.

"Ambrosius, çenenin kapa! Hiçbir şey bilmek istemiyorum. Senin dostça davrandığından eminim."

"B-B-Belki. Şimdi ben bundan o kadar e-e-emin değilim. Tuhaf değil mi? Francis, sana yalvarıyorum, onları lanetleme, onları bu çaresiz duruma sürüklenmiş kurbanlar olarak gör."

"Ama neden çiftliklerdeki erkek ve kız kardeşlerimiz, Ambrosius? Onlar uzak ya da yakın, onların da akrabalarıydılar."

"İşte bu yüzden. Aralarındaki küçük fark sadece, onlar konfor içinde yaşamlarını sürdürürken, diğerlerinin sıkıntı ve yoksulluk içinde sürünmek zorunda kalmalarıydı. Onlar av-av-avlanma yeteneklerini yitirmişlerdi, Francis, henüz daha doğmadan önce. Uzun süren açlık dönemlerinde ortaya çıkan hastalıklara karşı zayıf olduklarından önce erkekler ölüyorlardı. Geride kalanlarsa, insanların onları gönderdiği ormanlık alanlar hepsi için küçük ve av yönünden çok yetersiz olduğu için ö-ö-ölümcül durumlarla mücadele ediyorlardı. Z-Z-Za-man içinde avlanmayı öğrenebilseler bile, çoğunluğu yine de mahvolacaktı. Bu yüzden hepsi bir araya gelip bir oymak oluşturdular. Bu yüzden evcilleşmiş hayvanlara saldırdılar, çünkü onların doğal düşmanları yoktu ve aldatıcı bir güvence içinde yaşıyorlardı. Tabii ki tek neden bu değildi. Senin doğru tahmin ettiğin gibi, bunda nefretin de rolü büyüktü, bir tür y-y-yumuşak yamyamlık. Kısa bir sürede u-u-uzak akrabalarının kanlarında birkaç gün için açlıklarını bastıracak maddeler olduğunu saptadılar. Bu nedenle kurbanlarından et parçalarını kopardılar, ama yine de bir şey onların cesetleri tümüyle y-y-ye-melerini engelledi. Sonra bu, eski ve güzel bir aile geleneği gibi satanist bir ritüel haline geldi. Senin sevgili Alraune'n de zaten onların arasında en canavar olanıydı."

"Karşılaşmamızı hızlıca bir kez daha zihnimde topladım ve korkunç bir sonuca ulaştım. Onunla karşılaştığımda, ağzından yapış yapış olmuş bir tutam kahverengi tüy sarkıyordu. Bu duruma, benimle karşılaşmadan önce bir tavşana saldırdığı, ama son anda onu elinden kaçırdığı yolunda bir açıklama getirmişti. Onun anlattıklarını korkunç bir şekilde kuşkulu hale getiren bir anı şimdi beni hayli üzüyordu. Çiftlikte gördüğüm ilk cesedin, hani şişman, organları kesilmiş, kafası koparılmış türdeş vardı ya, onun da aynı şekilde kahverengi bir postu vardı. Böylesine akıl almaz bir zalimliği gerçekten yapmış olabilir miydi? Olanaksız! Düşünülemez bile! Melek yüzlü yaratıkların şeytanla rekabet ettiği bu dünya ne garip bir yerdi. Anlaşıldığı kadarıyla, rekabetlerinde başarılıydılar da."

"Onlara bu ortaçağ isimlerini takan sen değil miydin, Ambrosius?"

Gözleri gittikçe kapanıyordu, öyle ki, şimdi bana ancak çizgileşen gözkapaklarının arasından bakabiliyordu. Kollarımda acınası bir şekilde kan kaybediyordu. Ne Diana, ne de doktor, artık kimse ona yardım edemezdi. Hele her şeyi bildiğini sanan Francis hiç...

B-B-Ben onlara sadece isim takmadım, Francis, onları aynı zamanda onurlu kıldım. Onları, ormanın ruhuyla özdeş vahşi yaratıklar olduklarına inandırdım. Ne yazık ki bu bir yanılsama olarak kaldı, çünkü onlar ormandan çok, kurumuş dikenli bir çalıya benziyorlar. Felis silvestris'lere duyduğum ha-ha-hayranlığın derecesi vahşi yaşamı koruma projesinin gelişmesiyle arttı. Dışarıya karşı, Diana'nın nazlı süs hayvanı rolünü oynuyordum. Ama içten içe vahşilere karşı tehlikeli bir ilgi duymaya başladım ve kendimi onların a-a-acınacak haldeki kaderlerinin gizli avukatı olarak ilan ettim. Onlar hakkındaki tüm bilimsel kitapları okudum ve sonunda bu konuyla ilgili olarak kendi kitaplarımı yazdım. Yazmak işi gerçekte bu tek amaca hizmet ediyordu. Buna karşılık, ipnotize etme ustalığı sadece bu işle ciddi olarak uğraşan herkesin yapabileceği bir çocuk oyuncağı sadece. Sonra Arche projesi'nin kesin olarak başarısızlığa uğradığının açıklandığı gün geldi. Köylüler, hayvanlarının doğaya bırakılan vahşiler tarafından parçalandığına dair or-or-orman idarelerine şikâyetle bulundular. Böylece onlara avlanma izni verildi. Bu uygulama Diana'yı derinden sarstı, ama o da gerçeği görmezlikten g-g-gelemezdi. Vahşi hayatı koruma programının en ateşli savunucusu olduğu halde, uyuşturucu mermileri vurucu fişeklerle değiştiren ilk kişi oydu. Be-Be-Belki de sen biraz vahşilere benzediğin için, ona bu kadar çok hedef oluşturdun. Bana gelince, ben bu kitle ölümlerine rıza göstermezdim, ne var ki, vahşilerin gereğinden çok etkisinde kalmıştım, soğukkanlılıkla kendi erkek ve kız kardeşlerimin kitleler halinde öldürülmelerine göz

yumudum. Kurtarma eylemi için iki strateji belirledim. Biri insanlar için, diğeri or-or-orman hayvanları için. Vahşilerin o anda bulundukları yer ekoloji uydusu ARCHE'nin çektiği fotoğraflar yardımıyla saptanıyordu. Çok basit bir şey, çünkü onlar sürekli olarak göçer halde yaşıyorlardı, bir sü-sü-sürü de çok çabuk dikkat çekiyordu. Ben uyduyu gizlice yönlendirdim, şöyle, uydu net fotoğraflar veriyordu, ama verdiği koordinatlar ve zaman yanlışti. Şüphe vahşiler üzerinden kalksın, onlar her şeye rağmen peripak kalsınlar diye ben geceleri orman sakinleri için Kara Şövalye oluyordum. Ayrıca deli Hugo ve danua onların öldürdüğü ilk kişilerdi, onlar kanalizasyonu terk ettikten birkaç gün sonra oldu bu. Bu düşünceyi benimsemem bö-bö-böyle oldu."

Çok yorgun görünüyordu, adeta başka boyuta geçecek gibiydi. Ondan boşalan kan, kafasının etrafında büyük bir birikinti oluşturunuyordu. Desteklememiş olsa da, yıllarca gizlediği aynı kan banyosunda batıp gidiyormuş gibiydi. Yine de ondan iğrenmiyor ve onu yargılamaktan sakınıyordum. Dünyanın halini ve gidişini yavaş yavaş anlayan, ancak ondan sonra bu taraf mı öbür taraf mı diye karar veren akıllı canlıların tipik özelliğidir bu. Ambrosius haklıydı: Hayatta her şey bilinmemeliydi, yoksa sonunda aptal olmak da vardı.

"Peki onlar bana niçin zarar vermediler, sevgili dostum?"

"Bu-Bu-Bundan çok emin misin? Alraune senden söz etti, senin küçük kafanda ne kadar keskin bir zekâ bulunduğundan bahsetti. Bu referanslardan yola çıkarak, senin dedektiflik çabalarını Kara Şövalye adına propagandaya dönüştürmek fikrini gerçekten dâhiyane buldum. Bu tür canilikleri sadece onun ya-ya-yapacağına ilişkin inancını pekiştirdim. 0-O-Olaylar tersine dönünceye kadar ne yazık ki, sen hep benim yalanlarımın bir adım önünden gittim. Bundan ötürü Aurelie seni mağaradan haberdar etti, çünkü orada vahşilerin bilinen düşmanı vaşağın oturduğunu biliyordu. Aurelie, vaşağın seni vahşi sanıp oracıkta öl-öl-öldüreceğini hesap etti."

"Ama niçin senin ağzını burnunu dağıttılar, Ambrosius? Hani sen onların kurtarıcısıydın?"

"Arkada hiçbir iz, hiçbir t-t-tanık bırakmak istemiyorlardı. Ayrıca ben, onların kapılmış oldukları cinayet burgacında çok masum sayılmazdım. İğrenç geçmişleriyle ilgili her şeye son vermek ve planladıklarından daha önce İskandinavya'ya hareket etmek istiyorlar. Tüm bu oyunların artık hiçbir anlamı yok. Bana v-v-veda etmek istiyorlardı, benden alarm cihazını kapatmamı rica ettiler. Di-Di-Diana taktırmış» o cihazı, çünkü o da onlardan korku..."

Yeniden ondan oluk oluk kan boşalmaya başladı ve sözlerini ağzına tıktı. Görünmeyen bir pençe tarafından yukarıya çekiliyormuş gibi ölüm acıları içinde doğruldu, korkunç hırıltılar çıkardı, kan pıhtıları tükürmeye devam etti. Ve sonunda bitkin bir halde kapanmış gözleriyle çöküp kaldı.

"Ölme Ambrosius, lütfen ölme!" diye ağlayarak olanca sesimle bağırdım. Hâlâ daha yaraların kendiliğinden kapanıp bir mucize olacağına inanıyordum.

Bir kez daha parlak kehribar rengi gözlerini açtı, yumuşak bir ifadeyle bana baktı, ölüm sanki tatlı bir uyuşturucu gibiydi.

"Bunda kötü olan ne, Francis? Yakında b-b-bütün hayvanlar ölecek. Ölüm üzerimize aynı zehirli bir b-b-bulut gibi çöküyor. Bizi sarmalayıp boğuyor. Ve Tanrı yeni bir A-A-Arche göndermeyecek. Savaş yenilgiye uğradı. Biz kaybettik. Onların sayıları çok. Bir gün gelecek insan yaşadığı dünyaya bakacak ve çok tu-tu-tuhaf bir şey görecek: Hayvanların olmadığını..."

Böyle diyerek son nefesini verdi, tarifi olanaksız huzurlu bir ses çıkararak. Damlayan gözyaşlarını onun kanına, ayrılık duam ruhuna karıştı. Başını özenle kan birikintisine yatırdım, ona doğru eğildim, burnumu onun burnuna sürttüm. Ama tüm üzüntüme rağmen, onun sarsıcı son sözlerini onaylamayı doğru bulmadım. Tamamen yok olmak, hayvanların hiç de değişmez kaderi olmamalıydı. Dünyanın her yerinde bizim destekçilerimiz vardı. Eğer öyle olsa bile, insanın yerine kıyamet gününü gerçekleştirme hakkını vahşilere kim veriyordu? Bir haksızlık diğerini ortadan kaldırır mıydı? Şayet alçaklıklar, başka alçaklıkların kurbanları

tarafından yapılıyorsa, o zaman alçaklıklar daha bir hoşgörüyle mi karşılanacaktı? Asla! Vahşilerin bu olaydan bu kadar ucuz kurtulmalarına izin vermeyecektim, bir kasap sürüsüne karşı yapabileceğim hiçbir şey olmadığını gayet iyi bildiğim halde. Ama bir şey yapabilirdim. Onlara lanet okuyabilirdim, gözlerinin içine bakarak onlara lanet okuyabilirdim. Ve benim lanetim, onların gittikleri her yerde son günlerine kadar üzerlerinde olurdu.

Dün geceki tehlikeli sıçrayışımı yeniden gerçekleştirdim. Açık pencereden dama, oradan da cesaret gerektiren bir uçuşla yere atladım. Fırtına tehdit edici havasından hiç vazgeçmemişti. Öyle şakır şakır yağmur yağıyordu ki, gökyüzünde devasa boyutlarda bir boru patladığını kolaylıkla düşünebilirdiniz. Her yanda şimşek çakıyordu, şimşeklerin isabet ettiği ağaçların patlaması duyuluyordu. Nefes kesen bir hızla ormanın içinde koşarken, bütün dikkatimi katillerin ayak izlerini keşfedecek şaşmaz içgüdülerime verdim. Tam da düşündüğüm gibi oldu. Bilinçli bir tercih olmaksızın birçok kez yönümü değiştirdim, yoğun çalılıkların engel oluşturduğu yerlere girdim, bilinmedik orman yollarından, histerik bir tarzda bana havlayan köpeklerin bulunduğu çiftliklerin yanından ve yeniden Taşlaşmış Orman'dan geçtim, bitki örtüsü olmayan kayalara tırmandım, hızla akan derelerden geçtim. Sonra nihayet ormanlardan ayrılıp tarım için kullanılan bir araziye geldim. Ve orada, ekilmemiş, dik bir yokuşla yukarıya uzanan tarlanın başında, tamamen gücüm tükenmiş, soluğum kesilmiş durumdayken iki yüz metre uzaklıkta onları gördüm.

Yağmurun buğusuna bürünmüş halde, tepeyi andıran tarlanın bayırında rahat rahat yürüyorlardı. O tepeyi aştıklarında artık benim görüş alanımdan çıkmış olacaktı. Onları izlemek için yeterli gücü toplayıp toplayamayacağımı bilmiyordum. Zaten, doğrusunu söylemek gerekirse, durum bütünüyle az ya da çok örtük bir intihara benziyordu. Benim, sırları bilen son kişinin hayatta olduğunu öğrenecek olsaydılar, beni kesinkes öldürürlerdi. Varsın olsun. Her zamanki alaycı tavrımla itiraf ettiğimden daha çok dedektiftim ben. Dedektiflerin de eninde sonunda katillere hesap sormaları gerekir. Ne pahasına olursa olsun.

Ben soluklanmakla meşgulken, onlar dağın yamacına ulaşmışlardı bile. İnsanları çoktandır korku ve dehşet içinde bırakan "gri hayaletlere" benziyorlardı gerçekten. Uzakta yenilgiye uğramış bir ordunun var gücüyle son kez toparlanmasını çağrıştıran yüzlerce sırt, gümüş renginde bir ışık yayıyordu ve yüzlerce sırlıslık kuyruk, yağmura karşı sonuçsuz bir mücadele veren bozulmuş araba silecekleri gibi düşük tempoda bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Hey, siz katiller, nereye gitmek istiyorsunuz?" diye gırtlığımı par-çalarcasına seslendim ve onlara doğru yavaşça yürümeye başladım. Hepsi birden oldukları yerde kaldı ve bana doğru döndü. Yüzlerinde şaşkınlık değil, tüm çabalara rağmen üstesinden gelinememiş can sıkıcı bir sorunun huzursuzluğu okunuyordu. Bu haydutlar güruhuna bakınca keyfim gerçekten kaçtı, kendilerinden tiksindiğime ilişkin tek kelime söylemeden onların çekip gitmesine izin vermektense ölmeyi yeğledim.

Yağmur birdenbire kesildi, sert bir rüzgâr siyah bulut kümelerini araladı. Açılan boşluklardan gökyüzünün etkileyici koyu mavisi görüldü, tam kıvamını bulmuş dolunay da gökyüzündeydi. Bu etkileyici tablo bana neyi anımsatıyordu acaba? Çıplak tarla, külrengi kasvetli bir gökyüzü geceleyin, dolunayın önünden akıp giden bulutlar...

"Eğer yaşamak istiyorsan daha çok yaklaşma, Francis!", diye Aurelie bağırdı ve topallayarak etrafını saranların arasından kendine yol açtı. O bütün gücüyle mücadele ederken, tüyleri birbirine karışmış, oldukça bakımsız görünen dişilerin oluşturduğu grubun önünde durdu ve bana sitem dolu bir bakış fırlattı. Hepimiz sırlıslıklamdık, kuvvetli rüzgâr, buz kraliçesinin buzla manikür yapılmış tırnakları gibi içimize işliyordu.

"Yamyamca geçmişinizi bilen en son kişi olarak beni kendi halime bırakmayacaksın herhalde, Aurelie. Ben buradayım. Ancak beni de öldürürseniz, kanlı hikâye gerçekten son bulmuş olur."

"Burnunun bu kadar havada olabileceğini doğrusu hiç bilmiyordum, evlat. Ağzına kadar dolu mama kaplarının bulunduğu şatolardan, aç yoksulların çökmüş ahlaki değerleriyle alay etmek kolay. Sen hiç bir ormanda kış geçirdin mi, Francis? Zevksiz duvar kâğıdının sterilize kır manzarasına benzeyecek kadar soğuk bir ormanda? Yağmurda, karda, avcılarının kurşun yağmuruna tutularak, otomobil terörüne maruz kalarak, tuzaklara düşerek bu sahte cennette bir hafta olsun hayatta kalabileceğine gerçekten inanıyor musun? Bisikletleriyle, uçurtmalarıyla, karavanları ve kamp malzemeleriyle eğlence tutkunu sürülerce insan, cehennem gürültüsü yaratıp senin avını kaçırdıklarında nasıl avlanacaksın? Yanı başında yavruların ya da anne-baban açlıktan ölürken, sırtlamakla mı yetinirdin? Yoksa sen, herhangi bir zorunlu nedenle katil olan suçluların peşinden, yalnızca zevk için koşan dedektiflerden misin?"

"Ha evet, yani zorunluluk her türlü barbarlığı haklı kalıyor, öyle mi? Bana göre Ambrosius'un parçalanması da, köpek yarışında hedef gösterilen tavşanın akibetinde olduğu gibi; zorunluluktan anlaşılan."

"Ölüleri yaşarken hiç olmadıkları kadar iyi göstermeye çalışma, Francis. Biz senin erkek ve kız kardeşlerini öldürdük, doğru. Ama bu kana bulanmış, arkaik atmosferi ve kültü yaratan Ambrosius'un kendisiydi. O, bize bu ortaçağ isimlerini verdi ve Kara Şövalye'yi gerçekten varmış saygı göstermemiz gereken bir tanrıymış gibi gösterdi. O kadar çılgındı ki, kendi düzenlediği maskeli baloyu gerçek sanıyordu. Bizim seçilmiş hayvanlar olduğumuza, bu nedenle de başka hayvanların ölümüne ya da yaşamına karar verme hakkımızın olduğuna bizi inandırmıştı. Ambrosius bizi cinayet işlemeye teşvik etmedi. Bu doğru, ama her bakımdan destekledi."

"Ama Alraune'yi et püresine dönüştürmek fikri sadece size aitti, değil mi?"

"Evet. Seninle karşılaştıktan sonra değişmişti. O bizim ölüm getiren işleri bırakmamızı, bunların günah olduğunu söylemişti. Bunu ihanet olarak değerlendirdik ve onu öldürdük. Cesedi orman evinin önüne, sana uyarı olsun diye bıraktık. Hem de yanlış bir iz olarak. Ama sonra onun sözlerini düşündük ve durumumuzun bir çıkmaza sürüklendiğinin farkına vardık. Birdenbire, gölgelerimizin önüne baştan beri simsiyah bir duvar örülmüş gibi geldi bize. Senin gelişinle bu duvarda büyük bir gedik açıldı ve akıl almaz suçlarımızın bilincine vardık. Bu arada ne dehşet saçan canavarlar olduğumuzu, hayvanlar dünyasının masumiyetinden ne kadar çok uzaklaştığımızı kavradık. Bizi diğer hayvanlarla eşit kılan şey, sadece bizim hayvani görünüşümüzdü, arkasında canavarca miskinliğin ve kan deryasının gizlendiği haince bir maske. Bunu düşününce çok derin bir utanç duyduk, Francis, çok çok utandık. Bu yüzden her şeyi unutmak, unutmak için de yolumuza çıkan her engeli yok etmek istedik. Seni, yesin diye vaşağa gönderdik. Ambrosius'la biz kendimiz ilgilendik. Kötülük için gerekçeler bulmanın kolay olduğunu biliyoruz, evlat, ama artık şunu da biliyoruz: Hayatta kalma çaban kötü olan her şey için bir mazeret olmamalı. Biz kefaleti ödenemeyecek suçlar işledik. Bizi suçlamakta haklısın, Francis. Bizim, senin türdeşlerinin kılına dokunmadan önce de çoktan suçlanmış olduğumuzu düşünmeni rica ediyorum sadece."

Yeniden gözlerim yaşlarla doldu. Ahh, yaşam nasıl da zor kararlar verilmesini bekliyordu. Her şey öyle karışıktı ki. Salt yaşama arzusu, hiç duyulmadık haksızlıkları doğurmuştu, dünya güzeli orman perileri marazi hilkat garibeleri haline gelmişti. Gerçi benim polisiye olayımın çözümünü, yani bilmecenin çözümünü bulmuştum. Ama bu bana huzur vermiyor, aksine benim acı içinde donup kalmama neden oluyordu, hangi meşaleyi yakarsak yakalım, o hangi mekânı aydınlatırsa aydınlatınsın, ufkumuz sürekli kapkara bir geceyle kuşatılmış kalacak, diye düşündüm. Çünkü dünyanın son bilmecesinin çözümü yalnızca kendinde şeylerden söz etmeliydi, görünüşlerden değil. İyi ve kötü kavramları yitip gitti, geriye kalansa, sadece benim ufacık duygularımdı. Kurbanlar için yas tutmak, onlar da birer kurban olduklarından kendilerine acımamız gereken katillerden nefret etmek adına, dünya da denilen bu ışıksız tünelde her şey anlamını yitirinceye kadar bu böyle devam eder durur.

Olayların beni değiştirdiğini hissediyordum. Francis artık kaçışından önceki gibi biri değildi. Bu nedenle artık Gustav'a geri dönmek, böylelikle de kapının dışında olup biten acıları görmek zorunda kalmayacağım, gözlerim kapalı rahat bir yaşam sürmek için içimde hiçbir istek kalmamıştı. Aynı zamanda safça "masum hayvanlar" olarak adlandırılanlara karşı da içimde büyük bir iğrenme duygusu uyandı. Masum olan bir taş ya da bir yonca yaprağı olabilir, ama hiçbir canlı masum olamazdı. Bir katkımız olmasa bile hepimiz suçluyduk, sırf bu dünyada bulunduğumuz, birbirimize ihtiyacımız olduğu, birbirimizi itip kaktığımız, sevdiğimiz ve öldürdüğümüz için suçluyduk. Bu akıl almaz dünyaya sırtımı dönmek ve bir keşiş yaşamıyla huzura kavuşmak istiyordum. Sadece vaşağın mağarasına geri dönmek, yaşamımın geri kalan kısmını büyük bir alçakgönüllölük içinde geçirmek istiyordum.

Ama çevreye nesnel bir gözle bakınca, hedeflediğim keşiş yaşamını gerçekeştirebileceğimden epey kuşkuya düştüm. Birden o anda durduğum yerin, bütünüyle, yaşadığım ölüm vizyonuna benzediğinin farkına vardım: Sonsuza uzanıyor hissi veren tarla; gümüş rengi ışınlarını sadece hareket halindeki kara bulutların keştiği dolunay. Aman Tanrım, zamanı şimdi gelmişti. Yüzlerce pençeyle kanlı bir hurda haline getirilebilirdim. Nasıl bir son ama!

Vahşiler tümüyle beklenmedik bir şey yapınca, duyduğum endişe anında kayboldu. Önce Aurelie, sonra onun sülüsünün tüm kız kardeşleri bir işaret verilmiş gibi yavaşça geriye doğru gitmeye başladılar. Benden bu kadar çok mu korkuyorlardı? Yoksa geri çekilmelerine engel oluşturan son kişiyi oracıkta yok etmek, böylelikle de geçmişlerine ilişkin final kurgusunu noktalamak konusunda şeytana uymalarına ramak kaldığı için, daha çok kendilerinden mi korkuyorlardı? Ama o zaman da bu, onların gerçeekten değiştiğini ve sorunlarını artık şiddetle çözme yanlışı olmadıklarını gösteriyordu.

"Yaklaşan ölümü hissedince belli bir yere giden yaşlı veya hasta fillerin öykülerini mutlaka biliyorsundur, Francis" diye konuştu Aurelie, bir yandan özenle geriye doğru adım atarken, tıpkı onun arkasında duran diğer vahşilerin de yaptığı gibi. Grubun yarısı tarlanın üst tarafında çoktan gözden kaybolmuştu. Ben tarlanın ortasında olduğum yerde kaldım ve hiçbir şey söylemeden ona dikkatle baktım.

"Böyle yerlere fil mezarlıkları denir. Gittiğimiz yer, av bakımından bu karanlık felaket ülkesinden daha zengin ve daha az insan yerleşimine sahipmiş. Ama bu yerin bize mezar olma ihtimali çok daha yüksek. Çünkü hâlâ daha doğru dürüst avlanıp türümüze uygun bir yaşam sürebilecek durumda değiliz. Yani bizimkisi aslında bir ölüm yolculuğu. Ama başımıza ne gelirse gelsin, ister mutlu günler bizi bekliyor olsun isterse telef olalım, avımızdan başka hiç kimseye artık acı vermeyeceğiz. Öfke ve cinayetleri arkamızda bırakıyoruz ve el değmemiş bir doğanın tüm günahlarımıza rağmen bizi kucağına alacağını ümit ediyoruz."

Aurelie hariç, tüm vahşiler arkamın dönük olduğu tepeyi çoktan aşmışlardı ve artık görünmüyorlardı. Aurelie tarlanın en yüksek noktasında durdu ve tüm ümitlerinin söndüğü gri-yeşil gözleriyle bana uzun uzun baktı. Onun arkasından bir bulut geçti, böylece kocaman ay yeniden ortaya çıktı ve ayın karşısından vuran gümüş rengi ışığıyla Aurelie bana bir siluet gibi gözüktü. Sonra o birdenbire arka ayaklan üzerine kalktı, ön ayaklarını sanki beni uzaktan kucaklamak istiyormuş gibi bana doğru uzattı.

"Francis, evlat!", diye hıçkırarak bağırdı, ben de hüngür hüngür ağlamaya başladım. "Bizi affet, bizi bağışla, evlat! Bizi bağışla!"

"Benim için bağışlayacak bir şey yok!" diye bağırarak karşılık verdim. "Sizi Tanrı bağışlamalı. Veya tekrar karşılaşırsanız, katlettiğiniz tüm suçsuzlar. Buraya size lanet okumaya gelmiştim. Ama şimdi görüyorum ki, siz zaten çoktan lanetlenmişsiniz. Size şans dilemiyorum, ama bu dünya size cehennem olsun da demiyorum. Bariş içinde gidin ve yaşama saygılı olun!"

"Eğer bize şans dilemek istemiyorsan, o zaman bize dualarında yer ver, Francis. Elveda, evlat!"

Çekingen bir el sallama, güçsüz bir sıçrama, o da tepenin arkasında kayboldu. Onun durmuş olduğu yerde şimdi, yaklaşmakta olan kara bir bulutun usul usul yeniden örtmeye çalıştığı yusuvarlak ayın parıltısından başka hiç bir şey yoktu.

"Ben, bütün canlı varlıkların tüm acılardan uzak olmasını istemekten daha iyi bir dua bilmem," diye fısıldadım ve kısa bir süre hiçbir şey hissetmeden gümüşi ışığa baktım. Ölümüne ilişkin vizyon, sonunda gerçekleşmemiştir. Ambrosius'un, hipnoz seansında ve bunun korkutucu etkilerinde bir gözbağcılık hilesinin söz konusu olduğu yolundaki görüşünü de doğruluyor gibiydi bu. Elbette ölümüne ilişkin bu hayal ürünü kehanetin sonradan, başka bir zaman diliminde ve benzeri bir sahne içerisinde gerçekleşme ihtimali hâlâ vardı. Ama ben bunun ya şimdi ve burada ya da hayatımın hiç bilmediğim bir döneminde olacağını çok iyi hissediyordum.

Hâlâ hüznümlü olayların etkisi altındaydım ve artık Taşlaşmış Or-man'daki mağaranın güvenli ortamından başka hiçbir şeyin hasretini çekmiyordum. Bu ıssız yer, şu andan itibaren dünyanın çürümüş kokusuna karşı korunma kapsülüm olacaktı. Orada yaşamın son sırları üzerine uzun uzun düşünebilir, zayıf düşmüş içgüdülerimle yoğun bir söyleşiye girebilirdim. Ve bütün bunları, muhtemelen kötüyü de yaratana, sürekli ulaşmaya çalışırdım.

Sanki cilalanmış gibi parlayan ay'dan bakışlarımı çevirdim, elimle gözlerimdeki yaşları sildim. Arkamı döndüm ve vuruldum...

... ve öldüm.

Sekizinci Bölüm

Diana geç gelmişti. Cinayet işleyen sürü kuzeye kaçmadan önce, onları bulmak için gösterdiği son çabalar kuşkulu bir sonuç ortaya çıkarmıştı. Belki de alışılmamış göç hareketi uydu resimlerinde görüle-bilmişti ve Diana havanın kötü olmasına rağmen vahşileri izlemişti. Bütün sürüyü açık bir alanda, hepsini bir anda yola çıkmadan önce ele geçireceği yerde, sadece sahte bir tavşan yakalamıştı.

Sahte tavşan Francis adında, dedektiflik yapan ve tam o sırada mesleğini keşif olmak üzere değiştirmeyi aklından geçiren bir zattı. Dedektifti? Zattı? Kendimi ansızın içinde bulunduğum durumda zaman faktörü gerçekten önemli değildi artık. Ve bu duruma ben Diana'nın demir silahından çıkan bir kurşun yüzünden düşmüştüm. Üzücü sonuçlara yol açan bir yanılma yani. Vücuduma saplanan kurşunun bile tam olarak farkına varamamıştım. Ayaklarım bir an için yerden kesilip şişme bir bebeğin uzuvları gibi kırılıp bükülmeden önce, sadece bedenimde ani bir sarsıntı algılamıştım. Sırtüstü yere düşmüştüm ve hiçbir yerimi kımıldatamıyordum.

Daha sonra olan her şey tıpkı ölümüne ilişkin vizyon'daki gibi, daha doğrusu neredeyse ona benzer şekilde geçti; çünkü ölüm vizyonu'nun sunduğu malum küçük kesitin tersine bu kez olayın bir devamı vardı. Hareketsizliğe mahkûm olmuş, bir halde, kara bulutların arkasından parlayan dolunaya göz kapaklarımın aralığından bakmak zorunda kaldığım sırada büyük sancılar baş gösterdi. Sinir uçlarımla hepsi dışarıya çıkarılmış, olağanüstü sadist biri onları tel fırçayla temizliyormuş gibi bir duygu içindeydim. Bir an önce ölmekten başka bir şey istemiyordum. Bir gözümle alt tarafa doğru baktığımda, çok kan kaybettiğimi gördüm. Etrafımda bir birikinti oluşmuştu. Sonra sancılarımı yatıştıramayan, ama düşüncelerimi bir ölçüde onlardan uzaklaştıran, istemdişi bir titremeye tutuldum. Kısa bir süre sonra bu da geçti ve aynı anda bir zamanlar anlamı olan her şey de beraberinde.

İşkence makinesi sanki durdurulmuştu, bütün sancılarım aniden kesildi. Kırmızı renkli ışık kümesi bedenimi sardı ve parlak bir ortam yarattı. Oh, kutsal bir kaynağın suyu gibi büyümlü bir ışığın içinde süzölmek ne güzeldi. Bir sonraki mucizenin gerçekleşmesi uzun sürmedi. Usulca yerden yukarıya havalandım, bunu yaparken aynı anda kendi eksenim etrafında yavaşça döndüm. Bütün bu yumuşak hareketlerin sonsuz haz veren bir yanı vardı. Yüzüm tamamen tarlaya dönük olduğu sırada yerdeki olayı takip edebiliyordum. Aşağıda olan biten pek fazla bir şey yoktu. Francis karın bölgesindeki kanayan yarasıyla tümsekteki tarlanın geniş bir oyuğunda uzanmıştı ve titreyerek sancıdan kıvranıyordu. Gözlerini bir kez açtı ve bir film karesi gibi dondu kaldı. Bense kendi gövdemden uzaklaşırken, kendi ölümüne tanık olabiliyordum. Ne heyecanlı!

Gökyüzüne doğru yükselmeye devam ettim, cesetten gittikçe uzaklaştım, yerdeki Francis'in bedeni küçüldükçe, onu son derece kısa bir zaman için yaşam denen yanılsama ile kandıran soruncukları ve düşünceleri de daha önemsiz ve değersiz olmuştu. Yaşamın ne kadar kısa olduğunu anlamak için yaşlanmış, yani uzun yaşamış olmak gerekiyor, diye düşündüm. Nasıl bir mutluluk yaşamış olursanız olun, yaşamdan ayrı düşünölemeyecek olan acı asla inkâr edilemezdi. Ölümden gene de bunca nefret etmiş olmamsa, yaşamı ne denli istemiş olduğumun, bu istençten başka bir şey olmadığının ve yaşamın üstünde bir diğer tanımadığının farklı şekilde ifadesiydi sadece.

Birden ateşli bir tartışmada bana hakem rolünün verildiğinin bilincine vardım. Bu da bana çok bildik bir şey gibi geldi, bu sesli sesli tartışan sesleri ben ölüm vizyonu'mda duymuştum. Gerçi bu defasında birbirleriyle gerçek bir diyaloga girmemişlerdi, daha çok ruhumun karşıt iki sesini simgeliyorlardı. Taraflardan biri istencin gücü ve yaşam konusunda ısrar ediyor, diğer taraf ise bu dünyaya ait her şeyin anlamsızlığı ve öbür dünyadaki kurtuluştan yana tavır

alıyordu. Görünüşe göre, karar vermek için az zamanım kalmıştı, çünkü bu arada tarladan öyle uzaklaşmıştım ki, kanlar içindeki Francis sadece küçük bir nokta olarak görünmeye başlamıştı. Ben, bir sıcak hava balonunun sakın hızıyla cennet katedraline yükselirken, Diana'nın karanlıktan çıkarak aşağıya doğru tuttuğu silahıyla tarlanın ortasından cesede doğru gittiğini gördüm.

Aradaki mesafeye rağmen, ikiz bedenimin açık gözlerinde soru soran pırıltıları fark ettim. Francis eleştirel bir ifadeyle bana bakıyordu. Hadi bakalım, karar ver artık arkadaş, beni burada uzun süre bırakma der gibiydi. Düşünüp taşındım. Uçmak bilinç tam yerindeyken uyumaya benziyordu, rahatlık ve aynı zamanda da esirlik duygusu veriyordu. Aşağıdaki dünya, adil olmayan bir savaşta anlamsızca birbirleriyle savaşan savaşçılarla dolu kara bir lekeydi. Bu savaşın sonunda da ne bir zafer ne bir barış görünüyordu. Ama yine de... Orada, çözmekten hâlâ haz alacağım birkaç düğüm vardı, denemekten hoşlanacağım birkaç güzel şey, yaşamaktan zevk duyacağım birkaç yaşam kesiti...

Hayır! Geçmiş, geçmişte kalmıştı. Yaşam seni bırakıyorum ve senden uzaklaşıyorum! diye bağırdım ve gökyüzünün enginliğinde bu çılgılık nasıl yankılanıyorsa, ben de dimdik sadece yukarıya doğru değil, rüyadaki mutlu canlıların doğallığı içinde her yöne uçmak istiyordum. Yakından bakıldığında, yaşamı oldukça aptalca bir şekilde son bulan zavallı ölü Francis'in üzerinden uçtum, tarlalardan, çayırliklardan havada taklalar atarak, bütün ayaklarımı dik tutup nefes kesen uçuş çalımları yaparak geçtim. Altımda yeryüzü inanılmaz bir hızla akıp geçiyordu ne benim için şimdiye dek değerli olmuş her şeyi son bir kez daha gösteriyordu bana. Vahşilerin, doğmakta olan günün alacakaranlığında nasıl da sessiz ve düşünceli kuzey ormanlarına doğru yürüdüklerini gördüm. Aşağıya inişe geçtim, neredeyse onlara dokunacaktım, hepsi birden aynı anda başlarını yukarıya kaldırıp benim ruhumu yanlarında hissetmişler gibi acı acı gülümsedi. Ama hızlı uçuş sırasında mola verilemezdi. Kilometrelerce uzaktaki kayalık bir bölgede Sekiz'i, vaşağı gördüm, onun da kuzey kutup bölgesini geçmek ve sevgili Kanada'sına kavuşmak için yeterli gücü toplamasını çok istiyordum. O benim tinsel varlığımı hissettiğinde olduğu yerde kaldı, yukarıya baktı, aynı şekilde gülümsedi ama vahşiler gibi acı değildi gülümsemesi, daha çok, havada son derece cesurca bir uçuş akrobasisini başaran uçuş arkadaşına hayranlıkla gülümseyen birininkine benziyordu.

İçim kan ağlayarak onunla vedalaştım ve ormana doğru yöneldim. Tan kızılığı bu evcilleştirilmiş cangılı, pırl pırl dibinde sürekli etkinlik içinde yaşayan sakınlerinin görülebildiği muhteşem bir alev denizine dönüştürmüştü. Genelde bu olanaksız bir şeydi, ama şimdi gözüm onlardan her birini tek tek akıl almaz bir keskinlikle algıliyordu. Evet, herkes oradaydı, örümcekler, ağustos böcekleri, bağ salyangozları, gergedan böcekleri, eşek arısı kelebekleri, baş döndürecek kadar çeşidi bol kelebek, arılar, ateş semenderleri, ağaç kurbağalan, kertenkeleler, kör yılanlar, kirpiller, süslü yarasalar, yaban tavşanları, kunduzlar, dağ sıçanları, sarı sıçanlar, porsuklar, ayılar, ağaç samurları, yaban domuzları ve geyikler. Onların, bir ölçüde de benim üzerimde görevlerini hava trafik bölgesinde ifa eden ormanın hava filosu uçuyordu, filoda olanlar şunlardı: Kızıl şahinler, ala doğanlar, ağaç şahinleri, çulluklar, kumrular, baykuşlar, tepeli orman baykuşları, çoban aldatan kuşları, renkli ağaçkakanlar, çalıkuşları, bülbüller, kızıl gerdan kuşları, karatavuklar, mavi iskete kuşları, ispinoz kuşları, sığırcık kuşları, kuzgunlar. Onlara bakmak içimi büyük bir sevinç duygusuyla doldurdu, onların hepsi ve heyecandan gözümünden kaçmış olanlar için de bir tek şey diliyordum: yeryüzündeki tüm mutlulukları!

İçinde Ambrosius'un cesedinin bulunduğu, ama ruhunun çoktandır göçtüğü orman evinin üzerinde uçtum. Onunla yakında daha sevimli bir bölgede karşılaşabilir, ruhçuluk üstüne ateşli tartışmalarda bulunabilirdik. Elbette benim bu konuda ondan geride kalacağım gayet açıktı, çünkü Ambrosius daha hayattayken benden çok ilerideydi. Bitkilerin işgali ile bir gün çevresiyle birlikte gerçekten bir bütün oluşturacak devasa vahşi yaşamı koruma kafesini

geçtikten sonra, Taşlaşmış Orman'a vardım. İnsanın akılsızlığının simgesi olan bu anıta bakmak beni yeniden öyle öfkeliendirdi ki, ormanın sağlıklı bölgesine küt diye inip, bir zamanlar oradan sürünerek dışarıya çıkmış olduğum kanal borusuna hızla daldım. Hedefi belli olmayan otomatik oyun makinesi topu gibi, bir süre ıslak yeraltı mezarlığı görüntüsünden en ufak bir şey kaybetmemiş olan kanalizasyonun labirentimsi kanallarında uçtum. Sonunda, merhametliler sürüsünü tarih öncesi çağın balıkçıları gibi hep beraber fare avı düzenledikleri, sonu yokmuş gibi görünen atık su caddesinde buldum. Safran'ın, Niger'in ve pislikten yapış yapış olmuş diğer körlerin suda heyecanla oynadıklarını ve sudan her seferinde dişlerinin arasında avlarıyla çıktıklarını gördüm. Ne yazık ki, onlara seri cinayetlerin son bulduğu haberini artık veremeyecektim. Ben kafalarının yanından geçerken, yine de fare yakalamaya ara verip hüznü bir sessizliğe hüründüler. En azından ben onlar için uzak bir anı ya da selamete çıkarıcı bir sezgi olarak açıkça gelecekte de var olacaktım. Hepsini kutsadım ve ana kanaldan geçerek kanalizasyondan ayrıldım.

Kentin üzerinde küçük giriş dairesinde Gustav'ın oturduğu eski evi gördüm ve nihayet, nihayet benim eski mahalleme. Derhal inişe geçtim, ama bildiğim yere yaklaştıkça, içimi parçalayan sahne daha net olarak ortaya çıktı. Gustav terasta arka tarafta oturmuş, hüznü bakışları bahçeler üzerinde geziniyordu. Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bu gözyaşlarının ortadan kaybolan sevgilisi için döküldüğü belliydi, çünkü onun burada, her zaman oturduğu yerdeki sessiz yokluğu varlığından daha etkileyiciydi. Görüş alanım içinde komşu bahçelerdeki eski arkadaşlarım koşuşturuyorlardı. İhtiyar kambur Mavi Sakal'ı, bölgenin despotu Kong'u ve onun iki koruması Hermann ve Hermann'ı, garip Jesaja'yı ve kendisiyle bazı sıcak aşk geceleri geçirdiğim büyüleyici Nhozemphtekh'i ve çetenin diğer birkaç üyesini daha gördüm.

Benim onuruma dokunmamalıydın, şişko adam, diye Gustav'a ruhlar dünyasından seslendim, ben de ağlamak üzereydim. Ayrıca sevginin öyle kolayca paylaşılmayacağı da bilmen gerekirdi. Ben seni olduğun gibi sevmiştim, tüm hatalarınla ve iğrenç alışkanlıklarınla (örneğin şarap içerken her aptal yudumunda ağzını şapırdatma, geçirme gibi kötü alışkanlıklar). Ama sen arkadaşlığımıza, aldatici aile mutluluğu uğruna ihanet ettin. Aslında kendinin de bir hayvan olduğunu, o nedenle de, hayvanlara hemcinslerine davrandığı gibi davranması gerektiğini bilmeyen insan, bir hayvana sahip olmaya layık değildir. Ama unutuşun tülü, senin günahlarının üzerine serilsin, sevgili Gustav ve birlikte geçirdiğimiz güneşli günlerin anısı her ikimizin de çektiği sıkıntıları telafi etsin. Hepiniz hoşça kalın, bölgenin güçlü bekçileri ve benim karakteri zayıf arkadaşım! Tanrının sonsuz lütfü, bir gün gelecek dünyevi varlığımızın kurşun gibi ağırlığı ve türler arasındaki gülünç farklar olmaksızın bizi yine bir araya getirecektir.

Bu veda sözlerini söylediğim sırada (ya da düşündüğüm?), raket gibi gökyüzüne doğru fırladım, üzüntüye boğulmuş Gustav kadar benim eski arkadaşlarımın da bir işaret almışçasına aynı anda kafalarını yukarıya kaldırıp hüznü bana baktıklarını gördüm. Şimşek hızıyla troposfer, iyonosfer, egzosfer ve kemosferi ve nihayet, bildiğim topografyanın gittikçe daha hızlı olarak hatlarının silindiği ve beyaz sis bulutlarıyla çevrili devasa mavi renkli bir top içinde kaybolan atmosferi geçtim. Bu gezegen, galaksiler arası bir araştırmacı gibi uzaktan izleyince, nasıl da görkemli bir güzelliğe sahip ve huzur verici görünüyordu. Yerçekimi olmadan ve her türlü dertten uzak gezegenin etrafını dolaştım, uçuşum, kıtalar altımdan arka arkaya geçinceye ve yeryüzü üzerinde Felidae'nin zafer alayının başladığı yerde daire tamamlanıncaya kadar devam etti: Afrika. Aniden beni evrenin derinliklerine çeken müthiş bir güç hissettiğimden bu tuhaf çelişkiler yuvarlağına hoşça kal demenin zamanı gelmişti. Elimle bir veda işareti yapıp, yaşamıma kesin olarak sırtımı çevirdim ve sonra yıldız denizine daldım.

Sayısız güneşler ve gezegenler yanımdan gittikçe daha hızlı geçiyordu, yakıcı, ıssız, donmuş, akıcı, yeşil yüzeylerinin büyüleyici manzaraları açığa çıktı, benim uçuş hızım,

yıldızları ışık mızrağına dönüştürünceye kadar devam etti bu. Seyredenipnotize eden bu panoramanın merkezinde aniden gittikçe büyüyen ve gözleri kamaştıran bir ışık görüldü. Çok küçük bir zaman dilimi içinde ışık, görüş alanı içindeki her şeyi kapsadı, mutluluk duygularıyla dolup taşarak ışıktan oluşan bu tünele daldım. Parlayan ve sönmekte olan yıldızcıklar bu büyülü ışık silindirine aktılar ve hızlı uçuşuma eşlik ettiler. Kısa bir süre sonra nihayet ışığın çok daha parlak olduğu yerde son durağı belirleyebildim. Hedefime yaklaştıkça nihayet ışığın nüfuz ettiği silüetlerin kristalize olan karaltı halindeki hareketlerini daha net seçebildim. Işık tarlasında otlayan, ışık ağaçlara tırmanan, ışık avların peşinden koşan, ışık tepelere tırmanan ve ışık kayalıklarında dinlenen ışık yaratıklar. Önümde tam anlamıyla altından gölleri, gümüşten ormanları, rengârenk dağları ve ovaları olan cennet misali bir manzara uzanıyordu. Çok uzaklara yelken açan, milyarlarca spot lambası ile ışıklandırılmış Nuh'un Gemisi gibi buraya da yalnızca melek gibi hayvanlar yerleşmişti. Nereye indiğimi biliyordum: Sonsuz av topraklarına!

Hemen yanı başımda Ambrosius'u gördüm -patlamasına az kalmış bozuk bir ampul gibi içinden dışarıya doğru güçlü bir şekilde ışıldayan bir Ambrosius. Bir ağacın altındaki bir tomar kâğıdın üzerinde oturmuş, hırslı hırslı bir şeyler karalıyordu. İsmiyle seslendim, ama o hiçbir şey söylemeden bana baktı ve gülümsedi. Pırıl pırıl bir dereye Alraune dizlerine kadar suyun içinde duruyordu ve ön ayaklarıyla balıkları dereden çıkarıp sahile atıyordu. Ona da ismiyle seslendim, ama o da çok meşguldü ve beni duymadı. Şempanzeler olsun, kutup ayıları olsun ya da iguanalar olsun, buradaki bütün hayvanlar aynı gerçek yaşamda olduğu gibi doğal gereksinimlerini karşılıyorlardı. Ama hiçbir insan onları engellemiyordu. Bu yerde korkudan eser yoktu, sadece mutluluk ve ışık vardı.

Birden uzakta bir hareket belirdi, beni hedeflemiş, bulunduğum yöne doğru adımlarını atan, belirsiz hatlara sahip bir silüet görüldü. Onun ortaya çıkışının biraz benim gelişimle ilgili olduğunu, içgüdüsel olarak bildiğimden, onu büyülenmiş bakışlarla izliyordum. Tamamen net olarak seçebileceğim yere gelip benim önümde duruncaya kadar, yaratık yaklaşmaya devam etti. Çok güzel beyaz bir türdeşin hayalete benzer bir görüntüsüydü, ona bakınca gözlerinizi kapatmak zorunda kalacak kadar ışıklı bir pırıltısı vardı. Firuze mavisi parlayan gözlerle, sıra dışı denecek kadar yumuşak ve kabarık bir posta sahipti. Dalgın dalgın gülümseyerek bir süre bana baktı. Diğer hayvanların hayalet yaratıktan rahatsız olmuş gibi bir halleri yoktu, büyük bir sükûnet içinde işlerine devam ediyorlardı. Belki de bu herif her gün bu saatte buraya geliyordu.

"Hoş geldin, Francis! Yolculuğun nasıl geçti?" diye sesi nihayet bana doğru yankılandı. Hoş beklentiler uyandıran tatlı bir sesi vardı.

"Hostesin yüzünü hiç görmeyişimi hesaba katmazsam, harikaydı." diye karşılık verdim ve hemen bilmek istediğim şeyi sordum: "Burada ben cennette miyim?"

"Eğer öyle istiyorsan."

"Sen Tanrı mısın?"

"Eğer değilsem, çok büyük hayal kırıklığına uğrar mısın?" 234

"Hayır, hayatta daha kötü şeyler de var."

"Hayatta mı?"

"O zaman ölüyüm, ya da samimi bir espri yapmama müsaade edersen gebermişten beterim?"

"Ölü olduğunu mu zannediyorsun, Francis?"

"Evet, son kez buna benzer bir şeyi televizyonda şu çiçek beyazlığındaki çamaşır deterjanı reklamında görmüştüm."

"İlla da ölü mü olmak istiyorsun, Francis?"

"Evet" diye kaygılı bir sesle karşılık verdim, neşeli havanın şimşek hızıyla değişmiş olmasına şaşırarak. "Dürüst olmam gerekirse, evet. Geldiğim yerde, iki ayaktan daha fazlasına sahip olanların hali, bu ışık içindeki hayvanat bahçesinde olduğu kadar mükemmel değil. Acı

ekenleri görmekten yorgun düştüm. Nefret edecek halde bile değilim, çünkü insanın soluğu her tür duyguyu boğuyor. İnsan bir hayvana yaklaştı mı, sadece o hayvan değil, türünün hepsi birden ölüyor."

"Peki açıklığa kavuşmamış olaylar ne olacak, Francis? Büyük bir tutkuyla türdeşlerinin arasında mücadelesini verdiğin huzur ve düzen ne olacak? Bu konuyla şimdi kim ilgilenecek? Senin eski ve sadık dostun Schopenhauer'inin şu söylediklerini düşün: 'Gerçi herkes acı çekme halinden ve ölümden kurtulmak istiyor, çok güzel ifade edildiği gibi, öteki dünyadaki mutluluğa kavuşmak, cennete gitmek istiyor; ama bunu kendi güçleriyle başarmak istemiyorlar, istedikleri, doğanın akışı içinde oraya götürülmek.' Sen de bu kadar kolayına mı kaçmak istiyorsun?"

"Açık konuşmam gerekirse, ben şimdiye kadar bu konuda hiç düşünmedim. Sonuç olarak ben şimdi  l  m y m, yoksa değil miyim?"

"Bunun yanıtını kendin vermelisin, Francis. Burası, senin arzu ettiğin her şeyin gözlerinden okunacağı Siegfried ve Roy'un saray bahçesi değil. Eğer içeriye gelmek istiyorsan, gel. Ama önce, yeryüzünde seni bekleyen bir yığın işin olduğunu düşün. Aynı zamanda da gerçekleşecek birçok şey ve aşk."

"Bir yığın iş, kulağa bir yığın sıkıntı gibi geliyor."

"Yoksa sen başka türlüsüne mi alıştın?"

"Hayır."

"O zaman karar ver. Karar sadece senin, Francis."

Vurulduğumdan beri karar verme yeteneğimi bir ölçüde yitirmiştim. Karşımda duran, çepeçevre ışıkla donanmış dekor çekici olmak-tanda  teydi; aklımlı başımdan alan, sadece, orada kimbilir ne nefis yemekler, dişi türdeş açısından ne şaşırtıcı bir bolluk keşfedileceğine ilişkin tahminler olmasa gerekti. Buna rağmen beyaz türdeşin sözleri beni düşündürmüştü. Gerçekte bir korkak gibi mücadeleden kaçmak için mi bu kasvetli gezegenden ayrılmıştım? Sık sık yerin dibine batırsam da, gizli gizli bir onur madalyası gibi hep yanımda taşımış olduğum marazi merakım nerede kalmıştı? Eski bildik gri h crelerim, ırmaklarından süt ve bal akan bir ülkede çok çabuk sıkılmazlar mıydı? Ve olabilecek en önemli soru: Katlanmak zorunda kaldığım işkencelerden sonra, Gustav cezasını çekmeden kurtulacak mıydı? Aslına bakılacak olursa, yaşam o kadar şahane bir şey değildi -ama öte yandan ölüm de değildi.

ışıklarla donatılmış Felidae tanrısı yavaşça  z lmeye başladı. Soru soran bakışları yine üstümdeydi, ama sevecen yüzü suyun yüzeyine bir çakıl tam atıldıktan sonra oluşan dairelerde yansıyormuş gibi dalga dalgaydı. Ne var ki, şimdiye dek karşılaştığım bu biricik tanrı değil sadece, sanki tüm cennet birden bire çözülme semptomları göndermeye başlamıştı. Yoğun ışığa rağmen efsanevi doğanın ve neşeli sakinlerinin profilleri net olarak ayırt edilse bile, yavaşça daha da göz kamaştıran bir ışık tarafından öyle aydınlatılıyorlardı ki, bu ışık görüntüyü ve aynı zamanda benim gözlerimin ağ tabakasını tümüyle yakmak istiyor gibiydi.

"Karar sadece senin, Francis" diye tekrarladı cennet filozofu, her şeyi parlak bir beyazlık kaplayıp ben ışıktan başka bir şey göremeden önce, ışıktan, ışıktan, ışıktan... 236

... Bir parmak, g zkapağımı yukarıya kaldırdığı için gözlerimden birine vuran ışık, bir cep fenerinin ışığıydı. Gözlüklü yaşlı bir erkek bilimsel bir merakla, direnen görme organıma baktı, ta iimin derinliklerine bakıyormuşcasına! şaşkınlık ve memnuniyet karışımı bir ifadeyle başını salladı ve tekrar g zkapağımı kapadı. İçim dünyevi acılarla doldu, gözlerimi hafifçe araladım ve cep fenerli adamın odadan nasıl çıktığını gördüm. Oda... Bu odayı biliyordum! Lanet olsun, bütün evi biliyordum! Gustav'ın yatak odasından başka bir yer değildi yattığım oda, onun hep k f kokan yatağında rulo haline getirilmıştim. Bedenime söyle göz ucuyla baktım, her tarafımın Mısır mumyaları gibi gazlı bezlerle sarılı olduğunu saptadım. Ağrılar, isabet aldığım karın bölgesinden başlayıp, oradan inatçı bir azimle doğrudan kafama doğru yürüyüşe geçmişlerdi. Buna rağmen hemen bir çığlık atamayacak kadar, bir takım ağrı kesicilerin etkisi altında olduğum açıktı.

Oturma odasından sesler geliyordu. Aralarında bir kadın sesi vardı, ama Tanrıya şükür ki, Francesca'nın sesi değildi. Birkaç dakika konuşulanlara kulak kabarttım, yavaş yavaş konuyu kavradım. Heyecanla Gustav'la konuşan kadının sesi, Diana'nın sesiydi. O, Gustav'a vahşi hayatı koruma programını ve bu programın onun kendi sevgilisi Ambrosius'u bile koruyamayan trajik sonuçlarını anlatıyordu. Uydu resimleri, yerlisi oldukları ormanlardan ayrılan serserilerin göçünü haber verdiğinden, o beni gecenin karanlığında vahşilerden biri sandığı için, atışının aceleye geldiğini üzülerek Gustav'a aktarıyordu. Ama o sonra vurduğu kurbanını yakından görünce, içindeki bir zamanların veterineri yeniden uyanmış. Zaman geçirmeden beni orman evine götürüp acilen ameliyata alıp dikmiş ve o arada rastlantı sonucu popomda dövmesi olan numarayı görmüş. Bu numara onu daha sonra Gustav'ın evine götürmüştü.

Gustav coşkuyla teşekkür ediyor, o arada belirli aralarla sevinçten ağlama krizlerine tutuluyordu. Elbette bu sıkıntıları, daha sonra başına geleceklerle karşılaştırılınca, yalnızca önemsiz şeylerdi. Uyuşturulmuş olmama rağmen, hayal gücüm son hızla çalışıyor ve ödeşmek için çeşitli yöntemler geliştirdiyordu. İyileşmemin ne kadar süreceğini düşündüm. Belki iki ay? Dört ay? Ya da tam bir yıl? Ona nefretimi nasıl da hissettirecek, onun suçluluk duygularını nasıl da körükleyecektim! Büyük isteklerim olabilecekti, ona acımadan abartılı taleplerde bulunacaktım. Bana krem şanti yapmalıydı, hem de her gün, taze İstakozları direkt balık pazarından almalı, hafifçe kızartmalıydı doğal olarak! Benim su kabıma koyduğu musluk suyunu, bence artık kendisi içse iyi olurdu, ödün vermeden özel Perrier'de ısrar etmeliydim. Ve her akşam bir kâsecik vanilyalı dondurma istemeliydim, ama sıradan ucuz çeşidinden değil, sadece Mövenpick'ten alınmalıydı. Benim haklı isteklerimi yerine getirmezse, ona öylesine yara izlerimi gösterip acı bir ifadeyle gözlerinin içine bakardım. Bundan sonuç alınabilirdi, ölümümü gördüğüm kadar eminim bundan.

İçinde bulunduğum durumda, Francesca'nın fındıklar projesinin hâlâ başımın üstünde Damokles'in kılıcı gibi sallanmasından yola çıkacak yerde neden böyle intikam fantezileri geliştirdiğim haklı olarak sorulabilir şüphesiz. Açıklaması çok basit. Benim şaşmaz içgüdülerim, ben yokken sorunun tamamen kendiliğinden halledildiğini söylüyordu bana. O sıralarda olan olaylardan elbette haberim yoktu. Daha sonraki haftalarda yaralının sağlık durumunun nasıl gittiğini öğrenmek isteyen konuklara, Gustav'ın dedikoducu kadınlar gibi bilgi verme gereksinimi, benim vaziyetimi ayrıntılarıyla ortaya koyuyordu. Trajik olay benim kaçtığım gece olmuş. Fırtınanın gürültüsüne uyanan hayat arkadaşım, o gece beni evde hiçbir yerde bulamayınca büyük endişeye kapılmış. Tuvaletin açık penceresini görünce kötü bir şey olmasından korkup sıradan bir şey yapma gereksinimi duymuş. Beni eve çekmek için, gürültüyle bir kutu taze mama açmış ve pahalı yemeğin yarısını farkına varmadan yere dökmüş. Sonra yine yatağına dönmüş, o sırada da Francesca uyanmış. Uykusu kaçırılınca kızmış ve tekrar uykuya dalamamış. Acil ihtiyacını gidermek için tuvalete kalkmış, tesadüf bu ya karanlıkta yere dökülmüş mama kalıntılarına basmış. Üzerinden kayınca yere düşmüş, o sırada kafasının arkasını klozetin kenarına çarpmış. İyi yürekli kadın oracıkta oluvermiş.

Ne acı! Ne acı! Ama kazaların çoğu evin içinde başa geliyor. Takdiri ilahi varsayımını tümüyle reddetmediğimi itiraf etsem de, bunu, belli bir türe karşı yaptığı kötülükler nedeniyle ona daha yüce bir güç tarafından verilen bir ceza olarak görmek, bana göre büyük saçmalık. Ayrıca, tuhaf kazayı öğrendiğimde gözyaşlarına boğulmadığımı da itiraf etmeliyim. Eğer bizim gibi mükemmel bir esnekliğe sahip değilseniz, dünyada yerçekimine karşı çok dikkatli hareket etmelisiniz. Hepsinden önemlisi de benim gibilerin bulunduğu yerde daha da dikkatli olmalısınız, yoksa yalnızca başkasının kalbini kırmakla kalmaz, kendi boynunuzu da kırarsınız. Yerle gök arasında yalnızca benim ırkımın ulaşabileceği bazı şeyler var. Sadece Psi-trailing diyorum.

Aslında kaçmasam da olurmuş. Yine de sonradan bu kaçışın zorunlu olduğu fikrine vardım. Bu sayede ilk kez her gün mama kapları ağızına kadar dolu olmayan yaratıkların

yaşam mücadelesi vermek zorunda kaldıklarını öğrendim. Onlardan bazıları kendi dertlerine rağmen erkek ve kız kardeşleri için kahramanca şeyler yapıyorlar, kör sürüsü gibi. Başkaları... Hayır, belleğimde sadece vahşilerle ilgili kötü anılar kalsın istemiyordum. Başka anılar olsun istiyordum. Alraune ile ilk karşılaşmamız gibi olanları, onun yaprakların üzerinde orman kraliçesi gibi yatmasını, güneş ışınlarının onu gerçek dışı bir ışık yaratığına dönüştürmesini, beyaza bakan yeşil gözlerini alımlı alımlı çizgi halinde kışmasını hatırlayayım diyordum. Onun sürüsünün üyelerinin geçit vermez İskandinav ormanlarında bol bol av ve acilen gereksindikleri huzuru bulmuş olduklarını hayal etmek istiyordum. Ama türünün soyunu tükenmekten koruyacak güçlü kuvvetli erkekleri de. Bazen de sahte anılar kötülerinden daha iyi oluyor. Ambrosius şöyle demişti: "Bir gün gelecek insan yaşadığı dünyaya bakacak ve çok tuhaf bir şey görecektir: Hayvanların olmadığını." Nasıl da kâbus dolu bir hayal! İşlediği cinayetlere rağmen Ambrosius'a hâlâ saygı duyuyordum ama aynı zamanda da son sözlerinin hiçbir zaman gerçekleşmemesini diliyordum. O kadar ıssız bir dünyada yaşamak istemezdim, en tuhaf olanı da, gerçekte insanların da böyle bir dünyada yaşamak istememeleri idi.

Gustav, Diana ve bir kez daha beni etrafıca muayene etmek üzere yeniden çağrılan veteriner odaya girdiler. Hemen gözlerimi kapadım ve acıma uyandıran inilti çıkarmaya başladım. Bunun üzerine şişko da aynı şekilde, çektiği fiziksel ağrılardan çok, suçluluk bilincinden kaynaklanan inilti çıkarmaya başladı. Oh olsun sana! Bana doğru eğildi, titreyen elleriyle özenle başımı okşadı, eğer çabuk iyileşir-sem, beni mutlu edebilecek her türlü şeyi yapacağına söz verdi. Tanrım, canlı farelerden bile söz etti! Ben ise içten içe güldüm ve şöyle düşündüm: Bana sadece bunları temin etmekle kalmayacaksın, sevgili dostum, sadece bunları değil...

Ve bu hoş duygular uyandıran planlarla Francis dedektiflik bürosu şimdilik kapılarını kapatıyor. Eğer karınızın sizi aldattığını ya da kocanızın kırk üç cinayetin faili olduğunu düşünüyorsanız, lütfen geçici olarak başka dedektiflere başvurunuz. Belki de onlardan biri hemen yanı başınızdadır. Kötü dedektiflerin aksine, gerçek dedektifler, şu çok çarpıcı özellikleriyle hemen tanınabilirler: Onların keskin pençeleri vardır!

Notlar

(1) Memeli hayvanlar arasında dünya şampiyonu olarak bilinen kediler, günün yaklaşık on altı saatini Morpheus'un kollarında* geçirirler ve bu bağlamda kafayı bir vuruşta on saat "sırtüstü yatan" tembel, büyük panda ayılarını bile geçerler. Zamanının üçte ikisinde "şalteri indirdiği" için, örneğin dokuz yaşındaki bir kedi, sadece üç yıl uyanık kalmış olur. Nicelik nitelik değildir ve bu nedenle de rahatına düşkün uyusuk, iki ayaklı oda hizmetçisi kadar yoğun "dinlenemez". Kediler, insanlar gibi uykularını bir defada değil, "kedi uykusu" da denilen küçük küçük bölümler halinde uyurlar. Birçok uyku kesitlerinden oluşan bu şekerlemeler sırasında beyin, insanlarda olduğu gibi tamamen "devre dışı kalmaz". Biyosinyallerine bakılacak olursa kedinin derin uykusu, daha çok bizim hafif uykumuza benzer. Ve bir avcıda olması gerektiği gibi, kedinin "radarı" öğle uykusunda da hep açıktır. Fareyi anımsatan en ufak bir tıkırtı duyduğunda, "alarm" zilleri çalar ve sırasını bekleyen kaplanı aynı anda tümüyle kendine gelmiş olur.

Genellikle artistik pozlar vererek uyuyan kediler, böyle bir yaşama biçimine, çok etkin olarak avlandıkları ve çok az sayıda doğal düşmanları olduğu için göze alabilirler. Oysa karşı saftaki av hayvanları, örneğin tavşan, birkaç dakikalığına uykuya yatan, "dakikalık uykucudurlar". Buna benzer nedenlerden dolayı kediler, uyku araştırmalarında en tercih edilen deneklerdir, bu bağlamda -kahramanca bir katılımla- önemli bilgilerin elde edilmesini sağlamışlardır.

(2) Bazıları, iğdiş etmeyi, kedi kişiliklerinin özgürce gelişme hakkına şiddet uygulanarak yapılan bir müdahale, barbarca bir kasaplık olarak görüyor: "Evimizi paylaştığımız hayvan arkadaşımız, bakımı kolay "pelüş hayvanı" olsun diye, onun organlarını acımasızca kestirir ve ondan sonra da ikiyüzlülükle bu zararsız "tedavinin" sevgili küçüklerimizin iyiliği için yapıldığını savunuruz -"seks zaten mutluluk getirmez" sloganıyla. Artık "steril hale getirilmiş" barbi kedi, bizi içgüdüsel arzuları ile rahatsız edemez ve "prezantabl" bir oyuncak halini alır" diyor.

Ama yazarın karşı tarafın gerekçelerini de dikkate alması gerekir. Tıkır tıkır işleyen "aile mirası mücevherlere" sahip erkek kediler, gerçekten ele avuca sığmazlar ve sonu gelmeyen kavgalarında ağır yaralar alma tehlikesiyle karşılaşır. Üstelik, katlanılamayacak kadar keskin, leş gibi -en azından konserve kutusunu açan için bu böyle- bir "çiftleşme kokusu" yayarlar. Doğurabilecek donanıma sahip bayan kediler kolaylıkla "kızgınlık dönemine" girip kaotik krizleriyle güveyli yuvanın altını üstüne getirirler. Ardı ardına gebelikte strese, zorlanmalara, muhtemelen de komplikasyonlara maruz kalırlar. Kediler tavşan hızıyla ürediklerinden, nüfus fazlalığı riski de her zaman vardır. Sonuçta kısırlaştırılmış kedilerin göze batacak kadar kilo almaksızın iki ila üç yıl daha uzun yaşadıkları dikkate alınırsa, kentteki standart bir ev yaşamında kısırlaştırma pek de kötü bir şey sayılmaz.

(3) Kedilerde karşı konulmaz bir tırnak bileme ve temizleme içtepisi olduğundan bu gereksinimin kanapeyle ya da başka bir zarif mobilya parçasıyla giderildiği de olur. Bazı kedi sahipleri için bu, kâbus adamı Freddy Kruger'in dehşet saçan jiletleri kadar korkunç bir şeydir. Ama "doğru yeri tırmalamayı bilmeyen kedinin" aletlerini çektirerek yok etmek, gaddarlık yönünden değerlendirilecek olursa, buna benzer işkence yöntemlerinin de ötesine geçen barbarca bir sakatlamak işidir. Kedi, günlük tüy bakımı için "tarak" ve temizleme aracı olarak mutlaka tırnaklarına gerek duyar. Kaşıntının tebelleş olduğu, ama bunu kaşıyarak

---

* Yunan mitolojisinde uyku tanrısı, (ç.n.)

hafifletemeyen herkes durumun ciddiyetini anlayacaktır. Ayrıca, "zararsız" hale getirilmiş kediler, içgüdüleriyle diğer hayvani gereksinimlerinin peşine takılıp bir yere tırmanmak istediklerinde, tutunamazlar. Bu, bir köpekten kaçarken (veya kendi türünde bir hasımdan) çok vahim sonuçlar doğurabilir. "Hançerleri" olmayan kedi, eğer kötü komşusu aşağılık bir amaçla ona musallat oluyorsa, artık kendisini yeterince savunamaz. Son olarak da, tırnakları çektirilmiş kedinin avlanma ve zorunlu durumlarda kendi yiyeceğini açık avlanma alanlarında temin etme yeteneği kaybolur.

Eski Yunancadaki "Onyxectonomie" isminin arkasına kibarca saklanan tırnak çektirme, Almanya ve Avusturya'da yasa yoluyla engellenmiştir. Önde gelen uluslararası kedi yetiştirme dernekleri, bu cerrahi müdahaleyi, olimpiyatlardaki doping meselesinden daha da sert yasalara bağlamışlardır. Kedilerin "kazıyıcı" dürtüsünü, şartlı refleksle "legal" tırmalama objesine yönlendirmek için, insanın elinden geleni yapması gerekir. Bu "her şeyi tahrip eden" varlık, mobilyaları şeytani bir bakışla süzdüğüne dair ilk işareti verir vermez, kendi meşru tırmalama mekânına götürülmelidir. Ama tereddütlü durumlarda, eğer onun "dikenleriyle" yaşayamıyorsanız, yumuşak "kadife patinin" beraberliğinden vazgeçilmelidir.

(4) Bir kedinin kendi iç dünyasından gelen çok gizemli bir yasaya uyarak yurdunun dört duvarına elvada dedikten sonra, bilinmeyen bir hedefe doğru yollara düştüğü her zaman görülmüştür. Bu "göç", az önce sigara almaya gidip bir daha görünmemecesine "Twilight Zone"da ortadan yok olan kocanın akıl ermez kayboluşu kadar endişe vericidir. İnsanlar eski zamanlarda bu konu üzerine çok kafa patlatmışlardır; batıl inancın tasarım dünyasında, kedinin göçü evde yaşayanlardan birinin öleceği anlamına gelir. "Kedi giderse, ölüm gelir" diye bir Flaman atasözü vardır. Bugünse bu dünyaya dönük bir açıklama yapılmaya çalışılıyor. Bu hassas ruhlu kaçak, belki de sadece aile çevresindeki hemen anlaşılmayan herhangi bir değişikliğe "alerjik" tepki veriyor ve ivedilikle hava değişimine gereksinim duyuyor. Belki de kedi, radyatörün yanında meditasyona dalmışken, Zen aydınlanmasına ulaşmış ve Yeniden Doğuş'un şans tekerleğini döndürüp kısmetine düşen kader ikramiyesini almak için Siddharta'nın yolundan gitmek istemiştir. Son olarak, E.T. ve onun UFO takımının belirli aralarla kedi kaçırdığı ve kozmik bir sır olan kendinden hoşnut olma haline açıklık kazandırmak için yüzlerinde inatçı bir ifadeyle canlı gövde üzerinde otopsi yaptıkları da atlanmaması gereken bir olasılık.

(5) "Kartauser" ("Chartreuse" de deniyor), kocaman kafası, orantılı bacaklarıyla gösterişli, kaslı bir hayvan, kedilerin oyuncak ayılara en çok benzeyen cinsi. Sarı ile altın sarısı arası bir renge sahip gözleriyle, kısa, yoğun, kadife yumuşaklığındaki postuyla, gri ile gri-mavi arası bu yumuşak obje, çocukların gönlünü çabucak fetheder. Kartauser, genelde huzur dolu, uykulu bir görünüme sahiptir, ama aslında bu koyun postuna bürünmüş ilginç kaplan, durum ciddiye sağlam ve savaşçı ruhunu ortaya koyar.

Yaygın bir söylentiye göre, Fransa'daki Grand Chartreuse manastırının rahipleri, fare derdinden kurtulmak için ortaçağda Kartauser kedisini yetiştirdiler. Meşhur yeşil likörleri peynir ekmek gibi satılan, yürekleri Tanrı korkusuyla dolu din adamlarının başarılı biyolojik ürünü, Güney Afrika'dan ihraç edilmiş akrabalarından türemiştir. İyice araştırıldığında, efsane maalesef avcı palavrası olmaktan öteye gidemiyor. Chartreuse Manastırı'nın yöneticisine göre Güney Afrika'da asla bir "Kartause" (manastır) olmamıştır, Kartauser rahipleri de Afrika'dan hiçbir zaman beraberlerinde bir kedi getirmemişlerdir. Kedinin isminin, muhtemelen rahiplerin sade ve gri renkli cübbelerinden geldiği de inandırıcı değil; çünkü Kartäuser rahipleri tümüyle beyaz giyinirlerdi. İsmi daha çok, eski Fransa'da yaygın olarak kullanılan yün çeşidine kadar uzandığı kabul ediliyor. "Grand Chartreuse"de kediler üzerinde yapılan üreme deneyleriyle ilgili hiçbir yazılı notun olmaması da kuşku duyulacak bir şey.

Yemek sanatına ilişkin takıntıları ile ünlü Fransızların, "Chartreux"nın kültür tarihine, katkıları özellikle yüz kızartıcı olmuştur. Cari von Linne'nin notlarına göre Kartâuser kedileri, yağlansınlar diye semirtilmiş, kesilerek, örneğin doldurulmuş kızartma olarak, mutfakta pişirilmiştir; "Porsuk Köpeği" adıyla geçen bu hain yemek, Almanların eski menülerinde boy göstermiştir. Postu kürkçüler tarafından işlendikten sonra "petit gris" (Küçük Gri) adıyla pazara sürülmüştür; tüyleri güzelce kırpılıp boyatılmış ve "su samuru kürkü" diye mamul ürün olarak saf alıcılara satılmıştır.

Büyük doğa araştırmacıları Linne ve Buffon, Kartâuser kedilerini kendine özgü bir cins olarak tanımlamış ve otuzlu yıllarda Fransız bir veteriner tarafından onlara cinslerine özgü bilimsel bir ad verilmiştir: Felis catus cartusianorum. Mavi-gri kedilerden bahseden en eski belge Roma kaynaklıdır ve 1558 yılına tarihlenir. Bu belgede bir şair, hüznle küçük evcil hayvanının ölümünden duyduğu üzüntüyü dile getirmiştir.

(6) Kedi tembel tembel güneşte yatıp diliyle tüylerini yalıyorsa, bunu sadece serinlemek (buharlaşıma sayesinde) ve temizlik için yapmaz. Morötesi ışınların etkisi ile tüylerinde kendi bünyesinin geliştirdiği vazgeçilmez (son derece) bir yaşam iksiri oluşur: Raşitizmi önleyici ya da D güneş-vitamini. Kedinin kemiklerinde kalsiyumun (fosfatın) depolanması, ancak normal beslenmesine ek olarak bu vitamini almasıyla mümkündür. Ve özellikle gümüşü renkte bir alkali metal olan kalsiyum dişlere ısırma, kemiklere de dayanma gücü verir. çocuk yaşlarda kemik yumuşaması hastalığı olan raşitizm, insanlar tarafından geçen yüzyılda "İngiliz hastalığı" olarak bilinirdi. Britanya adasının üzerindeki o kötü sis tabakası, güneşin enerji veren ışınlarını engelliyordu. Acınacak haldeki küçük yaştaki hastalar çok kötü bir durumdaydı, "göğüs kafesinin öne çıkması" ve iskeletlerinin deforme olmasıyla çirkin bir görünüme sahiptiler. Kedilerde gerçek anlamda ağır bir raşitizm çok ender görülse de, kalsiyum ve güneş vitamini eksikliği olan küçük kedi yavrularında raşitizm benzeri durumlar gözlenmiştir. Bu eksiklik, kedinin canlılığını engeller, hassas, deforme olmuş ya da kırılan kemiklerin oluşmasına yol açar. D vitamini özellikle süt ve balık ürünlerinde ve kutu mamalarında mevcuttur; özellikle çok ender olarak ya da hiçbir zaman dünyanın "gerçek" ışığını göremeyen salt ev kedilerine yeterli miktarda D vitamini takviyesi yapılmasına dikkat etmek gerekir. Tuhaf olan şu ki, yine D vitamini fazlası da zehirlenmeye yol açabilir, bu durumda tıpkı aynı D vitamini eksikliğine benzer belirtiler baş gösterir.

(7) "Dil engeli" ve karakterlerin uyuşmazlığı, bu iki "ezeli düşmanın" barış içinde bir arada yaşamasını olanaksız kıldığından, kedi ve köpek arasında herkesin bildiği o düşmanlığın kaçınılmaz olduğu, hayvanlar alemiyle ilgili kökü kurutulamayan mitoslardan biridir. Farklı ekolojik bölgelerde yaşayıp farklı hayvanları avladıklarından, doğaları gereği -ve dolayısıyla da genetik kodlanmada- bu iki taraf arasında bir karşılaşma ön görülmemiştir. Kedi ve köpek mizaç olarak gerçekten çok farklıdır. İlk "meeting"*de, tek başına yaşayan yalnız bir hayvana yakışır şekilde kedi önce soğuk, çekimser kalır ve durumu inceler. Buna karşılık köpek, dışadönük sürü psikolojisi ile hemen tutkulu bir yakınlaşma girişiminde bulunur. Rahatsız edici bu sokuluş kedi tarafından "yanlış çeviri sonucu" kişisel alanın (kaçış mesafesi) düşmanca ihlali olarak yorumlanır. Ayrıca kedi ve köpeklerdeki aynı bedensel mesajlar farklı anlamlara geldiğinden çok sık yanlış anlamalar doğar. Her zamanki zariflikleriyle kediler selamlaşırken burunlarıyla hafifçe birbirlerine dokunurlar. Köpekse bunun tersine damdan düşer gibi burnuyla doğrudan kedinin poposuna yönelir -karşı taraf açısından bu tam bir densizliktir. Kedi onu uyarmak için elini kaldırır, el kaldırmak köpeklerde dostça bir hareket anlamına geldiğinden köpek daha da sıрнаşır. Köpek, öfkeli kedinin titreyen kuyruğunu da yanlış anlar: Çünkü onun türdeşleri özellikle dostça ve huzurlu

---

* Metinde İngilizce; karşılaşma, (ç.n.)

karşılaşmalarda arka taraflarındaki uzantıyı sallarlar. Bilindiği gibi, akıllı olan kavgadan kaçtığından, sonunda kedi kaçır ve bunu yaparken de "sürek avcısı" olan köpeğe istemeden o uğursuz start sinyali vermiş olur. Kedinin doğrudan ön taraftan saldırması genellikle köpekleri gafil avlar, çünkü kediler daha hızlı tepki verirler ve saldırıya geçen bir av hayvanını köpeğin kafası almaz. Ayrıca, sinirli bir fare saldırma cesaretini gösterirse, kediler de aynı şekilde şaşırırlar. Bu tür engellere rağmen bu iki zıt güç yine de birbirine "ısınabilir", hatta iyi dost bile olabilirler. Almanya'da evlerde yaşayan beş milyon köpeğin neredeyse yarısının başka bir ev hayvanıyla, bunların büyük bir çoğunluğu da kedilerdir, yaşıyor olması bu gerçeği ortaya koyuyor. Tabii bu iki "düşmanın" yakın dostluğu en iyi şekilde yavru iken bir araya gelip birlikte büyürlerse kurulabiliyor, böylesi bir ortamda kediler ve fareler bile "iyi dost" olabilirler. Bir süre önce Amerikan medyasında, bir kedi ile çok iyi dost olan bayan goril Koko heyecan yaratmıştı. Sadık dostu talihsiz bir kaza sonucu öldüğünde Koko, kendisine yeni bir kedi armağan edilinceye kadar çok büyük bir üzüntü yaşamıştı.

Ayrıca E.T.A. Hoffmann'ın ünlü roman kahramanı erkek kedi Murr'un da "Ponto" adındaki kaniş ile gençliklerinden itibaren derin bir dostluğu olmuştur. Eserin bir yerinde MUİT bilimsel bir makale bile yazar ("Düşünce ile Önsezi ya da Kedi ile Köpek"), diğer şeylerin yanı sıra bu iki türün "sözcüklerinin" (örneğin "hav" ve "miyav") aynı etimolojik kökene dayandığını ortaya koyar. Bu yanlış değil, çünkü milyonlarca yıl önce kedi ve köpek yakın akrabaydılar -her ikisi de kedi ve köpek türündeki avcı hayvanların bir üst ailesindendirler. Daha geçenlerde bir Fransız rahip ailesi 200 kilometre uzaklıkta bir yere taşınmış. Kedilerini eski evde bırakırken, çoban köpeklerini beraberlerinde götürmüşler. Taşınmalarından iki hafta sonra köpek ortadan kaybolmuş -ve tam yedi hafta sonra kediyle beraber yeni eve dönmüş.

(8) Serbest avlanma bölgelerinde Avrupalı orman yaban kedisi (*Felis silvestris*) kadar, cehalet ve bilinçli yanlış propaganda yüzünden kötü muameleye maruz kalmış bir başka yırtıcı hayvan herhalde yoktur. Bizim evdeki kedimizin yaban yeğeni "ortalama cinsten" açıkça daha yapılı, daha uzun boylu ve 13 kilogram gelebiliyor. Yaban kedisinin evdeki yoldaşlarımızdan daha kısa bacakları, daha küçük dudakları ve daha dik bir alını var, ayrıca kalın ve kıvrık kuyruğu dikkat çekiyor. İlk bakışta o, postunun renginden ötürü tekir bir ev kedisiyle karıştırılabilir, yine de "vahşi"nin alacalı kaplan deseni eşsiz bir görünüm sunuyor.

Felis silvestris, sık çalılıkların yetiştiği yerlerde yaşar ve barınağını kaya oyuklarına, ağaç kovuklarına yapmaktan hoşlanır. Çekingen ve mesafeli bir yapısı olan ve tek başına dolaşan kedi, genellikle yalnız bir yaşam sürer ve sadece baharda birkaç haftalığına kendi cinsinden olanlarla çiftleşir. Birleşmeden sonra yaban kedisi iki ila dört adet, başlangıçta gözleri görmeyen, yavru dünyaya getirir. Onlar insanlar tarafından evcilleştirilmeye uygun değildir: Er ya da geç oyunbaz, tatlı yavrular "bağımsızlıklarını" ilan edip gerçek birer Berserker'e* dönüşürler. Yaban kedileri eko sistem içinde önemli görevler yerine getirirler, fareler ve diğer zararlı canlıların tehlike oluşturmalarını engellerler.

300 000 yılı aşkın bir zamandır Avrupa'nın ormanlık bölgelerinde yerleşen yaban kedisinin geçen yüzyıllarda sistemli olarak kökleri kurutulmuştur, bugün Almanya'da sadece 1400 adet kaldığı sanılıyor. Avrupalı avcılar kasten silvestrislerin tavşan, karaca yavrusu ve benzeri hayvanlara, yani avcı gruplarının "haz objelerine" saldırdıklarını söyleyerek kasıtlı olarak yanlış haber yaymaktadırlar. Hatta "gri hayaletin" karanlık güçlerle ilişki içinde olduğu ve yetişkin insanların başına bela kesilebildiği bile söyleniyordu. Batıl inançlar nedeniyle, hiçbir avcı tüfeğini kutsanmış su ile "takdis ettirmeden" yaban kedisi avına gitmezdi. *Felis silvestris*'in sistemli olarak "auswildern" yani Avrupa'nın birçok yerinde denendiği gibi

---

* Kuzey Almanya kökenli bir efsanenin vahşi savaşçısı, (ç.n.)

yeniden iklime alıştırılması, uzmanların görüşüne göre bu türün tükenmesini en azından erteleyebilir.

(9) Bizim insanlara alışkın ev kedimiz büyük bir olasılıkla Afrikalı atalarının yetiştirilmesiyle ortaya çıkmış olup *Felis silvestris*'le "başarılı bir şekilde" çiftleşebilir. Şartlara bağlı olarak evcil kedi Kuzey Amerikalı vaşakla birleşerek yavrulayabilir. Sonuç olarak küçük kediler "(*Felis*)" arasındaki çiftleşmeye hiçbir sınır konmamış olmaması da mümkün. Gerçi başvuru kitaplarında yaban kedisi ile ev kedisinin birleşmesinden kısır melezlerin doğabileceği söyleniyor; ama yine de bu melezlerden bazılarının çoğalma yeteneğini koruyabildikleri biliniyor. Ormanlarımızın derinliklerinde bazı ilginç melezler dolaşmaktadır,, evcilleşmiş *Felis*'in damarlarında birkaç damla vahşi Avrupalı kanı bulunmaması gerçek bir mucize olurdu. "Kan verme" büyük bir olasılıkla "Grimm Masalları"ndaki tarih öncesi ormanlarda olmuştur; gerçi bu şimdilerde açıklanamıyor, ama bir gün gelecek "genetik parmak izi" gibi adli tıp teknikleri bu konuda bilgi verebilecek. Bir yabani ile yaşanan "güzel bir aşk saati" ev kedisi için kötü sonuçlar doğurabilir. Araştırmacıların gözlemlerine göre o, hazır mama meraklısı dejenere olmuş bir erkeğin geldiğini görünce, kolayca dik kafalı hırçın bir dişiye dönüşür.

(10) Kedilerin evlerini bulma konusunda inanılmaz ve doğaüstü bir yeteneğe sahip oldukları inancı öylesine yaygındır ki, gazetelerde belirli aralıklarla bu konuyla ilgili durmadan yeni öyküler yayınlanır hep. Neredeyse her hafta, yanlışlık sonucu tesadüfen uzak ve bilmediği bir yere gidip mutlaka evine dönen "Çizmeli Kedi" haberlerine rastlanır. "Road Movie"ye olan düşkünlükleri nedeniyle Amerikalılarda bu yolculuk bir sahilden diğer bir sahile kadar uzanabilir. Yakından bakıldığında iki farklı tarzın ayırt edilmesi gerekir. Geleneksel tarzda, uzak bir noktada bulunan kedinin evini bulması ilkece "PSF'siz" açıklanabilir. Belki de kafasının arka tarafında bir yerlerde kedinin doğup büyüdüğü yerle ilgili seslerin oluşturduğu akustik bir "ses arşivi" vardır ve o adım adım bunu izler. Ya da eski dönemlerde yolcuların yaptığı gibi yönünü güneşe göre ayarlar. Belki kedilerin -tıpkı balinalar gibi- yer ve yön belirleme konusunda onlara pusula gibi yardımcı olan manyetik duyuları vardır.

Bir kedinin (terk edilmiş) sahibini kilometrelerce mesafe katederek o ana kadar hiç görmediği bir yere kadar izleyip bulması gibi olaylar, bunun doğaüstü bir nedeni olabileceğini akla getiriyor. Bu tarz, çok az rastlanan bir duyu yeteneğiyle açıklanamaz ve birçok kişi tarafından "Psi-trailing", özel bir duyumsama "yeteneği" olarak tanımlanır. Amerikalı parapsikoloji uzmanı J.B. Rhine birkaç yıl önce belgelenmiş bu tür olayları toplamış ve değerlendirmişti. En büyük ünü New York'tan Kaliforniya'ya taşınan New Yorklu bir veterinerin kedisi yapmış. Birkaç ay sonra -New York'ta bırakılmış olan- bu dört ayaklı canlı, yeni adresin önünde içeri girmek için ısrar etmiş ve hiç istifini bozmadan rahat koltuğundaki eski yerine el koymuştur. Bu tür gizemli deneyimlerden ne gibi anlamlar çıkartılabileceği, herkesin kendisine kalmış bir şey. "Kedilerin Papası" İngiliz Desmond Morris, doğanın mucize ve gizemleri karşısında duyulan şaşkınlığın parapsikoloji ile açıklanıp "tüketilmesini" çok sıkıcı ve anlamsız buluyor ve bununla merakın ve araştırmacı ruhun daha oluşum halindeyken bastırıldığını düşünüyor. Ama kedi insana, Nil kıyısında yaşam var olduğundan beri, iki ayağı üzerinde duran her "medyumu" gölgede bırakacak kadar gizemli gelmiştir.

(11) "Kör saatçi" -evrim- kedi gözüyle en büyük sanat eserlerinden birini yaratmasına rağmen, bu olağanüstü "nakkaşın" renk yeteneği açısından pek çok eksikliği vardır. İnsana benzer primatlarda olduğu gibi ön tarafta ileriye çıkık, insanlığın en eski resimli belgelerinde estetik çekiciliğini geliştirmiş olan görme organları, kafatasına oranla çok büyük oldukları için ışıktan yüksek düzeyde yararlanırlar. Ayrıca, gözlerin arka planı aynaya benzer ve

"tüketilen" ışık, ışınlarını geri gönderen bir dokuyla kaplıdır. Bu "arta kalan ışık güçlendiricisi" sayesinde, yansıtıcı kedi gözlerinin gece savaşlarında görüş sağlayan güçlü aygıtlar olarak bazı generallerin safında yer aldıkları rivayet edilir.

Gözün ışığa karşı duyarlı tabakası, ağ tabaka (retina) "ışığa duyarlı" iki tür hücreden, "çubuk" ve "koni" hücrelerinden oluşur. Işığa duyarlı çubuk hücreler sayıca diğerlerinden fazladır, açık ve koyu renkler arasındaki farklara çok hassas bir şekilde tepki verirler, özellikle retinanın dış bölgesinde odaklanmışlardır. Renklerle ve yakını iyi görmekle yükümlü koni hücreler sadece gündüz ışığında görev yaparlar, ağ tabakanın merkezinde yoğunlaşırlar, insanda halka şeklindeki göz çukuruna (Fovea) tekabül eden. Öte yandan tek tük koni hücreleriyle kaplı kedi fovea'sı, yatay bir çizgi şeklindedir. Bu nedenle kediler, bir gazetenin harflerine dikkatlice bakamazken, görüş alanı içinde yatay olarak gezinen fareler söz konusu olunca "hiçbir şeyi kaçırmayan gözlere" sahiptirler. Ayrıca merceklelerini yakın ayrıntıları kapsayan "makro alanlarda" zorlukla ayarlayabilirler. Bunun için kediler, eğer ilgilendikleri obje hemen yüzlerinin önündeysen, yönlerini şaşırabilirler.

Koni şeklindeki renk hücrelerinin seyrek yerleşimi nedeniyle uzun zaman kedi gözlerinin dünyayı sadece siyah-beyaz olarak algıladığına inanılıyordu. Ama bu arada, güçlölkle de olsa kedilere bazı temel renkler arasındaki farkın öğretilebileceğı ortaya çıktı. Zamanla, örneğın kırmızı, mavi ve beyazı ayırt etmeyi başarıyorlar. Yine de genelde çok renklilik onlar için yalnızca ikincil bir önem taşıyor. Geceleyin tüm fareler gri nasıl olsa! Ayrıca, Amerikalı araştırmacılar kısa bir süre önce ev kedilerinin doğdukları anda renkleri gören "gizli" bir donanımları olduğunu keşfettiler. Bizim ev kedilerimizin birçok arkaik akrabaları gibi, avını yakıcı öğle güneşinde avlayan "İspanyol yaban kedisi"nin "görme çukurunda" tahminen iki misli kadar koni hücre var ve o bu nedenle bütün renkleri görebiliyor. En eski ataları günün birinde insanların yerleşim bölgelerinin yakınında geceleri yiyecek aramaya çıkmayı düşünmüş olan evcil kedi, hayata gözlerini açtığı sırada, renkleri başarıyla ayırtıran aynı Fovea'ya sahiptir onlarla. Ama bu renk donanımı, çok çabuk bir şekilde genetik program tarafından "tamamen silinir". Belki de kedinin gözündeki bu "tayf sadece, kedi "eski" yaşam koşullarına geri dönmek zorunda kalırsa, gün gelir yararlı olabilir diye hâlâ oradadır.